

martin motloch

FOSILIE

FOSILIE

Člověk se jako FOSÍLIE nerodí. Musí se k ní klopotně dožít přes jankovité mládí i nástrahy středního věku. Je to makačka. Ale už jsem téměř tam. V cíli. Stávám se FOSÍLÍÍ. Já i moje žena, přátelé i spolužáci. Vrstevníci, které jsem potkal i ty, co vůbec neznám. Vychládající oharek nenaplněných přání. Mnoho času už nám nezbývá.

Takřka nenápadně, aniž bychom to postřehli, jsme se dostali do věku, kdy začínáme vyhořívat. Jako to palivo. Ještě ale doutnáme. Patříme k jasně rozpoznatelné "*Fossils Generation*". Už se s námi nepočítá. Nejsme tím správným segmentem trhu, cílovou skupinou reklam. Nesplňujeme vstupní hodnoty zlatého kultu mládí.

Leda snad pro pohřební službu.

Chybí nám ten *drajv* na branku, co si žádá současná společnost.

Nedaří se mi udržovat za každou cenu pozitivní *imidž* a tvářit se *hepy*, jako nějaký magor!

Proč taky?

Prostě mám smůlu. Narodil jsem se takřikajíc *dřívávejc*.

Promiňte!

Potřeboval bych oddechovej *stop tajm*.

Ale nikdo mi ho nedá. Je to v *kelu*. Co bych vám k tomu tak ještě řekl?

Vzpomínám si, když jsem si prvně uvědomil startovní čáru stáří jako pojmu.

Bylo mi asi dvanáct a při bůhví jaké příležitosti jsem zaznamenal zjištění, že mému otci je 39 let! Velmi mě to tehdy zaskočilo. Můj otec byl podle mého tehdejšího úsudku svým věkem starý člověk. Bylo mu už 39 let!

Tenkrát jsem si řekl: "Páni, až mě bude jednou tolik, budu nejspíš mrtvej!"

Už dávno nejsem ve věku, jako tenkrát můj táta. A i když kůže na slunci zvrásněla a v zádech to po ránu setsakra zabolí (o ostatních příznacích se taktně nezmíním) - přesto mi připadá, že ty oči, které pozorují svět, jsou stále stejné.

Jako když poprvé uviděly moře.

Když zahlédly skrytou křivku dívčích ňader.

Když mohly být pod noční klenbou plné hvězd.

Pokaždé, když byly "*oslepený*" krásou či poznáním. Když jim bylo dopřáno pozorovat svět kolem sebe.

Ten věk (39) v mých (12) letech, se pro mne tehdy stal synonymem prehistorie, dobou lovců mamutů, času někdy na počátku stvoření světa.

Nedávno mi někdo vyprávěl, že zaslechl své syny (13 a 11 let), jak se baví o jedné hudební skupině. Té, co jsme poslouchali, když nám bylo kolem dvaceti, když jsme byli ještě mladí. Ne nejmladší, abyste rozuměli, *mladí!*

"A to je kdo?"

"Ňáci YES. To prej poslouchali naši."

"YES? To neznám! Ňákej pravěk, ne?"

TAK TO JE!

Pro ty náctiletý jsme už fosilie - zkameněliny. Naše vzpomínky a názory náleží do druhohor. Jsme postaveni po bok dinosaurům a trilobitům. Patříme stejně jako oni pravěku a čeká se, kdy vyhyneme. Jsme hůlkoplazy, děčka, alieni a ichtylové. Jsme doun a dočista vyautovaný.

Ještě ale doutnáme...

ONI A ONA

HEDA

Heda seděla v teple bytu se zakloněnou hlavou a zavřenýma očima. Relaxovala. Venku se převalovaly mraky. Kdysi byla schopna rozeznat jejich tvary. A jejich krásu. Ale to už je pryč. Teď to pro ni byly už jenom mraky. Podzimní nebo letní, všechno jedno. Lidé se za zdmi tohoto domu hádají o maličkosti a nějak zapomněli na podstatné věci - lásku.

Heda v životě moc lásky nepoznala. Bůhví, čím to bylo, když si ještě na *Hnojárně* začala s tím mladým asistentem. Zdvihlo jí sebevědomí, že se o ni zajímá ženatý chlap.

Moc ho tehdy neměla. Vyrůstala v stavařské rodině. Táta důlní inženýr. A snad dobrý, protože v dětství cestovali z místa na místo. Podle toho, kde bylo potřeba hasit nějaký problém s vrtním do země. Jako dítě poznala Krušnohoří, věže příbramských dolů i Paskov u Ostravy. Ten jenom krátce. Její sestra stále stonala. Pak se usadili nedaleko hlavního města.

Uvědomila si, že mimo sportovního instruktora, který ji připravil o panenství na jednom lyžařském kursu, to byli samí ženatí chlapy. A kdoví, jestli i ten mladej neměl doma čekající maminku v jináči.

Na vejšce jí to dělalo dobře. Nebyla třídní hvězdou, kolem které se spolužačky o přestávce sesypaly a štěbetaly své dívčí důležitosti. Spíš naopak. Ale vědělo se o ní, že má nějaké techtle mechtle s jedním z učitelského sboru. To jí přidávalo na zvláštní důležitosti, i když je dotyčný pedagog přímo neučil.

Některý holky o ní po straně říkaly, že je blbá. Některé ji záviděly. Byly to většinou ty, co neměly vůbec nikoho. A ani naději, že se něco v blízké době změní.

A tak šel její život. Od ženatého k ženatému.

Čekání na zavolání, jestli se na hodinku zastaví, aby zhltnul pár obložených chlebiček a v posteli její garsonky si udělal dobře od přetlaku hormonů.

Když začala mluvit o dítěti, většinou byla odezva jednoznačná:

"Neblázni, Hedo, přece je nám hezky takhle."

S podivnou pravidelností se pak zanedlouho její dočasní partneři vraceli natrvalo zpět do náruče svých rodin, ke svým ženám, které jim nerozuměly a k dětem, ke kterým předtím neměli ten správný vztah.

A Heda nenápadně stárla. Život jí začal jako písek protékat mezi prsty. Z práce do práce. Občas na víno s kamarádkami, co se pak vracely v náladě domů, rozevřít kolena a dočkat se privilegované rozkoše vdaných žen.

Biologické hodiny tikaly. Netikaly, ten budík v ní výstražně řinčel. Začal zvonit jak šílenec toho podzimu, co jí táhlo na čtyřicítku. Co se její bejvalej, ženatý přítel vrátil ke své ženě, protože chuděra začala bláznit. Protože by mu to jeho děti neodpustily, že se kvůli němu máma zcvokla.

Protože, když je vám čtyřicet, tak odcházíte jedinečně za dvacítkou.

Přece neutečete za nějakou stejně starou rachejtli!

Když nic nerestituovala!

Přece nejste vů!

Toho podzimu se potkala s Karlem.

Urazila si podpatek u boty. Stalo se jí to na jedné výstavě, kam se zašla vlastně náhodou schovat před deštěm. Bylo tam pár návštěvníků a ona těm výtvorům příliš nerozuměla. Jak se rozhlížela kolem, nějak špatně šlápla a zlomila si kousek boty. Důležitý kousek. Protože jinak kulháte.

Ten muž se začal tiše smát, jak se tam točila na místě, rudá až ke kořínkům svých odbarvených vlasů. Nechtěl věřit, že není součástí nějakého výtvarného happeningu dotyčného umělce. Něco jako skrytá kamera. Prý docela originální!

Nakonec jí pajdavou odvezl domů. Auto měl zaparkované ve vedlejší ulici. A její telefon si napsal levou rukou na papírovou kartičku. Vypadalo to, že si při tom úkonu zlomí ruku.

"Jé, vy jste levák?" zeptala se.

"Jo. To vadí? To je nějaká vada?" reagoval docela překvapeně.

"Ne, ale ne. Jen se to často nevidí. Vypadá to tak divně," snažila se dostat rozhovor do původní příjemné roviny. Ale bylo důležité, že dialog fungoval.

"Levá patří ďáblu," naznačil poněkud temně.

Heda se zarazila.

"Promiňte, nechtěl jsem vás vyděsit. To říkal Michelangelo," vyhrkl, aby se uklidnila.

"Ten malíř?"

"Ten malíř a sochař," dodal.

Doma telefon neměla, tak mu dala číslo k nim do kanceláře. Tenkrát mobily byla velká vzácnost. Fungovaly pouze ve velkých městech. Nosily se přes rameno i s taškou a vážily nejmíň čtyři kila. Možná o něco víc.

Zavolal jí za tři dny a zeptal se, jestli by nešla někam na večeři. Uvidíme, řekla si. Když to k tomu nebude, alespoň se najím, ušetřím za paštiku. Ale v hlavě ji začalo blikat vzdálené světýlko. Ještě nevěděla, jestli je to výstražný majáček (že NIC) nebo naváděcí světlomet (že MOŽNÁ ANO).

Bé je správně. A zbytek už asi domyslíte.

Až padne noc, sestoupím z hvězd

Budu tě držet za ruku

Zavřeš oči a povedeš mne krajinou svého těla

abych už příště nezabloudil

Ta slova hladila, což bylo pro Hedu překvapivé. Vložila kousek papíru mezi stránky a opatrně je zavřela. Napadlo ji, že už dlouho nečetla nějakou knihu s množstvím tak příjemných slov. Jako z čokolády. Z borůvkového koláče s drobenkou, který uměla jen její maminka. Slova jako jahody za stopečku ponořené do číše šampaňského *Dom Perignon*. Tak, jak to vídala ve filmech.

Zamrkala a vrátila se do skutečného světa. Sny si nechá na ráno, až bude protahovat tu chvíli zavřených víček s vějířky vrásek, na které nepomáhá žádný výživný krém v kelímku za 450 korun z francouzských laboratoří.

Co vlastně schovávala ráno před světem, před ostrým slunečním světlem, deroucí se zpoza závěsu ložnice? Své sny a představy, které pozapomínala na cestě životem?

Když je vám zle, tak se k něčemu upnete. Znáte to? *Tonoucí se stébla chytá!* Hedě nebylo zle a nechytala se travin, ale vzpomínek. A taky snů. Poslední dobou se jí v noci zdávalo, jak kráčí do Valečovského lesa, přes hráz rybníka. Šikmo k těm paloukům s ostružiním. Až nahoru do míst, kde rostou vždycky.

Ranní slunce ostře cílí na orosené pavučiny, kůra přidržle voní a z dálky sem zaznívají nějaké hlasy. Možná si zvrtné kotník, upadne přes kládu a šlápne do zapomenuté pasti z minulého století. Člověk neví, ale bylo by jí to podobný. Vyhrknou jí slzy. To pálení v očích cítí i ve snu. Vezme mobil do ruky a rozbřečí se ještě víc. Zjistí, že má vybitou baterii. Ten sen je taková alegorie, jako znamení, jako symbol jejího života.

Bude ležet v lese, zaklapnutá do pasti, bez naděje a bez energie. Zcela vybitá.

Pak se Heda vždycky probudí. Brní ji noha, jak si jí v noci přeležela a otočen zády k ní pochrupuje Karel. Za okny ještě tmavá noc. A do rána daleko.

Většinou ihned zavře oči. Pomyslí si něco o tom, že by se měla podívat do snáře, ale to už je zase na cestě do náruče spánku.

Když byl jejich syn malý, tak se taky probouzela. Děsily ji sny, že se mu něco stalo. Jejím dítěti. Ve tmě vždycky vstala a šla se podívat k jeho postýlce. Pozorně naslouchala, jestli dýchá. Vpalovala své oči do tmy jejich tehdejšího bytu, pozorně sledovala, zda se pohne. Jejich Kubula.

Dlouho jí trvalo, než se naučila říkat *jejich*. Přemlouvala se, že snad má právo říkat *její*.

Nepřipouštěla si myšlenku, že nebyť Karla, dnes by žádný dítě neměla.

Na telefonu ji pípla nová zpráva. Přitáhla si telefon po stole k sobě a podívala se úkosem na display. Nic důležitého. Psal jí manžel!

Vždyť říkám: Nic důležitého.

Heda vlastně dostávala jen tři druhy esemesek. Krátké zprávy od manžela, jestli se zpozdí v práci, nebo jestli má něco koupit. Tak na ty už rezignovala. Zpočátku, když se svým novým mobilem sžívala, psala mu seznam věcí, co by měl koupit po cestě domů. Zastavit se na rohu v samošce. Ale bylo to stejně pro kočku. Karel nakonec přinesl s vítězoslavným úsměvem něco zcela jiného.

No jo, mužskej.

Poslední dobu se už ani neusmívá. Oni se vlastně neusmívají oba. Nějak je ta nová doba semlela. Teda ona je pořád ještě mlela, to Heda cítila v kostech. A v zádech, když se narovnála nad svým kancelářským stolem.

Ty druhé textovky byly kratší. Občas měly hrubku. Posílal je její syn. To bylo její zlatíčko, její pýcha, její střed vesmíru. Její důvod, proč se narodila. Její radost.

Připadalo jí, že je to v poslední době taky jediná radost, co měla. A bude ještě hůř, pomyslela si. Občas jí totiž překvapily návaly horkosti po celém těle. Trvaly tak dvě, tři minuty. Nenápadně se přiblížila menopauza a Heda na ni nebyla připravena.

Jak říkám, bude ještě hůř.

Třetí typ sms byly zprávy z její banky. Ona samozřejmě žádnou svou banku neměla, to se jen tak říká. Pravidelné zprávy o stavu jejího účtu. Ty někdy studovala pozorněji, než textovky od svého muže. A přitom nebyla ten typ, co je na peníze. Alespoň si to myslela. Ale tvářila se tak.

Heda byla zvyklá se na internetu pohybovat poměrně často. Pracovně. A někdy se podívala ze zvědavosti na CHAT. Bloudila po různých chatovacích místnostech, ale moc tomu nerozuměla. Těm výrazům, slovům, diskusím, co se tam odehrávaly. Vztahům z příštího desetiletí. Jestli lidi ještě nějaký vztahy mít budou.

A tak se dostala i na stránky Seznamky. Zabrousila tam spíš ze zvědavosti. V únoru napsala cosi jako inzerát, ale bylo to spíš volání do éteru. Otázka letící kyberprostorem. Čekala nějakou odpověď, ujištění. Třeba někde opravdu existuje svět, kde by mužskému mohla dát otázky, které by Karlovi asi nikdy nepoložila. A kde by se jí na oplátku zeptal někdo na věci, o kterých by chtěla mluvit ONA. Sama nevěděla, proč o nich nemůže mluvit s mužem, s kterým měla dítě. Byla to nějaká forma studu? Bůhví.

Tehdy jí napadlo pár věcí, ale objevil se i velkej otazník. Může v dnešní uchvátané době existovat ještě kamarádství, přátelství dvou zadaných lidí, kteří nechtějí ubližovat svému okolí, nechtějí podnikat žádné "sexy-výlety"? Nehledala víc než pohlazení po duši, pár hezkých slov, pochopení a pocit, že někdo na ni nemyslí jen jako na inventář správně fungující domácnosti?

Možná, že chtěla okusit něco z té virtuální reality. Nemyslela na nevěru, sex jí moc nebavil, ale brala ho jako nutnou údržbu, jako návštěvu u kadeřnice. I když tam se asi těšila trochu víc. Nejspíš to bylo její výchovou. Nikdy neviděla svoje rodiče, že by se drželi za ruce a pusy si dávali jen při narozeninách a pod vánočním stromečkem.

Premýšlela o termínu: *virtuální nevěra*. Nevěděla, co to s lidmi může udělat. Jsou fyzicky doma a v myšlenkách s někým jiným. Byl to fenomén nové doby, co nabízel svět internetu, ale ona si myslela, že tohle se jí netýká. V tom si byla jistá sama sebou. Ale chápala, že existují ženy, které mají potřebu lapit ty, kteří je zajímají, celé pro sebe.

Poslední dobou měla neodbytný pocit, že jaksí ustrnula ve vývoji. Asi se měla narodit o 100 let dříve. K životu by jí stačil gramofon na kliku se spoustou desek s krásnou muzikou a automobil jedoucí maximální rychlostí 40km v hodině. Lidé by k sobě byli milí a zdvořilí. Pánové byli gentlemani a děti každého zdravily, i když ho neznaly. Nějak pozapomněla, že to nejspíš bylo trošku jinak. Že ta umělá nostalgie, kterou si naordinovala, jí jen filtrovala vlastní vzpomínky.

A tehdy v podivném pomatení smyslů (*jak to sama nazvala*) si dala na Seznamku inzerát. Ten text nejspíš vyzněl trošku bláznivě a možná i naivně. Pravdou je, že nehledala odreagování přes chvilkové sexuální vztahy. Možná, že v dnešní době je to normální. Kdoví? Co je vlastně normalita?

Asi vás napadne, jak ten inzerát vypadal? Co v něm bylo? Jen pár vět v rubrice "Dopisovat si chtějí".

Měla muže a dítě a průměrný život. Jedenkrát ročně na deset dní jeli všichni k moři. Nějaký výhodný LAST MINUTE. A šest let staré auto, co drželo pohromadě jen silou korejské vůle (Hyundai) a šikovností jejich automechanika, ke kterému muž jejich "*přiblížovadlo*" pravidelně odvážel. Nechtěla změnu, ale přesto chtěla mít něco jen pro sebe. Bavit se, na něco se těšit a to všechno s někým, kdo nepatří do její každodenní rutiny.

Její inzerát:

Ahoj, hledám někoho, kdo by si chtěl jen tak nezávazně psát a uměl se usmát i přes e-maily když se nevidíme. Nehledám partnera. Mám rodinu a na svém postavení nechci nic měnit. Připadám si ale někdy trochu sama, chci si povídat o všem, s mužem, který má rád humor a pohodu. Jestli máš pocit, že ti život protéká, jak voda dlaní a chybí Ti někdy slova, tak se ozvi! Možná, že chci moc.

No, já vím, žádný výbuch literárního ostrovtipu. Ale řekněte, co má napsat ženská, která má nejlepší léta už za sebou, která nehledá někoho na mruk, která má dítě, které miluje a chlapa, co jí sice někdy pije krev, ale která už je dost moudrá, aby zkoušela ještě nějaké jiné nesolidní nejistoty.

Která se jen chce občas zasnít, přečíst z éteru pár milých slov. No, vážně. Když jste tak chytří, co byste napsali VY?

A co si myslíte, že jí přišlo za odpovědi?
Jestli hádáte nějaké hrůzy, tak hádáte dobře!
To, co následovalo, ji zcela vyděsilo!

"Bože, já jsem tak blbá!" našťavaně si opakovala Heda.

Byla to v posledních dnech ta nejčastější věta, která ji napadla, když otevřela elektronickou poštu. A pak jen čistila svou schránku od vět ješitnejch machů, nadrženejch magorů s IQ tykve a sexuchtivejch manželů.

Asi bych měla ten inzerát smáznout, říkala si. Shledávala zahanbujícím vůbec existenci jejího vlastního inzerátu, jako takového!

Mejlů bylo hodně, ale všichni ti pánové byli pochopitelně doma nepochopeni a hledali permanentně nadrženou kamarádku, která na ně čeká (pokud možno ve vlastním bytě) na občasně (pokud možno častě) sexuální povzbuzení. Erotické hrátky.

PCHEEE!

Hrátky. Nejdřív se křečovitě smála, ale pak dostala vztek a doporučila některým z nich, aby si radši zašli do bordelu, když si pletou psaní a kamarádství s erotickou linkou. Nakonec rezignovala.

Nechápala, proč na inzerát v rubrice zřetelně označené "Dopisování" reagují kousky, které ještě nepostřehly, že klávesnice obsahuje celou abecedu a jejich slovní zásoba je jen "ahojchybittakesexnevadimamrstnyjazycek"

Některé nabídky na DOPISOVÁNÍ v její e-mailové schránce byly opravdu nepřehlédnutelné.
Například:

Analytik:

Chceš se dozvědět více o svém vlastním těle? Jestli máš ty správné proporce, jak je to doopravdy, jestli jsi spíše hubená nebo spíše tlustá, jestli nemáš příliš velký zadek (existuje objektivní proporcionální metoda), jaký máš typ ochlupení a co to znamená, jaký máš typ vzrůšivosti? Stydíš se při prohlídkách? Objednej se na bezplatnou celkové vyšetření, sice důkladné a nestandardní, ale přitom natolik citlivě provedené, aby je bez problémů a jakýchkoliv nepříjemných pocitů dokázala absolvovat i stydlivá a plachá žena, kterou by to zajímalo.

Macho:

Čauky, jmenuji se Bohdan a jsem mladý muž 25/183/83/27/5 neustále připraven k výkonu, sport. postavy s pevným chlupatým zadkem, s vypracovanou muskulaturou a s nadstandardní výbavou. Jsem ranař skandinávského typu, vyložený svůdník. Víím kdy být tvrdý a kdy zas neobyčejně jemný. Prozatím hledám jen ženu s větším poprsím k nevšednímu a nezávaznému sexu v přírodě bez zábran. Později možná víc.

Masturbátor:

Zdravím! Hledám dívku či ženu, která by si chtěla psát o masturbaci a která by mi nafotila disk. a bez fin. nároků mou erekci, onanii, ejakulaci a piss! Jen vážně. Já fajn ženáč 35/182/86

Specialista:

Jestli jste z Prahy a kypřejších tvarů, tak mi prosím odepište. Hledám totiž ženu, která svým tělem nad 110 kg zalehne mých 73 kg, a osmičkami mě bude dusit!

Entomolog:

Máš ráda orálek, ale manžel ti ho nedopřeje? Nevadí! Jsem Brouček 31 s pěkným tykadlem a hledám Larvičku, na věku nezáleží. Připrav se na krásný zážitek. Nejradši mám bliznu...

Hřebec:

Divoký, vášnivý, nezkrotný hřebec z jihu Moravy hledá lásku. Jsem 20-ti letý samec a hledám samici 18-40 na občasně spáření, parádní šukání na různé způsoby! Mám auto, přijedu kamkoliv!

Na přiloženém obrázku byl něčí penis s kilovým závažím. Pěkně stopořenej! Pane JO!

V prvních dnech měla dojem, že tahle země je plná kriplů. Tři dny odpoledne nevycházela z domu a na velkéj nákup dokonce poslala samotného Karla i s klukem. Měla menstruaci a to bylo takové zaklínadlo. Stačilo naznačit, zmínit se a její muž to pochopil.

Zlatej MENSES! Ještě, že ho měla.

Seděla v koutku pokoje, v tichu místnosti a civěla na černou obrazovku monitoru. Bála se zapnout počítač. Měla strach z těch magorů, chodících údů, co jsou převlečení za chlapíky, co potkáváte dnes a denně na ulici cestou do práce. Úchylů a neuspokojenejch šukálistů, co mají místo mozku velký varle a místo myšlenek jen chrlí...

Tak DOST!

Přeci kvůli několika desítkám blbů, co se pohybují po internetu (co se pohybují bohužel i v její blízkosti), ještě nezanevře na něco, co může být někdy docela příjemné, řekla si.

Co i ona občas potřebuje, i když ne tak často jako Karel.

Jak to jenom říci?

Nakonec je všechny smazala. Odpovědi řídly, jako Karlovy vlasy, když ho poznala. Pak se do té speciální schránky, založené jen kvůli tomu inzerátu tak čtrnáct dní nepodívala.

Jedno odpoledne v práci, kolegyně vypadla dřív a šéf byl na ministerstvu už od rána, neměla toho moc na práci. Poklid, kdy čekáte, až se hodiny převalí přes čtvrtou. Nuda.

A tak tu schránku ze zvědavosti zase otevřela...

Dostala @, který ji maličko zaskočil, možná i okouznil.

Rozhodně po kýblech sexistických splešek působil jako zjevení. Mužskej, kterej pracoval v zahraničí, měl rád svoji ženu a nechtěl nic měnit. JEN SI CHTĚL OBČAS NAPSAT!

Někdy se prý cítí osaměle.

Tak TOHLETO slovo já taky znám, řekla si!

Jeho dopis potěšil. Ani on nechtěl nic měnit na své přítomnosti ani budoucnosti. Heda už moc dlouho dělala vrbu různým lidem, aby nakonec zjistila, že tu vrbu potřebuje taky někdy sama. Moci napsat někomu cizímu, kdo vás nezná o svém trápení. O blbým dnu, co právě končí. A taky jí došlo, že funguje trochu jako hromosvod, a že už jí nějak docházejí energie.

Věděla, že existuje nezanedbatelné procento možnosti, že to není chlap, ale ženská, že vůbec nebydlí někde v tramtárii, ale v nějaký Horní Dolní. Že je to nějaký puberták a že to vše nemusí být pravda.

Ale byla to ochotna risknout!

Byla jsem ochotna to risknout. Žil daleko. To byla nesmírná výhoda. A hned zkraje napsal:(to se mi líbilo!)

"...víš, moje žena je Francouzka. Bezvadná, společenská. Neměnil bych! Ale někdy mi chybějí slova, která ji nemohu říct, česká slova.

A někdy zase ONA nedokáže cosi vyslovit. Nejde o znalost cizího jazyka. Připadá mi, že i když řeknu ten stejný význam francouzsky, je to prostě jiné. Ale něco, něco je zase naopak. Nejde to říci výstižněji, než ve francouzštině. Ta řeč zpívá. Jsou to slova šansonu. To čeština je sice podobně melodická, ale je jiná. Spíš je to malebný rytmus lidových písniček, zpívaných někde na poli za vinohradem. Tesklivá. Tak je to asi. A ta tesklivost, to pozastavení mi někdy chybí."

Podpisoval se jako Robert. Je to pěkné jméno, což o to. Nekomentovala jsem to, ale nejspíš musel vědět, že se tak v Čechách říká těm umělohmotnejm náhradníkům.

Nikdy jsem ho neoslovila *Robertku*, i když mě občas napadlo, že ON v mém případě tak vlastně funguje. Myslím duševně. Plastikového šviháka bych si vzhledem k mé omezené potřebě sexu asi nepořídila. Vyhozený peníze.

Já jsem pro něj nebyla Heda, mě znal jako Valerii. To je výhoda internetu. Zvolíte si svůj *nick*, něco jako přezdívku. Valerie v Říši divů.

Občas jsem měla pocit, že ho znám, že jsem se s ním už někde, někdy setkala. Ale žádný z mých bejvalých ženáčů nebyl takovej poeta. Já vím, zní to poněkud ulítě. Teď se dost často používá spojení "*ulítávat na něčem*"! Na prádelku. Na botičkách. Ne, nebojte se. To není o mě. Na čem já můžu ulítávat, prosím vás!

Na důchodovém připojištění?

A tak mi sem tam na monitoru od něj zablikala nová zpráva. Těšila jsem se na ně. Jak malá holka na první mluvící panenku.

Někdy byly krátké, pár vět. A na konci jen tak ledabyle pár písmenek. Pro radost.

*To je jen místo
Slunečních paprsků
Větru z povzdálí*

nebo:

*Tvým krokům
co povedou dnes ráno
Bůhvíkam*

Napadla mě zajímavá myšlenka: Kdyby to na mě vytáhl Karel, tak bych si myslela, jestli mu náhodou nepřeskočilo.

Nemějte ženský za zlý, že chce trošku snít. Ten princ na bílém koni pro většinu z nás nepřijel. A už ani NEPŘIJEDE.

Bylo to asi po měsíci. Neozval se.

Ani následující den, ani ve čtvrtek, pátek, v sobotu. Napadlo mě, že jsem se ho nějakou svou odpovědí třeba dotkla. Nebo mu na to přišla jeho žena.

(BLBOST!)

Nebo třeba těch důvodů mohlo být mnoho. A navíc - tahle komunikace (na netu) asi nepotřebuje mít pro ukončení nějaký důvod. Proč nepíše?

Večer jsem nemohla usnout. Proto byl asi Karel tak překvapený, když jsem k němu pod deku prostrčila ruku a začala se s ho dotýkat.

Druhý den mi přišel mail.

Byl krátký a všechno vysvětloval. Musel narychlo odcestovat. Moc práce. Proč bych nevěřila? Zaklonila jsem se v kancelářské židli. Přemýšlela jsem, jak by se asi tvářil Karel, kdyby o mém malém tajemství věděl. Nebyla jsem mu přece nevěrná. A ani jsem o tom neuvažovala.

OPRAVDU?

No, se svým vždycky těžce vydobytým orgasmem asi opravdu!

Karel byl pracant. Karel byl poctivá, dřevěná bárka v přístavu. Nevzbuzovala závist. Byla už otlučená, ošoupaná věkem a místy do ní teklo. Ale já i náš syn jsme v ní s jistotou přepluli na druhou stranu zálivu.

Ty blikající zprávičky z Francie byla tajemná jachta, pohupující se daleko od břehu. Slibovala čarokrásné zážitky, nevšední vybavení, sedačky z pravé gazelí kůže. Malou ledničku s vychlazeným šampaňským i krevety *Shrimps with Wasabi* s ostrou pastou a plátky citrónu na stříbrném tácku.

Snila jsem. O to vlastně šlo. Bylo mě přes padesát, na nohou se objevily uzlinky křečových žil a občas jsem počítala výplatu. Ale mohla jsem snít.

Bylo slunečno a mě přišlo líto, že v oknech nemáme muškáty

Někdy na jaře Hedu ta myšlenka napadla poprvé. To se vlastně takhle nedá říci, protože o tom mluvili s Karlem už před několika měsíci. Udělat si výlet. Na pár dnů. Ne se vyvalit na pláž k moři,

ale někam do evropské metropole, za památkami a uměním. Za atmosférou nového poznání. Město pro zamilované. I pro starší zamilované!

OPRAVDU?

Město, jakým byla Paříž.

Heda rezolutně potlačila myšlenku, že by do Francie jela kvůli Robertovi.

(No, ty si snad zešilela, okřikla se v duchu.)

Ale ten nápad se jí usídlil v hlavě, zavrtal se jako blbé klíště do kůže, infikoval její myšlenky celý den. Celý týden. Tak dlouho trvalo, než se odhodlala o tom promluvit. Nechala to na páteční večer. Ale už ty dny předtím poctivě šmejdila internetem po nabídkách cestovek.

Odezva byla překvapivě kladná. Tak klidný průběh toho večera ani nečekala. Karel byl pro a Jakub vyloženě nadšený. Uvidí Monu Lisu a všechny ty místa, o kterých se vyprávělo v nějakém dobrodružném filmu. To bude něco! Večer si otevřeli lahvinku vína (ani nevadilo, že nebylo francouzské) a začali plánovat.

Odněkud vyhrabala starého průvodce a Jakub se těšil, že si udělá cestovatelský deník. Konečně mohla veřejně zasednout k internetu a vytisknout zajímavé (PŘEDEM PŘIPRAVENÉ) nabídky.

Město nad Seinou, město snů a francouzského šarmu, francouzského milování.

Snad proto ji ani nepřekvapilo, když se toho pozdního večera ve tmě ložnice k ní obrátil Karel a začal jí lehce masírovat bradavky. I když původně neměla na erotické hrátky chuť, ucítila lehké mravenčení, které postupovalo dolů tělem k jejím nataženým nohám.

Asi tu Francii bere jako doporučení, napadlo ji ve tmě.

Netrvalo ani dva týdny a bylo rozhodnuto. Nejdřív koketovala s myšlenkou, že by si mohli pronajmout nějaký apartmán. Garsonku. Ve Francii se tomu říká studio. Ale nakonec to oba s Karlem odmítli. Museli by poslat zálohu a tu by jim pak vraceli, až když bude všechno v pořádku. Bylo to moc komplikované. To se jim nelíbilo. Proč to nejde platit na místě a byt zkontrolovat při předání, nevěděla. Proto se rozhodli pro desetidenní zájezd do Paříže autokarem.

S blížícím se létem vzkazů a zpráv od Roberta ubývalo. Tak nějak nenápadně. Ona se i ta virtuální realita vyčerpá, nějak přejí, napadlo Hedu. Maily to byly stále laskavě krásné, plné cizokrajného kouzla. Popisoval v nich, co se mu přihodilo, co viděl. Komentoval dění kolem sebe. A Heda (Valerie) odpovídala. Psala o kytkách, počasí o problémech v práci. Rodinu do toho nezatahovala. Jen někdy nějakou nepatrnou zmínkou. O sexu taky ne. Občas měl Robert milou narážku, jako třeba:

...musím už končit, tak Ti přeji krásnou, horkou noc...

To Valerii připadalo milé. Pochválila ho za to, a napsala, jak se zase těší, a jak je škoda, že zůstane jen u "horkých" slov.

Jako Heda by ovšem musela napsat, že menopauza už klepe na její vrátka (vrata), má ještě méně chuti na milování a ten Karlův pindour jí už nepřináší ani tolik radosti, jako dřív. A taky, že musí používat Lubricant gel, protože je tam dole úplně suchá. Ještě víc, než její kůže kolem očí, kterou si pravidelně ošetřovala hydratačním krémem PRO ACTIV.

To by musela říci jako Heda. To byla její realita. Nebyla virtuální, ale skutečná.

Tak jak to asi dneska bude, přemýšlela Heda. Stejně jako včera a předevčírem? S Jakubem uděláme školní úkoly, zkontroluji mu věci v aktovce. Tak jako každý den. Možná, že mě bude chvíli přemlouvat s internetem. Ty jeho hry. A pak ho zaženu spát. Bude ještě chvíli svítit a pak zavolá přes půlku bytu:

"Dobrou... mamí!"

A já si půjdu dřív lehnout, pustím rádio, docela slabounce a rozložím kolem sebe nějaká ženský časopisy. Budu poslouchat písničky z 60. let až se mi zavřou oči a nechám se unášet melodií.

A nejspíš ani neuslyším Karla, když přijde a bude se hrabat před půlnocí pod peřinu vedle mne.

V televizi se mě nějaká mladá lasice snažila přesvědčit o skvělosti inzerovaného kosmetického přípravku. Byla to reklama proti vráskám. Jestli se teda nepletu, tak vrásky mívají lidé

určitého věku. Starší lidé. A starší ženy by si nejspíš ten krém koupily, kdyby ale rozuměly té marketingové řeči:

"...zou ekšn díječ. Vyzatostojíte! Aktivujte svůj body slimefektnájt!"

Byla to jasná zpráva. Právo zůstat mladou měly jen ty holky z MBA, dravé manažerky a možná ještě nějaká ta Au pair v Británii. Ale ona, lingvistická troska, co měla ve škole jen povinnou ruštinu, na to jejich sdělení nestačila. Ale ona nechtěla být odsouzena dožit s vráskami. Používala denní i noční krém a jednou měsíčně pleťovou masku, co v ní vypadáte jak hlavní postava ze Zombie hororu.

Vytanulo jí na mysl, jak ji poprvé takhle uviděl Karel. Vešel do předsíně, když právě potichu opouštěla koupelnu. Zůstal stát jako opařenej a upustil na koberec časopis, co držel v ruce.

"Nelekni se." řekla.

"Už se stalo!"

Zastoupil jí cestu a důkladně si ji prohlížel. Byla připravena, že si na tu patlaninu v jejím obličejí zvědavě sáhne.

"A dá se to z toho obličejí sundat, nebo to je napořád?" zeptal se a ona uviděla, jak mu zadržovaným smíchem pošubává brada.

"To dělám náhodou pro tebe. Abys věděl!"

"Tak to je opravdu obět! Vážím si toho." odpověděl už s vážnou tváří a zašel do pokoje.

Vzápětí se ale zastavil a zaklonil dozadu, takže se ve dveřním rámu objevila jen jeho hlava. Vykroutil jí směrem k ní.

"Ale moc ti to sluší, jezinko. Je to takové... SEXY?" nenechal si ujít poslední slovo.

Asi vás nepřekvapí, že ani ten večer nic nebylo. Myslím tím rodinné šmoulení.

Heda listovala v časopise. Odpočívala. Byl konec týdne. Pátek. Karel seděl v křesle naproti ní a cosi louskal v nějakých papírech. Nepříjemně s nimi šustil. Jakub byl ve svém pokoji. Co právě dělal, to nevěděla. Že ale neuklízí, tak to tedy věděla na tudy. Podvečerní siesta. Klid po večeři, televize vypnutá hned po zprávách. Nic tam. Ostatně jako obvykle.

"Tady píšou, že Češi patří mezi nejsmutnější národy," řekla se skloněnou hlavou.

"Na kolikátém jsme místě?" zeptal se Karel.

"Záleží na tom, jestli to počítáš celosvětově nebo jen evropsky."

"Aha."

"Vidíš, ani teď ses neusmál. Ty výzkumy mají pravdu." řekla Heda a pozvedla oči zpod obroučků brýlí, co nosila na čtení.

"Jako... že já jsem ten smutnej, ne?" podivil se její muž a zpozorněl.

"Vždyť ti to říkám. Podle Happy Planet Indexu jsou nejšťastnějším evropským národem Islandčané, hned za nimi se umístili Švédové a Norové, kteří jsou favority i v ostatních průzkumech životního stylu. Z třiceti měřených národů Evropy jsme skončili na 24. místě, těsně za sousedním Slovenskem. A vůbec nejsmutnější jsou Estonci," dočetla zprávu z novin Heda.

Karel měl pocit, že se na něj podívala vyčítavě. Jako by za to umístění mohl on. Někdy měl pocit, že za všechno může ON!

"A tady ještě píší, že nejšťastnějším místem na zemi je malý tichomořský ostrůvek Vanuatu. Podle mínění expertů tam totiž lidé žijí dlouhý a spokojený život," dodala.

Karel nevěděl, jestli i tohle sdělení je výtka určená jemu.

"Měli bychom tam jet. Co myslíš?" zeptal se raději.

"Kam, proboha?"

"Na Vanuatu. Byli bychom tam šťastní!"

"Jedeme do Paříže! Už si zapomněl?"

Heda odložila rezolutně noviny, ze kterých právě četla na nízký, pokojový stolek.

ON je opravdu někdy děsnej, pomyslíla s

KAREL

"*Matky to chtěj taky,*" řekla trošku tajemně moje žena a položila zavřenou knížku od Ireny Obermannové na skleněný stolek v obýváku.

Seděli jsme před televizí a já jsem přepínal stanice. Jako obvykle NIC MOC. A hele nějaký film: "*I holky to chtějí*".

Asi nějaká teenagerská výživa.

"Všichni to chtějí," pomyslí jsem si, když se Heda přitáhla blíž a položila mi výmluvně ruku na koleno. To byl tichý, ale důrazný signál, který vyslala moje padesátiletá žena, že hladina hormonů v jejím těle poklesla. Že si estrogény žádají o doplnění, že se mám teď na všechno vykašlat a začít ten příjemný proces odplavení pocitu stresu z mozku.

Že bychom se mohli spolu pomilovat. Že právě nastal ten akurátní čas na náš čtrnáctidenní sex.

Byla středa večer a náš syn byl se školou už týden v Harrachově. Ideální podmínky!

TĚMĚŘ.

Mělo to jedinou chybičku.

Vše se to odehrálo jen v mé šedivé hlavě. Heda neměla potřebu vysílat signály, i když jsem jí o to od počátku mnohokrát prosil. Moje žena Heda vlastně neměla ani potřebu sexu, což se projevilo výrazně poté, co si naplnila svůj životně-biologický cíl, porodit potomka. Svoje dítě. Našeho syna. Nebo jsem jako milenec a uspokojovatel nestál už za nic?

I to byla možnost.

Ale upřímně: Jsem na toto konstatování vůbec psychicky připraven?

V sobotu večer přšelo. Karel otevřel v noci před spaním okno a vdechoval zhluboka ten očištný vzduch. Je to ona chvíle, kdy se počasí zklidní a země si vydechne, omlazená jak žena po večerní koupeli. Ležel v posteli ve tmě ložnice, z kuchyně zaznívaly nějaké zvuky. Heda něco štrachala v šuplíkách a syn už spal. A on cedil plícemi to ozvěnu vlhké země. Bylo to fajn.

Vzpomínal, jak měli jednou od známých půjčenou chalupu na Vysočině. Tehdy bylo klukovi tak čtyři roky a oni si užívali čtrnáct dní parného léta. Slunečník, židle, stůl a malý, nafukovací bazének. Najednou černé nebe a bouřka. Travnatý dvůr zasypaly přívaly krup.

Stáli tam v prosklené verandě a dívali se ven. Všichni. Během chvíle byl nízký trávník zeleného dvorku pokryt bílou perletí ledových šupin. Párkrát zahřmělo a najednou konec. Vysvitlo slunce. Z oblohy ještě splývaly zbytky vodního oparu, drobných jiskřivých kapek. Takové mžení.

V okamžiku si sundal šortky a vyběhl na dvůr. A kluk za ním! Čvachtali a dupali v té ledové tříšti a ječeli blahem, zatímco deštným závojem se do nich opíralo slunce. Nad střechem se klenula obrovská duha a oni dva, táta se synem tam křepčili jak nahatí šílenci. Halekali a dupali v té mrazivé tříšti.

Stálo to za to, i když tehdy dostal od Hedy vynadáno, že se zbláznil a že bude kluk nemocnej.

Zbytek dovolené proběhl za nucené sexuální abstinence.

Zlobils? Nedostaneš nic!

Karel šel na tramvaj. Nástupní ostrůvek byl v mírném kopci uprostřed vozovky. Před Večerkou zběsile štěkal malej psík, nejspíš pinč. Prostě něco bílého, ale maltézák to nebyl. Štěkal bez ustání, vysokým nepřijemným štěkotem. Rozhodně žádnej mazlíček.

Musím si koupit ještě nějaké pití, pomyslel si a otevřel dveře obchodu.

"Dobrý den," pozdravil.

"Ježíš, s tebou já opravdu nemůžu jít ani nakupovat," postěžovala si babka skloněná nad regálem v rohu.

Psisko venku šílelo. Štěkalo jak o život. Čínská majitelka obchodu se rychle podívala ke staré paní a zpět k otevřeným dveřím. Trošku vystrašeně. Nevěděla, jestli se v příštích chvílích do jejího krámu nevrátí běsnící smečka a nezardousí ji. A nakonec jí sežerou veškeré potraviny. Pes štěkal a vypadalo to, že mnohem žalostněji.

"To jsou pražený, ty buráky?" ptala se paní a ukazovala Číňance pytlík arašídů.

"Móc dobry, móc dobry," spěšně odpověděla Asiatka a těkala pohledem z paní na mne a zpět ke vchodovým dveřím.

"Snad budou. Ale esli sou slaný, nebo ne?" stála si na svém babka.

"Móc dobry, moc dobry."

Karel přistoupil k pultu s menší lahví minerálky. Pokladna zachrčela. Na display se objevila výsledná suma, a tak vysázel na skleněnou misku drobné mince. Pes bez ustání běsnil. Vztekly štěkot se rozléhal prázdnou nedělní ulicí.

"Já bych si je vzala, kdyby nebyly slaný," přemýšlela nahlas nad sáčkem stará žena. Pochopila, že majitelka obchodu jí asi nepomůže.

"Ani jsem si nevzala brejle," dodala smutně, když Karel opouštěl obchod.

Bílej zmetek byl přivázaný k mříži na výkladci obchodu. Celej se nervózně klepal. Karel došel k zastávce. Osamělý, pomenší muž v tmavém raglánu upřeně pozoroval psisko, jehož chraplavý štěkot bez ustání rezonoval ulicí.

"No, nezabil byste ho?" prohlásil napůl pro sebe muž.

"Prosím?" trhnul sebou Karel.

"Říkám, no nezabil byste ho?"

"Myslíte?" zkoumavě odpověděl Karel a s pohledem na rozčileného psa sáhl rukou do náprsní kapsy.

Karel si představil, že kdyby to nebylo nedělního rána na Vinohradech, mohlo by se to odehrávat v nějakém provinčním městě na americkém středozápadě. Muž by měl tvář připomínající Bruce Willise a naučeným pohybem by sáhl rukou do své náprsní kapsy. To by trvalo jen okamžik. Takovej ten táhlej pohyb, na jehož konci někdo drží v ruce revolver Taurus. Ještě v koncovce toho oblouku jeho palec odtlačí s tichým cvaknutím pojistku.

PRÁSK.

PRÁSK! PRÁSK!

Je to jako výbuch granátu, toho rána na nedělní poloprázdné ulici na pražských Vinohradech. A přitom jsou to jen tři výstřely munice ráže 45. Odborník by řekl: NIC MOC!

Štěkot ztichne už při prvním z nich. Psíkova hlavička se odklopí jak víko z popelnice v místech, kde jí celoplášťová kulka přeťala vazy.

"Proboha! Co ste to... co ste..." zachroptěl muž v raglánu. Roztřásl se mu ruce a do obličeje se mu řinula špatně namíchaná barva.

ZELENÁ.

"Vždyť jste to sám říkal. Jestli bych ho nezabil?" podivil se Karel.

"Proboha, to se tak říká! Přece to jsem... to tak nemyslel!" koktal otřesený muž. Neměl daleko k pláči.

V ulici ještě doznívala ozvěna posledního výstřelu. Najednou bylo mrtvolné ticho. V jednom z baráku ustrašeně klaplo otvírající se okno.

"Myslíte?" zkoumavě odpověděl Karel a vrátil se zpět do reality. A s pohledem na rozčileného psa sáhl rukou do náprsní kapsy.

Vytáhl kapesník a vysmrkal se. Pes zareagoval na podivný zvuk a zmlknul. Zvědavě se díval na oba muže.

"Vidíte, a jde to i bez zabíjení," usmál se Karel.

Dole pod viaduktem zarachotila tramvaj. Zpomalila. Nedělní ulice přišla o své ticho.

Máme po velikonocích. Venku hezky, jarně, přívětivě. Heda mi nechala na stole dopis. Ne pro mne, pro někoho jiného. (*Prosím tě, nepůjdeš kolem pošty?*) Proč ne, vyjedu nahoru s klukem ke škole, pak ho opouštím a mířím na poštu.

Je půl deváté, jsem třetí v řadě a zástup se co chvíli rozroste o dalšího zájemce. Za jediným okénkem právě probíhá výcvik nové pracovnice.

"To musíte zadat SEM! A odentrovat!"

"Co je to entrovat?"

"Paní Kličková, vždyť jste byla na školení!"

Řada se utěšeně rozrůstá. Poštovní osazenstvo si toho všimne a tak se otevrou další dvě kukaně. Čekající za mnou se rozprchnou, takže jsem předběhnul a dál stojím jako bulík. Celej já!

Čekám. Však se už dočkám. Šup šup. U ostatních okének to pěkně šlape. To to frčí, to je panečku pracovní produktivita!

NÉ TAK U TOHO MÝHO!
Přešlapuji na jednom místě.

Tak ještě jedno děvče s doporučeným dopisem.

Zaučovatelka poštovních adeptek majestátně sedí za počítačem. Žádný úsměv. Přísně nás pozoruje pohledem svých stodvaceti kilo. Jsem v klidu. Dovedu ji pochopit. Vcítit se. Možná, že ji nikdo včera nevyplatil. Nehnil s pomlázkou kolem kuchyňského stolu, protože hrozilo nebezpečí zřícení bytového jádra. Nebyly hody, hody, doprovody! Jen se jedlo, pilo, hodovalo!

Ale dnes už se zase musí MAKAT! Paní se dívá přísně.

Polknu naprázdno. Dívka se konečně odlepí od okénka. Odchází. V misce zbyla dvacetikoruna. Otáčím se za ní:

"Zapomněla jste tu peníze!"

"To jsou MOJE peníze!" zamračí se poštmistřovná a masitou rukou hrábne po minci. Vyštěkne:

"Potesem!"

"Potesem! Vy NE! TA SLEČNA!"

Slečna se vrací. Nalákal jsem ji na dvacku a zatím tohle...

Naditá nádivka za sklem vystřeluje z očí za obroučkami blesky!

Snažím se být menším, ale moc se mi to nedaří. Na poště se mezitím vystřídalo úspěšně dalších deset, dvanáct lidí.

JÁ jsem tam ještě.

"Máte to špatně! Dopište sem vaši adresu! Né sem. SEM!"

Děvče stojí při straně a sepisuje něco na lístek. Asi to bude chvíli trvat. Pokusím se vyloudit chápavý úsměv a nakloním se k okénku:

"Nemohla byste?" V ruce držím dopis jak almužnu. I s desetikačkou na známku.

"NEMOHLA!" šlehne mě rezolutně do tváře. "PRACUJI!"

AHA.

Otočím se a vypadnu odtamtud jak cukrář. Ještě na chodníku nadávám. Doprdletojeden!

A tak to má být! Když je vám hezky, tak nutně potřebujete převálcovat. Schroustnout. Hezky zezadu podseknout perka, přišlápnout frak s krovkami, protože právě letíte! Jen se neradujte moc nahlas a nerozplývejte se nad všemi krásami světa. Pěkně zpátky na zem. A pokud možno hezky tvrdě.

Karel si potřeboval zajet do města. Do své bývalé zdravotní pojišťovny, nechat si potvrdit období, kdy u nich byl registrován. Město vonělo akáty.

Vezmu to pěšky, pomyslel si. Nikam nespíchám. Bylo krásně. Ženy oblékly půvabné šatky. Vyzývavé zbraně žen. Bože ta KRÁSA!

Na to by snad měly mít zbrojní pas, ne?

Po chodnících spěchali lidé a on je nenápadně pozoroval. Jací vlastně jsou? O čem sní? V protisměru se valil proud barevných triček, šatů i halenek. Co člověk, to jiný život. Jiné oblečení. Každý den originál. Chvilky radosti i smutku.

Karla napadlo, jaké by to bylo čtení, kdyby každý z nich měl popsat nejdůležitější chvíli svého života v deseti větách. Pozoroval vráscité tváře žen, shrbené postavy mužů, opřených do holí. Tisíce různých životů, radosti i soužení. A co o nich vlastně víme? Co vědí oni o mně?

Dole na Karláku pomohl nějaký slečně vstát, když jí italský turista porazil ve dveřích tramvaje. Hezká holka, zamyslel se Karel. Z čeho se raduje? Vedle koho uléhá? O čem nechce mluvit? Co se asi odehrává pod jejím čelem, když večer usíná?

Šel pomalu ulicí a vybíral si očima jednotlivé protijdoucí postavy jak třešničky z dortu.

Teď ale seděl nahrben na dřevěné stoličce nad rozloženými novinami. V ruce zakřivený nožík, který používají sadaři k roubování stromů. Ale on nerouboval. Vyřezával do zaobleného lipového pahýlu hlavu zvířete. Ještě sice nevěděl jakého, ale to mu nevadilo. V jeho případě nešlo ani tak o

konečný, finální výsledek. Spíš o samotný proces vytváření. Kdy něco oddělujete, aby nové vznikalo. Karel rád vyřezával ze dřeva. Líbil se mu ten pocit, když prstem přitlačil na plochou část listu nože a ten se ochotně zařízne do povolné hmoty dřeva.

Drobné dřevěné lupínky dopadaly se šelestem na papír. Vzpomněl si, jak mu Heda jednou řekla: Nesviň tady, dej si pod sebe aspoň noviny! A tak nesvinil. Poslechl ji. Když skončil, opatrně ty noviny s dřevěným drobením nadvakrát přeložil do úhledného balíčku a vyhodil.

Jak snadné.

Někdo sbírá svatební oznámení, někdo plechovky od cizokrajných piv. Karel si vyřezával. To bylo jeho oddechové hobby, jeho občasný koníček. Jednou, dvakrát za měsíc pak sedával nahrben v pokoji a vyřezával. Další zářez.

Uvědomil si s rukama vonícími dřevem, že v jeho mládí ten výraz znamenal něco jiného. Získat další zářez. Dostat někoho do postele, někoho přefíknout.

Nepamatoval si, že by sám takové slovní spojení někdy použil. Určitě ne! Neměl potřebu si zvyšovat sebevědomí používáním drsnějších vulgarit. Jasně, nadával. To nadává každý. Ale spíš někde v ústraní. Přičila se mu ta veřejná sprostota, deklarace omezců, kteří říkali: Podívejte se, co jsem za hovado.

To když se majznete kladivem přes palec, tak není lepší a tišší náplasti, než ten tlumený výkřik: DO PRDELE!

Čeština je krásně jadrná. Ta souhláska R musí zarachotit. To si pak teprve ulevíte.

Seděl nad rozloženým listem nějakého bulvárního plátku, který sebral někde v práci. Novinovej brak. Sám si ho nekupoval, ale ty noviny měly velký formát, do toho se už dalo leccos zabalit. A taky je dával na dno odpadkového koše. Výborně nasákly ten biologický šlem ze slupek brambor a zbytků jídla. Toho humusu, toho fujtajblu, kterým plníme popelnice. Měl příjemný pocit, že našel smysluplné využití pro tento typ periodika. Svůj k svému, říkal si spokojeně.

Časopis byl jedním z nekonečné řady podobných periodik, kde pouhým jejich přečtením se stanete nepřekonatelným milencem, vyhledávaným společníkem či vášnivou ženou s erotogenní zónou i na čipu vaší kreditní karty.

Koukal na nějaké neznámé tváře. Co všechno museli ti dávno zapomenutí udělat, aby se dostali na žlutnoucí stránku novin a dočkali se oněch *Warholových patnácti minut slávy?*

Jen zanechat otisku v prachu věčnosti.

Jen nebýt zapomenut.

Bláhový výkřik o tom, že jsme tady byli.

Že i my, bezejmenní a nicotní máme právo na chvilkovou nesmrtelnost.

Karel se pokoušel vzpomenout, jestli i on měl v životě svých pár hvězdných minut. Jestli byl v televizi, nebo v novinách? Možná, na nějaký skupinovce z *Palachova týdne* v osmadesátém. Stejně by byla vidět jen záda, jak utíkal! Nebo jako malej kluk s otevřenou pusou na vojenské přehlídce z Letenské pláně, když přelétávaly po nebi proudové letouny MIG 15. Na tribuně bylo heslo: *Náš socialismus ubráníme!* (I kdybychom měli všichni pochcípát!)

Pak mu to v hlavě hodilo nějakou jiskru a vzpomněl si. ANO, vlastně byl v nějakých okresních novinách. Když vytáhl toho malého kluka z jezu u Veselí nad Lužnicí. Jak mu dával snad třicet minut masáž a umělý dýchání a jak všichni ti čumilové stáli kolem a jenom zírali. Nikdo se nenabídl, že ho vystřídá. Tehdy měl pocit, že se už nikdy nedokáže zhluboka nadechnout. Od té doby taky přestal kouřit. Jak se ten klučina vlastně jmenoval? Už si nevzpomene. Bylo to v těch novinách. Jo, Tomík! Stejně se potom musel tomu novinovému článku smát, protože místní novinář nadepsal pět vět z rubriky na poslední straně titulkem: ZACHRÁNCE K.O. (To byly iniciály jeho jména)

Když konečně ten capart otevřel oči a vyplivnul vodu, tak Karel na *knockout* opravdu byl! Téměř doslova. Ale hlavní bylo, že ho zachránil.

Ale teď seděl, vyřezával a pozoroval, jak lipové kousky dopadají na noviny. Z titulní strany na něj křičel nápis: *Měl stovky žen, teď mu uřízli penis!*

To jsou věci, pomyslel si Karel, radši bych měl dávat bacha, abych si neuřízl prst.

Zamyslel se. Nepočítal, kolik měl v životě žen, nebyl typ krasavce, žádný Alain Delon. Nezískával ženy snadno. Musel je něčím zaujmout, pomalu si otevřít cestu k jejich srdci. A posléze k jejich klínu.

Naslouchal jim. To mu šlo. Někdy to mohlo vypadat, že mlčí. Aby pak mohl správně odpovědět, navázat na rozhovor. Říci, co chtěla slyšet ONA, předmět jeho zájmu.

Měl několikrát ženy výrazně krásné, za kterými se ostatní muži otáčeli. Jednou dokonce zaslechl tu údivnou otázku: Co ta na něm vidí? Sám nevěděl. Peníze, nebo společenský úspěch neměl. Třeba to byla z jejich strany charita, pomyslel si s hořkou ironií.

Proč se v životě rozhodnete tak a ne jinak? Proč odejdete od tamté ženy a zůstanete s touhle? Na osud nevěřil, nebo lépe: Nevěřil, že je vše předem dáno, narýsováno podle jakéhosi božského pravítka.

V životě se nejspíš často rozhodl špatně. Ale bylo by jiné rozhodnutí tím lepším? A má vůbec cenu nad tím mudrovat a utápět čas v přemítání *cobysekadybyse*?

Karel byl už skoro hotov. Jen ještě poslední řez.

Ozvalo se kovové zarachocení klíče v zámku dveří jejich bytu. Cvaknutí vypínače v předsíni. Budiž světlo. Rodina se vrací. Odněkud.

"Jé, ahoj tati. Ty už si doma?" pozdravil ho Kuba.

Žuchnutí školní tašky.

Teď to přijde, pomyslel si Karel. Nemýlil se.

"Snad to nenecháš ležet tady v cestě! Jakube!" zvýšený hlas jeho ženy vrací věci do normálu.

A tak to má být. Člověk má mít v životě nějaké jistoty. Pevné body, o které se může opřít. Rodinný folklór pozdravů.

"Ahoj."

"Jak ses měla?"

"Šlo to. A ty?"

Jeho žena pokládá na laminovou desku kuchyňské linky objemnou igelitovou tašku s pestrým potiskem. Vlčí máky. Už jsem jí nekoupil dlouho nějaké květiny, napadlo při pohledu na ně Karla. Opatrně si sklepe kousky dřevěných štěpků z kolen a nechá je dopadnout na papír.

"A zameť to tam!" ozvalo se z kuchyně.

Starost o druhého potěší vždycky.

"Co to máš, tati?" zeptá se zvědavě Jakub a postaví se vedle něj. V pravé ruce drží školní brašnu.

"To je Kerberos, pes z podsvětí. Vyřezal jsem ho pro tebe," řekne Karel a podá synovi hotovou dřevěnou hlavu fantaskního zvířete.

"Jé děkuji A neměl by mít tři hlavy?"

"Asi jo. Tak alespoň budu mít důvod zase něco vyřezat. Náhradní hlavu. Tenhle tě bude v noci hlídat," řekne Karel a lehce se dotkne jeho vlasů.

"To přeci dělají i ty ostatní. Přidám ho k nim," řekne Jakub a odnesl novou dřevořezbu do svého pokoje. Vedle postele měl skříň a na její vrchní desce byly poskládány tátovy vyřezávky, podivné obličejy, snové bytosti a neskutečná zvířata. Z dálky to vypadalo jako malý betlém démonů. Pohanští penáti chránící dětský spánek. Opatrně postavil Kerbera mezi ně.

Karel nastoupil do tramvaje a potřeboval si cvaknout lístek. Rozhlédl se. Kyprá, snědá dáma stála u žluté tyče a značkovací strojek měla vražený hluboko do svého mohutného výstřihu. V černém trikotu, který obepínal její mohutné prsy, nebyl vůbec vidět. Karel visel jednou rukou za horní držadlo a v druhé svíral lístek. Kam s ním?

"Dovolíte, prosím vás?"

Žena se podívala na jeho ruku a chápavě se odsunula o kus dál.

Nerad bych ho strčil někam jinam, pomyslel si v duchu. Nahlas to samozřejmě neřekl. Označený lístek vrazil do kapsy svých plátěných kalhot. Tentokrát tedy platil.

Poslední dobou ale jezdíval častěji na černo. Ze zásady. Třeba vám to přijde divný a nemorální, že normální, padesátiletý chlap jezdí zadarmo jako nějaký uličník. Ale pro něj to bylo věcí cti! Nebo spíš spravedlnosti.

Před třemi měsíci ho totiž chytil revizor. Do té doby si vždycky kupoval jízdenku. Měl jí i tehdy, jenže musel dobíhat tramvaj. V jedné ruce klíče a v druhé sportovní baťoh, který si bral, když jel do města. V horní kapsičce měl jízdenky. Nastoupil do tramvaje a opřel se zády o řidičovu kukaň. Tramvaj vyrazila, ostře vjela do nejbližší zatáčky. Snažil se udržet rovnováhu, zády se tlačil do plexiskla a jednou rukou se snažil otevřít zip. Vůz se znovu zakymácel a on by si mohl připadat jako na snowboardu, kdyby to uměl. Konečně zastrčil klíče a vytáhl jízdenku. Tramvajová souprava ujela snad sto metrů od zastávky, kde nastoupil. S připraveným lístkem v ruce zaslechl za zády hlas:

"Kontrola jízdenek, prosím!"

Karel světlovlasému muži ukázal lístek.

"Teď jsem ho chtěl označit. Nastoupil jsem."

"Nemáte označenou jízdenku." řekl přísně revizor.

"Vždyť vám říkám, že sem teď nastoupil, vynadal si lístek a chci ho označit. Vím, přece co mám dělat! Nejezdím na černo!" řekl Karel mírně našťavaným hlasem.

Tramvaj už sebou tak necukala, pomalu dojížděla k semaforu.

"Jízdenku si musíte označit ihned při vstupu do dopravního prostředku. Jestli ji označenou nemáte, jedete na černo!" odcitoval muž DP naučenou frázi z přepravního řádu.

"Prosím vás, musel jste vidět, jak to se mnou mávalo," snažil se vysvětlit trapnou situaci Karel. Všiml si, že ho někteří cestující častují odsuzujícími pohledy. Naopak, dva ošuntělí muži se snažili nenápadně dostat k zadním dveřím, aby mohli na příští stanici urychleně vystoupit.

"Já jsem viděl, že si nechcete cvaknout lístek. Se mnou nic nemávalo. Zaplatíte blokovou pokutu 500 korun na místě?" zeptal se rezolutně revizor a vytáhl z kapsy připravený blok.

Den bíbec. Karel to vzdal. Vystoupili na příští zastávce. Musel se legitimovat a pak dostal potvrzení o dopravním přestupku. Když to prý nestihne zaplatit do 14 dnů, bude to už za devět stovek. Druhý den jel Karel zaplatit pokutu. Případlo mu to nespravedlivé, ale chápal nesmyslnost jakéhokoliv dohadování s představitelem Pražského dopravního podniku. To je jako mluvit do dubu.

Od toho dne začal jezdit na černo. Do svého kalendáře si napsal DP-500 Kč a každý den, kdy se mu podařilo umořit část dluhu, si udělal k položce malou čárku.

Spočítal, kolikrát bude muset jet bez zaplacení. Nenechá se nespravedlivě okrádat městem. Jezdil teď tramvajím mnohem obezřetněji. A jednou se mu dokonce podařilo takovému přiblíženému revizákově fouknout zadními dveřmi.

Jak sám říkal, byl už velkéj kluk, aby věděl, že se člověk může těšit i z takových drobných radostí.

Paráda. Sluníčko pálilo jako za mlada a on tomuto typu počasí říkal Španělsko. Snad to překládat není třeba. Když se tenkrát rozvedl, zkoušel štěstí porůznu někde jinde. S někým jiným. Když se rozvedete, chcete zapomenout, a proto hledáte. Abyste měli na co zapomínat příště! Tehdy dojížděl za jednou svobodomyšlnou výtvarnicí do jejího venkovského sídla.

Možná si představíte pod tím pojmem anglickou venkovskou usedlost. Tak to tedy ne! Česká roubenka schovaná mezi stromy, to je to správné označení. Z přístavku měla upravenou dílnu, její chloubu. Opravdu hezkou. Šila *patchwork*. Na velkém dřevěném stole uprostřed vybílené místnosti ležela sada různých pravítek, speciální řezací rotační nože a brousky na ně. V regálech při stěně štůsky látek a ploché krabice s textiliemi, desky s papírovými šablonami.

V rohu staříčkový šicí stroj. Odvážela svá výtvarná díla do různých galerií nebo dekorativních studií. To bylo hezké období.

Když jel k ní, prostřídal cestou snad všechny typy pozemních komunikací. Začalo to dálnicí, pak notný kus okreskou, pak něčím nejspíš bez označení, až jste zahnuhli na šotolinovou cestu (zakreslenou snad pouze v armádních speciálkách) a vyjeli do příkrého, zalesněného vrchu.

Na konci lesa se otevřela krajina do horizontu s viditelností snad dvacet kilometrů. Nádhera. Nedaleko mezi stromy schovaná vodní plocha malé, průzračné tůně, kam se spolu chodili koupat. Tři rozvětvené olše. Lehali si spolu na osušku do měkkého pažitů a pozorovali mraky. Jak někde ve Španělsku. Španělsku.

Vůkol voněla mateřídouška a divokej rmen. Stačilo zhluboka nabrat vzduch do plic, hlava se roztočila jak dřevěnej vlček, co míval jako kluk léta schovaný pod postelí v otlučený krabici z dětství. Kde je jí konec?

A bylo to vůbec? Stalo se to?
Někdy o tom pochyboval.

Před heřmánkem smekni, před bezinkou klekni. Tak se to říká? Nebo jinak? Mám rád přírodu. A její dary.

Nejlepší šumivý nápoj je z bezinkových květů. Ten se dá udělat i doma. Dávno tomu, co jsem zkoušel šumivé víno z květů kosmatice. Bylo to mé období "*Návratu k přírodě*" aneb "*Udělej si sám*". To já v životě furt měl nějaký to období. Tehdy jsem si našel práci v jednom menším městě. Bydlel jsem u své partnerky. Ne, s tou výtvarnicí to skončilo už předtím. Proč to vlastně skončilo? Nemohl jsem z paměti vydolovat smysluplnou odpověď.

Plácal jsem se ve zmatku bezcílnosti středních let, kdy pochopíte, že některé sny se vám prostě už nepodaří splnit. Hledáte novou náplň smyslu života. Většinou ne moc úspěšně.

Vzpomínám si, že jsem tehdy dělal podle skvělého receptu šumivou bezinkovou limonádu. Do prázdných lahví od sektu. Zašpuntovat! Že bych měl tu plastovou zátku převázat drátkem, nebo provázkem, to v tom návodu nebylo. Láhve (snad 15 ks) jsem vyrovnal na schodiště domu, kde jsme tehdy bydleli, až nahoru k půdě.

Budou tu mít klid, dojdou, myslel jsem si tenkrát.

Červencové horké odpoledne, krásně teplo a já musel někam urychleně odjet. Vrátil jsem se asi za dvě hodiny. Před domem postávali nájemníci. Dost protažené obličej.

"VY STE NÁM TEDA DAL!"

Nebudu to protahovat. V mé nepřítomnosti láhve nahoře na chodbě začaly v horku explodovat. A s bouřlivým výtryskem chrlily svůj sladký, lepkaavý nektar tři patra dolů. Některé vyrazily jen špunt, některé se roztrhly úplně, takže dolů se snášela sprška ulepených střepeů. Prvotní děs účastníků si prý nedovedu představit.

NEDOVEDL JSEM, měli pravdu.

Stáli tehdy před domem a právě se rozhodovali, co mají dělat.

Uklízel jsem to schodiště až do pozdní půlnoci. Když jsem se pořádně osprchoval a natáhl se tiše ve tmě na naši širokou postel, Alka se přitiskla, začala mne hladit a něžně si mě vzala do úst. To ostatní jsem zaspal. Ráno se smála, že jsem chutnal po *bezinkové limonádě*.

Myslím, že s takovou zkušeností na bylinky nezanevřete!

Karel nebyl rozhodně žádný zakřiknutý tichošlápek. Byl komunikativní, často s lidmi vedl vášnivé debaty. S některými lidmi. Ne tak se svoji ženou. Nevěděl, proč s někým cizím to jde a s Hedou nikoliv. Bylo mu to líto. Opravdu! Ale ještě víc ho mrzelo, že jí nedokáže ani říci, že to nejde.

Že by chtěl, ale je tam uvnitř v sobě podivně *zablokovanéj*.

Jako když vám rupne v zádech, když máte ischias.

VILMA

Za okny pomalu dohasínal den a Vilma si uvědomila, že ani nevečeřela. Neměla hlad. Nebo ho možná měla, ale nevnímala ho. Seděla s prázdným pohledem v pohovce, když ji napadlo, že by si měla pustit nějakou hudbu. Hudba prý léčí. Hloupost. Jen u ní snadněji zapomenete. Mohlo by to vypadat, že se cítila pohodlně, protože žena sedící na pohovce tak působí. Sedí lehce, jako by se ani nedotýkala opěradla. Ale jí se nesesedělo lehce, Vilmy se dotýkal celý svět. Přesto si vybrala bezmyšlenkovitě jeden z té hromádky plastických obalů, co se povalovaly u přehrávače. Už je ani neuklízela do přihrádky.

Zmáčkla tlačítko START. Melodie se pozvolna začala odvíjet ze stříbrného kotouče a ona zavřela oči. Tóny hudby jí unášely do jiných krajín. Jako by chtěla na všechnu svoji bolest zapomenout. V hlavě se jí míhaly útržky obrazů, chvíle kdy poznala svou první velikou lásku, jak se po škole zase rozešli, aby se po několika málo letech opět setkali. Tentokrát již natrvalo. Jak se jim narodila dcera. Ty chvíle prostého štěstí.

Opravdu se milovali. Věděla to. Tehdy, možná že ne tak intenzivně.

Nyní to věděla JISTĚ. Ale už jí to NEBYLO nic platný.

Platný jak mrtvému zimník. Hořce se pokusila o úsměv. Moc jí to nešlo.

Před třemi lety Vilmě život připravil tu nejtěžší chvíli.

VZAL JÍ VŠECHNO.

Byla to údajně přehledná silnice, a přesto způsobila tolik lidských tragédií. Černá sobota na našich silnicích. Tolik mrtvých z jedné dopravní nehody. Televize i rozhlas se k tomu vracely celý týden. Na té křižovatce za Kaplicemi zemřel i její muž. Byl prý na místě mrtev. Hned. Ale na silnici pod plachtou ležel na holém asfaltu ještě dlouhé tři hodiny, než ho naložili přivolání funebráci. Vilma se trápila představou, že mu tam na té zemi musela být zima. Jel tak nalahko.

Jedna ze sanitek odvezla jejich dcerku do okresní nemocnice. Byla drobounká a tělo zhmožděné modrými podlitinami. Všichni se předtím těšili na společnou dovolenou v Chorvatsku, kam měli odjet už za dva týdny. Z kómatu se neprobrala pět dní. Vilmu celou tu dobu ani na vteřinu nenapadlo, že s ní už nikdy nepromluví.

Šestý den po ránu zemřela. Ani neotevřela oči. Jako by se bála všech hrůz dospěláckého života, které by jí čekaly.

Už se nedočká ani těch pár prchavých okamžiků radosti v životě každého z nás.

Naše malá holčička.

Když zemřete od havárie šestý den, tak vás nezapočítají do statistiky dopravních nehod. Katka ve statistice nebyla, manžel ano. A OBA byli mrtví. Přežila jen dalmatinka Betyna. Manžel s dcerou jeli tehdy od příbuzných z Novohradských hor. Chtěli koupit v Budějovicích ještě nový přepravní box pro fenku. Na cestu na dovolenou. Ona jediná nebyla mrtvá.

Pro Vilmu od toho dne byl mrtvý celý svět.

Na dobu po pohřbu si moc nepamatovala. Vytěsnila to ze své hlavy. Zakázala si to. Byla to nejjednodušší obrana. Ale stejně bolela. Jako když vám vyříznou kus těla. Prázdnota.

Zapomněla na to, nebo si to alespoň přála. Bylo to, jako když se díváte na divadelní představení na nějaké letní scéně a najednou padne mlha. Postavy, ale i sebe samu vidíte rozmazaně, nezřetelně. Místo slov jen pára od úst.

Pak přišly dny, které neměly dvacet čtyři hodin, ale sto! Popel z plánů, práce vykonávaná automaticky. Beze smyslu. Týdny na práškách. A sny. Těžké sny, můry, které se vracely. Celé dlouhé období prvního roku, každou jeho vteřinu, se nebyla schopna zbavit té mrazivé vzpomínky na tvář své dcery.

To byly ty chvíle nočního děsu, kdy se probouzela zpocená, zoufale lapající po dechu, aby pak ve tmě zrychleným dechem vracela svůj život do normálu! Do normálu? Probaha! Rozdýchávala ten pocit děsivé úzkosti, která ji probouzela každou z těch nocí, kdy ležela nehnutě, ochromená vlastní hrůzou vzpomínek. Svoji bezmocí.

Nějakým vnitřním hlasem si byla ochotna připustit představu, že muž a žena spolu nedožijí do svých posledních dní, že jeden druhého dříve či později opustí na dlouhé cestě životem. Ztrátu svého jediného dítěte si připustit nedokázala.

Bylo to asi rok a půl od té chvíle, která tak radikálně změnila její život. Bloumala bez duše jejich bytem, občas narovnala misku na stole, prázdnou vázičku, zkamenělou ulitu na policiče nad televizí. Ani si už nepamatovala, kdy jí zapnula naposled. Funguje ještě?

Zastavila se u knihovny, hleděla na jejich fotografie opřené o hřbety knih. Pomalu se rozhlédla po místnosti. Byla plná stop. Jejich stop. Jako by nikdy neodešli. A pak zahlédla v té skříni tu knihu. Černá převazba a velké zlaté písmo. BIBLE SVATÁ.

Nepamatovala si, kdo jim ji tehdy dal.

Muselo to být už dávno. Na bohoslužby od svých dětských let přece nechodila. A sňatek měli civilní.

Vilma tam stála před knihovnou a nedokázala od těch písmen odtrhnout oči. Prudce otevřela prosklená dvířka a spíš vyrvala, než vyndala tu knihu z řady ostatních. Sesula se na kolena a v nesmyslně běsnícím amoku začala rvát jednotlivé listy.

Cupovala je, drásala svými nehty. Trhala ty papírové stránky plné drobného písma, svatého písma o odpuštění a vykoupení.

Jako raněné zvíře tam na podlaze úpěla bolestí s očima zalitými slzami, s ulámanými nehty, vzlykající bezhlasým křikem, rušila tu svoji smlouvu mezi ní a Bohem, který to připustil.

Když skončila, zůstala ležet bez hnutí, vysílená, vyčerpaná, uprostřed útržků z bílých stránek. Okvětních lístků zatracení.

Ještě pozdě odpoledne došla koupit pevné, igelitové pytle. Do pozdní noci je plnila dětskými hračkami, starými školními sešity, jejich oblečením, předměty, kterých se společně dotýkali. Dlouho stála uprostřed pokoje s tou pravěkou ulitou v ruce. Zkamenělou fosilií. Byl to úplně první dárek od jejího muže. Ještě před svatbou. Opatrně ji položila zpět na stůl. Nechala si jen pár fotografií. Ty uschovala do plechové krabice. Se snubními prstýnky, dívčími náušnicemi a manželovými hodinkami. Pod prasklým sklíčkem ukazovaly ručičky něco před desátou.

Když ji ukládala na dno šatníku, pomyslela si, že to bude její Pandořina skříňka.

Od té doby přišly noci, kdy už dokázala i usnout.

Vilma vyrůstala na vesnici, zabíjačka pro ni nebylo nic zvláštního. Tehdy po revoluci pracovala v malé, potravinářské firmě, která nabízela koření. Ne sáčky od domu k domu, ale ve velkém. Řeznictví, zpracovatelé, jatka. Na počátku devadesátých let se každý tvářil jako kapitalista, ale chodil ještě v socialistických holínkách. A podniky měly jen tu hrdou cedulku s.r.o! Člověk by se nedivil, kdyby v místnosti vedle visel na zdi ještě portrét generálního tajemníka Gustáva Husáka.

Ta firma měla kancelář v jedné části městských jatek a sklad ve druhé. A tak musela Vilma chodit po areálu, což neproběhlo vždycky bez problémů. Jednou utekl býk z ohrady, jindy tam pobíhala kvičící prasata, která určitě věděla, co je čeká. Při jedné takové cestě musela zůstat stát před ohradou. Byl to vlastně ohrazený průchod na smrt. Stály tam krávy a jedna za druhou postupovaly do vrat, kde jim statný řezník dal ránu. Vilma to vnímala zcela normálně, ve škole je učili, že domácí zvířata jsou tu proto, abychom měli co jíst.

Stojí, čeká, dívá se.

Její oči jsou v úrovni očí krávy. Hledí se do těch obrovských, matných očí. Až tam, v té krátké chvíli okamžiku oddechu na zvířecím pochodu smrti si všimla, jak jsou velké, nádherné a hluboké. Fascinovaně se dívá, nemůže se odtrhnout. Najednou se v koutku kravského oka vytvoří slza. Nabývá na objemu a pomalu, pomaloučku stéká dolů, přitahována zemskou gravitací. Druhá, třetí...

Vilma si uvědomila, že ta kráva pláče!! Ona snad ví, co ji čeká!! Stojí klidně, postupuje, nebrání se. Je smířená se svým osudem. Jde posloužit člověku. Naplnit smysl kravského života. Mléko a maso. Byla to jalůvka, život před sebou, dalo by se říci. Ale člověk v bílém plášti rozhodl jinak.

Celý zbytek dne musela Vilma myslet na tu jalovičku. Večer nemohla usnout, převalovala se, vracely se jí ty pokorné, plačící oči.

Za pár dnů, když obraz jalovice čekající na porážku, vybledl, stála na stejném místě znovu. Tentokrát v "*koridoru smrti*" skotačila malá, bučící telátka. Nezbedně poskakovala, křičela, byla cítit úzkost a strach. Jedno podlezlo hrazení a utíkalo na svobodu. Pán v kostkované, špinavé haleně byl však rychlejší. Chytil ho za nohu, uštedřil ránu elektrickým bičem a prostrčil ho za ohradu zpět. Tele ale svůj boj nevzdalo, pokusilo se ještě jednou. Bučelo. Zbytečně. Naháněč si dal tentokrát záležet.

Mládě dostalo elektrický výboj rovnou do vlhké tlamy. ŠLEH. Rána mu podrazila nohy, cukalo sebou, málem si překouslo jazyk.

Tohle bylo na ni příliš. Stála tam jako přikovaná, neschopná se pohnout, zavřít oči před mrazivou realitou, kterou si vlastně ani neuvědomovala, nepřipouštěla, když doma kladla na namazaný krajíc chleba, plátky salámu, nebo když seděli v prvním tábořském Mekáci a rozhodovali se, který hamburger vyzkoušejí.

To odpoledne Vilma práci ve firmě ukončila. Z hodiny na hodinu. Ihned. Bylo to bez problémů. Od toho dne taky přestala jíst maso. Stala se vegetariánkou. Každý má právo na svůj způsob života. Ona si vybrala ten svůj.

To už je ale dávno.

To už je dávno, pomyslela si Vilma

Dítě roste, je radostí, pak starostí. Některé okamžiky nejsou fér. A život nás neustále zkouší. Ale ty chvíle, kdy ji Katka vzala za ruku, dala dětsky vlhkou pusou nebo objala, stály za všechna trápení. Za nekonečné hodiny strávené u její postýlky, když se v dětství zmítala v horečkách, nebo dusila kašlem

Občas Vilmě připadalo, že se lidé ženou za něčím, co nepotřebují a krásné věci jim proklouzávají mezi prsty. Myslí na budoucnost a nevnímají přítomnost.

Pak stačí jeden okamžik, aby bylo všechno pryč.

JINAK.

A *jinak* neznamenal rozhodně lépe.

Vilma zaklonila hlavu. Byla i po těch letech pyšná na to, že jim bylo dovoleno být spolu a zažít něco tak nádherného, jako je vzájemná láska. Někdy jí rouhavě napadlo, že to možná tak nebylo. Že byly chvíle, kdy manžel neměl náladu, kdy vrčel, kdy chtěl být sám. Znáte to! Ale to všechno bylo už zapomenuto. Jeho tvář dostávala podobu světce, stejně jako představa o Katce, která v její vzpomínce nikdy nezlobila. Byla hodná, něžná a tak chytrá...

Vilma si nepřipouštěla, že to mohlo být jinak. To tušení bylo hluboko v ní, jako tichá otázka, na kterou si odmítala odpovědět.

Často k večeru chodila bezcílně po bytě. Jako když něco hledáte. Zastavila se u okna a pozorovala rodící se červánky, naději nového dne. A ptáky, kteří se v odlesku žhnoucího slunce proháněli nad okolními střechemi za radostného čírikání.

Někdy jí napadlo - létání je krásné. Když ještě byla mladá, v pubertě, tak se jí občas v noci zdávalo, že létá. Býval to krásný pocit.

Vilma si uvědomila, že se jí ten sen od dob dospívání už nikdy nezdál.

Snažila si vzpomenout, vybavit si, jestli to bylo před tím, co přišla o panenství. Nebo se jí zdával i potom? Nikdy jí to nepřišlo na mysl. Ale třeba to s tím nějak souvisí. Vstoupíš do světa dospělých a přestaneš létat. Vyměníš své touhy a naivní přání za něco jiného.

Už dlouho ten sen nepřišel.

Vlastně, už nikdy nepřišel.

Asi jsem vyrostla, napadlo Vilmu.

Zmoudřela těžko.

Mezi ní a manželem bylo silné pouto. Byla to její první láska, spolužák z gymnázia. Vilma nikdy nezapomněla na ten první pohled, ten okamžik, kdy vešel do dveří třídy.

Sama byla dost plachá, proto si tehdy sedla do poslední lavice a pozorovala své nové spolužáky. A najednou vejde kluk, rozevře ruce k teatrálnímu pozdravu a zazubí se. Smíšek? Kouká na ni nádhernýma, modrýma očima. Až jí tenkrát píchlo u srdce, rozklepaly se jí nohy a srdce se pokoušelo vyskočit z těla a uletět otevřeným oknem pryč. Nedokázala se od těch jeho očí odvrátit. Koukali na sebe jako na zjevení. Pak zapíchl do vzduchu prst směrem k ní a řekl:

"To bude moje princezna."

Přišel, stoupl si před její lavici a zeptal se už klidným hlasem:

"Ahoj! Můžu se k tobě posadit?"

Neodpověděla. Byla rudá, až po kořínky vlasů. Až po lem svých bílých kalhotek pod plisovanou sukní.

Horka trvají už týden. Kdyby tak trochu sprchlo. Třeba navečer. Vzala by Betynu a šli by se projít. Z asfaltky by stoupala pára a fenka by rychle zdvíhala tlapičky, aby jí nepálily.

V horku, to se na člověka se lepší veškeré šatstvo. Tenké potůčky potu tečou po zádech, nohách, a i když se snažíte ochladit, nepomáhalo to. V místnosti bylo přes 28 stupňů a to na ni bylo moc. Zapnutý větrák z vietnamské tržnice vrčel celé odpoledne, ale snesitelně bylo jen v jeho těsné blízkosti. Chvillemi cítila, že se jí vaří mozek! Fenka zalezla do kouta na deku, kde bylo u země chladněji. Koukala se na ní korálky svých očí, jak by chtěla něco říci. Vilma se otočila. Nechtěla to slyšet.

Přemýšlela, jak je to nespravedlivé. Zůstat sama, bez manžela a dcery, se psem, který jediný přežil. Nestěžovala si, mlčela. Nějak jí nepomáhalo, když se pokoušela o svém smutku mluvit. Většina lidí stejně nevěděla, jak na to reagovat. Pokyvovali hlavou a snažili se nepovědět něco nevhodného. Nakonec jí bylo trapně, za sebe i za ně. Věděla, že za to nemůžou. Ve škole vás na takové věci nepřipraví.

Ale někdy, někdy by potřebovala o tom mluvit. Moci tak sedět, držet někoho za ruku, mít zavřené oči a mluvit a mluvit a mluvit.

Ta chvíle přicházela neohlášena, zčista jasna. Najednou měla pocit, že kdyby tu někdo byl, seděl v křesle naproti ní, všechno by mu řekla. Všechno to, co kdysi procházelo temným labyrintem její hlavy. Vypovědět, vykřičet nebo i jen vyšeptat tu beznaděj, tu trýzeň, ten pocit smutku. Svírávé chvění samoty. Zapomenout, čím vším bolí lidské srdce.

A nikde ta tvář, která by naslouchala. Jen tikot hodin. Jen tikot hodin a nic víc. Jak je to možné, že nikdy před tím netušila, že ticho tak bolestivě křičí?

Měla známou, která tvrdila, že musí mít doma pořád puštěnou televizi, aby neměla čas o sobě přemýšlet. Raději. Tak tohle znala. Když přišla domů, bezmyšlenkovitě zapnula rádio. Bylo jí jedno, co to bylo za stanici, jen když někdo mluvil. To jí stačilo.

Vilma si uvědomila, že už zapomněla, jak chutnaly jeho rty, slaná vůně jeho kůže, vzepnutí těla v okamžiku, když do ní vnikal.

Poslední dobou mnohokrát přemýšlela, že by se měla s někým seznámit. Se starším mužem, nejlépe vdovcem. Dovedla si představit, jak jdou někam do divadla, na nějaký výlet. Sedí proti sobě v restauraci. Rozum říká ANO, srdce odpovídalo NE. Cizí ruce si na svém těle představit nedokázala. Projela jí vždycky taková umrtvující křeč. Otřásla se. Znáte to. Sáhne na vás smrt. Jí by stačilo, kdyby na ní sáhl někdo cizí. Bála se, že by se v tu chvíli celá rozklepala. Bylo by to na ní hned poznat. Zranila by ho, a on by za to vlastně ani nemohl. Proto se ani nesnažila někoho najít. Bylo jí čtyřicet let a v životě neměla jiného muže, než toho svého. V práci jí občas někdo dal pusku ke svátku, to jo, ale sáhnout na ni? BRRR! Vilma se otřásla.

Opřela si hlavu do dlaní a rozplakala se. Na podlahu dopadly první slzy.

TOMAS

Žena měla orgasmus. V rychlém sledu následovala druhá vlna rozkoše. Táhle vykřikla. Tomas prudce otevřel oči. Nohy měl zamotané do lehké, bavlněné přikrývky. Jeden, dva! Počítal. Kdyby měl uši jako pes, mohl by je teď natočit, aby mu neunikl ani jediný vzdech. Milostný vzlyk. Představoval si, jak hladké i příčně pruhované svalstvo sebou škube, jak cévy zběsile pumpují okysličenou krev do srdeční aorty, jak mozek ve vlnách vyplavuje endorfiny. *La Petite Mort*. Její malá smrt.

Najednou ticho. Tomas nevěřícně zíral do zdi svého pokoje. Jen dva? Jen dva orgasmy? A to je všechno? Nebo ho dnes probudila, až když bylo po všem? Za tenkou zdí dejvického činžáku se ozval jen tichý šustot. Nic víc. Tomas ležel ve tmě a snažil se zachytit sebemenší zvuk. Představení skončilo.

Bylo ticho. Thomas v šeru místnosti zaostřil na světélkující budík. Teprve deset. Dnes zalezl do postele už brzy. Tak a jak mám teď usnout? Těm vedle je hej! Ona přicupitá z koupelny, schoulí se do klubíčka a oba usnou posilujícím, hlubokým spánkem milenců. Ale co já? Jak k tomu přijdu?

Za okny se ozval ospalý ptačí trylek. O kus dál, na Kulaťáku, zarachotila tramvaj.

Tomas nechal sklouznout ruce pod deku. Dlaněmi jel po bavlněném triku, ve kterém každou noc usínal, až na lem, kde látka končila. Kde začínala jeho nahá kůže. ALE CO JÁ? Lehce se vzal naučeným pohybem do prstů.

Jenže to bylo včera. Dnes šel zamyšlen po béžovém koberci zpátky do kanceláře jejich softvérové firmy. A rozhodně mu nebylo *ejchuchu*. Ještě, že ten průser nezavinil on! Ještě že tak! Na druhou stranu mu dělalo dobře, že vedoucí si zavolal právě jeho a naservíroval to jasně a bez okolků. Dal mu důvěru. Spravíš to! Pomoz si, jak můžeš. Jsi jeden z našich nejlepších ajťáků, máš na to, abys ten program v GNU fázi přepsal. Opravil ho! A máš na to týden. Klidně někam vypadni, ztrať se! Ale příští pondělí tě tady ráno čekám a BUDE TO O.K!

Dneska je čtvrtek, pomyslel si Tomas s pohledem na firemní kalendář, když dosednul za svůj stůl. Kam bych se jenom zdekoval?

Na obrazovce mu zablikala ikona SKYPE. Myší najel na modrý oblaček a nepřítomně klikl. Otočil hlavu na kolegu.

"Pavle, nebudeš si dělat kafčo? Měl bych na jedno chuť! Tak díky, chlape!"

Ozvalo se zabublání a SKYPE zahlásil: uživatel OTA, přijmout?

Na monitoru se objevila střapatá hlava.

"Zkouším štěstí, krabe! Vidím, žes ONLINE!"

"Ahojky Oťas! Tak jak se máš?"

"Čus. Rád tě slyším."

"Co sis vzpomněl?"

"Ále, řeším nějaký komplikejšn. A jak je u vás?"

"Těsno jak v koupelně..."

"Tys to už četl? Vo tý koupelně? Na netu?"

"Nečetl Oťas!"

"Sorry, sem myslel. Tak ti pošlu link"

Zpráva z internetu:

Hasičům v americkém Trentonu v uplynulém týdnu nezbyvalo nic jiného, než vybourat stěnu koupelny ve druhém patře domu, aby z ní vyprostili ženu vážící 317 kilogramů, která zavolala na tísňovou linku o pomoc. Patty Brownová se zasekla v koupelně, upadla a nebyla schopná vstát. Hasiči ženu spustili na zem po speciálně vyztuženém žebříku a na nosítka ji přemísťovalo deset mužů. "Pak už si ji převzali lékaři, kteří přijeli s nosítky pro velmi velké lidi," dodal mluvčí. Žena byla převezena do nejbližší nemocnice a nyní se jí daří podle všeho dobře.

"Ty wago, tak to je hustý."

"Náñez, co?"

"Neštěstí! Že ona vod mládí nejezdila na kole? "

"Asi dělala jiný sporty..."

"Že by sumo?"

"Třeba s tím marodila."

"Hele, 317 kilo nedosáhneš žádnou nemocí. To se musí vyžrat. A když se někdo nezodpovědně vyžere do takovejch rozměrů, tak ho není proč litovat. Lituji spíš ty hasiče. Asi se nadřeli."

"Hele woe, kdyby měla 60kg, tak bychom si zase moc nepokecali:-))"

"Otázka zní: Jak se dostala dovnitř? "

"Tam se nedostala. Tam se narodila a od té doby se cpala hambáčema!"

"GR8"

"Vybourali kus koupelny, vynesli ji jeřábem a pustili zpátky do moře."

"Greenpeace?"

"Jo, a měli by se k ní připoutat řetězy! Že s ní souhlasej!"

"LOL"

"Hele Oťas, nechtěl jsi něco?"

"Chtěl! Málem jsem zapomněl! Tomáši, nepostaral by ses nám o Renu? Jen na týden?"

"Ještě jednou, Tlamo!"

"Jedem s Hankou na veletrh ke skopčákům. Je to moc lítání a jednání a psa tentokrát vzít nemůžeme."

"Tos mě zaskočil. Renku bych ti klidně pohlídal, ale teď musím řešit nějaký ajtý problém."

"Já bych ti jí přivezl i s pytlím granulí. Moc bys nám pomohl. Slíbený hlídání vybuchlo jak Černobyl!"

"Hele Oťas, teď mi něco cinklo! Co kdybych byl týden u vás na chalupě i s Renou?"

"Na chalupě?"

"Do příští neděle. Opravuji GNU a musím někam vypadnout za klidem a tak jsem myslel..."

"No to je super! Super! Super!"

"Takže myslíš, že by to šlo?"

"Ty wago, úplně dokonalý řešení. Fakt Tomas! Hele teď musím končit, ale odpoledne tě ještě prozvoním. Tuty!"

SKYPE se sám zavřel a odcestoval na lištu.

Na ploše se objevil malý panáček s podivnou čepičkou. Jeho oblíbenec. V reproduktoru se ozvalo zabouchnutí dveří a syntetický hlásek pronesl:

"Děkujeme, že používáte kondomy Waterloo! Po bitvě každý generálem!"

Po páté hodině volá Ota. Domlouvají se, kde mu nechá klíče, co s Renou a tak vůbec. Ale jen ve zkratce. Minou se o hodinu, maximálně dvě. To už budou na cestě do Německa. Ota se rozplývá: „Díky Tomas. Fakt! Moc jsi nám moc pomohl!“

Tomas vyšel konečně ven na vzduch z kanceláře. Ve spěchu ještě stačil do kontejneru vyhodit krabici se zbytky kabeláže po novém routeru, a ve zmačkané obálce několik zbytečností. Chtěl mít zítra čistý stůl. Velký pořádek před velkým odjezdem. Cédéčka a zálohy. Manuál a páteřní struktury programu. Vytisknuté errory. Vše, co bude potřebovat k práci. To ostatní najde u Oťase v lednici.

A zbytek si dokoupí cestou.

Pátek 06.05 SEČ

Řinčí budík! Je to jako kopnutí do zubů, jako když vám někdo zmáčkne srdce do svěráku a utáhne. Nejsem na to zvyklej. Myslím tím ten budík na klíček. Léta používám pipáky. Tydytydytydy! Než otevřeš oči. To řinčení babiččina ciferníku je naprosto brutální. Už ten zvuk mě připraví o vlastní energii na půl dne. SAKRA. Nemohu se vyhrabat z pod deky, za roletou světlo. Proklínám celý svět. Teda skoro. No, spíš je to takový básnický obrat.

Stavím vodu na kávu. Konvičku na hořák. Tak, co si dáme? Voňavý, čerstvý chléb ze včerejška? Vajíčka na cibulce? Něco zdravého? Trocha cholesterolu se zeleninou? Ještě, že káva je instantní.

Z Kulaťáku chrčí nákladní auta převážející zboží, trubení klaksonu. Za okny paprsky slunce škrabají dotěrně na zaprášené okno. Někdo by ho měl umýt. Kdo? Někdo?

Ráno vyjždím se svou *pežotkou* už po sedmé. Rychle jsem se vymotal z města. Myslel jsem, že to bude horší. V noci přšelo. Nad krajinou ležela šedá deka mraků. Jen za horizontem se táhla

světlá, podélná stopa, jak zbytek zaschlé pěny na sklenici od piva. Po dešti. Spíš po průtrži mračen. Pootevřeným oknem doléhal pach mokré zeminy. Voněl po ředkvích.

KUPODIVU!

Slunečno?

ANI NÁHODOU.

Jsem unavenej a v myšlenkách jinde. Ospalá servírka ve Food Courtu nějaké benzínové pumpy na dálnice teď po ránu zívá! Hezkej pohled to zrovna není. Ani si nezakryje tu svou plombu. Proč taky, jsem tu sám, určitě se těší, až zaplatím a vypadnu, aby mohla dál zírat do svého časáku.

Venku zastaví další benzinář.

"To auto tam venku je vaše?" zeptá se a kouká přitom někam mezi syntetické oleje.

Rozhlédnu se kolem. Ta otázka patří stoprocentně mně.

"Ano," odpovím. "Jo. Stojím blbě?"

"Máte ji nějakou měkkou. Tu pneumatiku."

Poděkuji. O chvíli později zajíždím ke stojanu s kompresorem.

Pátek 12.10 SEČ

Sedím už u Ořase na chalupě. Nechal mi klíče ve stodole na obvyklém místě. Rena pobíhá nadšeně kolem. Občas odkopnu její tenisák, a tak se za ním nadšeně vrhne. Pěknej humus. Tahám svoje věci do sednice v přízemí. Vlastně kuchyně. Kachlový kamna, která si tu nechali s Hankou postavit, září v rohu. Studuji vzkazy napsané na papíru na stole.

Začíná to slibně:

V lednici máš Drsoně (Fernet), aby ti to líp myslelo!

Na konci dlouhého soupisu odstavec:

"Chtěl bych tě ještě poprosit Tomáši, jestli bys nemohl zalít Hance ty její rajčata (jsou v pytlích za stodolou, že prosí každý den!) stejně jako bambus! A kdyby to "zelení" moc rostlo, tak sekačka je v kůlně. A když ti vyjde čas, starý barde, tak..."

Ten mizera!

Zacouvám s autem do stodoly. Spokojeně poklepu Peugeotu po tlamě. Jezdí jak hodinky. Basu s pivem odnést do sklepa. Tonic, Green Tea jakbysmet. Ale co s tím zajícem? Taky do sklepa! Budu ho muset pověsit pod schody!

Začíná mi týdenní pracovní peklo, ale tentokrát to nevidím nijak dramaticky.

Docela se těším.

Sobota

Tomas seděl před setmělým domem, v nose ho štípal ozón z bouřkových elektrických výbojů. S napětím očekával každé další zablesknutí. Vypnul notebook, na němž pracoval skoro celé odpoledne a vytáhl zástrčku ze zásuvky. Kdyby to sem šlehlo, tak by ho mohl rovnou odepsat.

Nad nedalekým lesem křížují po nebi prskavky blesků. Světelné klikyháky kopírují okolní krajinu.

Vzdálené praskání ne nepodobné trhání lepenky. V němém úžasu sledoval na černém kinoplátně oblohy první dějství letní bouřky. Okamžik poté, co se rozsvítila celá obloha, nastala zlověstná tma. Pár sekund, než se burácivě rozhrčel hrom.

Rena mu ležela u nohou a důvěřivě se k němu tiskla. Vzpomněl si, jak ji tenkrát přivezl Otovi a Hance jako malé, dovádivé štěně. To bylo pár týdnů po tom, co jim jejich bývalého psa rozmázl na silnici nákladák. Ten řidič za to nemohl. Hanka to tehdy obřečela, zapřísahala se, že psa už NIKDY! Ale člověk míní, štěně mění. Třásl se jí ruce, když si ho od něj brala do náručí. Malý, šestitýdenní uzlíček s vykulenýma očima.

Renka už zůstala.

Neděle odpoledne.

Skvostná chvíle. Delikatesa. Nebo Mucho gusto! To máte jedno! Deci červeného a na talíři porce zajíce na víně. Srovnané misky se salátem, ubrousky. Kdybych tu teď seděl sám u toho venkovního dřevěného stolu, asi bych nostalgicky zavzpomínal na Řecko před několika lety. Kali orexi!

Ale neseďím SÁM. Je tu ONA a já na ní mohu nechat oči. Koukám na ni, jak čmelák na zmrzlinu. Pro vysvětlení se musím ale vrátit o dva dny zpět...

BUCH!

Červená Fabia jedoucí v protisměru po okresní silnici prudce zabrzdila.

Rána. Tupý náraz do jejího předního blatníku. SAKRA!

Tomas dupl na brzdu a ostře stočil volant. Zastavil jen tak tak. Klíček v zapalování, zatáhnout ruční brzdu. Daleko, široko mimo nich ani živáčka. A I KDYBY.

Otevřeli dvířka aut skoro současně. Mladá, vyděšená slečna, hnědovláska, sluneční brýle. To bylo všechno, co v tu chvíli dokázal zaregistrovat.

"Pane jo. Vyrasila jste na Safari?" podíval se na ni a místo pozdravu se lehce usmál.

"Víte, víte," koktala. Nevěděla co říci, ale bylo jasné, že je mu za ten lehký tón docela vděčná.

Oba se otočili a vrátili se těch několik kroků zpět. Sklonili se k němu.

Letošní ušák. Ještě před pár týdny jako bezstarostný mládě panáčkoval na mezi pod kukuřičným polem. Tomas na něj položil ruku. Tělíčko drobně pošukovalo. Kalužina krve na asfaltu se zvětšovala. Z očí mu rychle vytékával život.

"To je váš první?" zeptal se a poprvé se na ni pozorněji podíval. Hezká holka.

"Můj první co?" nechápavě se zeptala.

Hnědé oči, brýle zapíchnuté moderně do vlasů nad čelem. Decentní make up, spíš jen zvýrazněné oční linky. Na krku dvě drobné pihy, jako hadí uštknutí. Bezvadně padnoucí blue jeans, skořicové triko s výšivkami. CHIC!

Pozoroval, že se jí trochu chvějí ruce. Měla je hezky upravené. Taky si všiml jejich tmavě modrých nehtů. A tři kroužky tenkých, stříbrných náramků kolem zápěstí.

"Poprvé vás to dycky rozhodí," prohlásil s pohledem stočeným na ležícího zajíce.

"A vy jste někdy... už máte takovou zkušenost?" zeptala se ještě s přiskrceným hlasem.

"Jóó, zajíce už nepočítám. Taky jsem porazil srnu a bachyni od divočáka. A jednoho poslance!"

"Co? Cože?" vytřeštila oči.

"Ale ne. To byl jen pokus o vtip," dodal s pousmáním Tomas.

"Aha," s ulehčením odpověděla.

Všiml si, že i ona ho zkoumavě pozoruje. Jako někde na aukci. Brát? Nebrat?

"Máte hezký brýle." uslyšel sám sebe. Proboha co to má být, co blbnu? Tomas se cítil zaskočen sám sebou.

"Slevová akce! No, neberte to!" Zamrkala.

Kristepane! Co teď mám říct? Takovej trapas, mě snad přeskočilo! V hlavě se mu mlely myšlenky. Opatrně vydechl.

"Vezmete si ho?" zeptal se už klidným hlasem. Zvládl to. Už to měl pod kontrolou.

"Toho zajíce?"

"Jó byl by dobrej na víně. Zeleninový salát, restovaný brambůrky."

"Ježíšmarjá, já ho přeci nemůžu teď opejkat! Já jsem tady pracovně. Po řetězcích." vyděsila se hnědovláska.

"Vy prodáváte řetězy?"

Ta otázka byla jasně mimo. To mu došlo hned, jak ji vypustil. Zeptal se jako imbecil.

Chvilí na něj zírала. V očích se jí mihnul krátký otazník, jestli ho náhodou nepřecenila. Jestli to není nějaký dement.

Dobře mi tak, napadlo ho zkroušeně.

"Řetězce nejsou řetězy! To jsou obchody, supermarkety, hypermarkety," nadechla se.

"A gigamarkety!" doplnil ji honem.

Podle znovu nastoleného úsměvu v její tváři pochopil, že je zase zpět ve hře.

UF! Ale bylo to o fous!

"Řetězce! Sem se projevil jako bezmozek! To víte horko. Chtělo by se to někde vykoupat." podíval se kolem.

"Nojo, koupání by bylo super, ale džob volá. Takže, co s ním?"

"Tak já si ho vezmu, když dovolíš... když dovolíte," přeřekl se Tomas. Dívka se mu líbila, a tak v hlavě rychle doloval možnosti, jak si říct o telefon, nebo zjistit o ní něco víc.

Vzal ho za zadní běhy a položil na igelitovou tašku do otevřeného kufru svého auta. Když zaklapl víko, byla už jeho duše na cestě k zaječímu pánuobohu.

Bude se mít dobře, celé dny mu budou malé, zelení myslivci nosit křupavou zeleninu a sladkou mrkev.

Stáli za její červenou Fábíí v tiché krajině, ale přírodní scénérii v tom okamžiku moc nevnímali. Podívali se na sebe. Oba se snažili prodloužit tu chvíli do jejich odjezdu. Za celou tu dobu kolem neprojelo žádné auto.

"Máte to daleko?" zeptala se.

"Jak to máte daleko?" zároveň řekl on.

Uvolněně se rozesmáli. Nastala chvíle rozloučení. Slunce bylo vysoko nad jejich hlavami a oni dva na uzoučké silnici, spojnicí odněkud někam.

"Budu ho dělat v neděli na poledne. Toho zajíce. Tak dva dny se musí nechat odležet. Nejmiň, je to divočina," řekl Tomas a cítil, že se mu slova vzpříčila v hrdle.

"Ještě jsem zajíce na víně neměla," odpověděla dívka a podívala se na hodinky. Významný signál pro něj. Je čas!

"Škoda, že nepojedete kolem!" skoro zoufale ze sebe vyrazil Tomas.

Ten její dlouhý zkoumavý pohled a krátký, jakoby úsečný úsměv mu málem podlomil kolena. BINGO!

"To vlastně není tak hloupý nápad. Ten ušák je stejně vlastně moje trofej, ne?" řekla a sklonila se do auta pro telefon.

"Takže když mi dáte svoje číslo a pošlete esemesku s adresou, dostavím se v neděli na slavnostní oběd. Jestli to teda není někde daleko. Nejspíš se budu vracet zase tudy," řekla hnědovláska a mávla rukou s třpytivými náramky.

Zabouchnutí dvířek. Obě auta se odlepují od asfaltu. Hezká dívka krátce zatroubí, než zmizí za ostrou zatáčkou se stoletým dubem. Je dusno. Slunce praží, ale Tomas si ani neuvědomí předzvěst bouřky. Má pocit, že se s ním točí okolní svět. Nejraději by zaječel od radosti.

Jo! Nebo zpíval! Na vedlejší sedadle má položený mobil. Teprve teď si uvědomil, že má sice její číslo, ale zapomněl se zeptat na jméno. Je to vůbec možný? Nevadí, příště!

Na silnici zůstává zasychající krvavá skvrna.

Noční liják ji nejspíš smyje.

Představuji si tvoje oči, ale ty se vzdalují s každým zahřměním hromu, s každým bleskem.

A možná ještě rychleji. Na okamžik se utišil vítr.

Slunce nad obzorem hoří jak světlice.

Neděle (ještě) odpoledne.

"To jídlo bylo fakt skvělý, jako od nějakého šéfkuchaře. Nevěřila bych, že zajíc může takhle chutnat. Sedělo by se hezky, ale já budu muset pomalu jet. Opravdu!" řekla dívka. Ale tón hlasu dával tušit, že by nejraději zůstala.

"Udělám ti ještě fredoledo, nebo kapučíno. Na cestu." snažil se protáhnout tu chvíli Tomas. Přál si, aby ta chvíle nekončila.

"Kdybys měla termosku, udělal bych ti to do termosky."

"Budu ráda, když mi to uděláš jen tak..."

Vyprskli smíchem. Kouzlo nechtěného. Nebo zkouška míry vkusu? KAM AŽ?

"Opravdu už budu muset..." Slovo *odjet* neměla chuť ani vyslovit. Líbilo se jí tu. I on se jí líbil. Jeho bezstarostnost, úsměv, tmavé, vlnité vlasy.

Seděli spolu na terase už téměř dvě hodiny. Nazdobil stůl, dal si záležet. Salát, ubrousky. Vzorně srovnaný příbory. A pořád mluvili. Povídali o její práci, o tom proč tu je on, o hudbě, o filmech, o klubech, kam chodí, že by taky chtěla psa, o všem, co se vešlo do jejich světa.

Pak se dostali na to, co je čeká příští týden. Co by chtěli dělat. Na pár dní vypnout. Pomalu se zvedla od stolu.

"Přijel bych pro tebe!" vyhrknul a pomohl jí s příruční taškou. To už stáli u branky.

"Přijel bych pro tebe do Budějovic. Mohla bys tu být přes víkend. Koupání, klid a totální relax. A v neděli tě vezmu zpátky do Prahy. Co tomu říkáš?" koukal na ni a říkal si: TEĎ NEBO NIKDY!

Mlčela, opírala se dřevěná vrátka. V jedné ruce svazeček lučních kopretin, co jí dal na přivítání. Už trochu uvadly. Přemýšlela.

"Pouze, když to bude ve vší slušnosti, Tomáši," řekla, ale ohníčky v hnědých očích mohly signalizovat něco jiného.

"No samozřejmě, no jasně!" dušoval se a dotkl se na rozloučenou letmo jich rtů.

A pak mu dala pusku sama od sebe. Pomalu. Žádná rychlovka. Klasický efko!

A oba si to pěkně vychutnali.

Navečer zase dusno.

DUSNO.

Dojedu se vykoupat. Ten rybník není daleko, asi dva kilometry. Na zadní sedačku auta naházím osušku a plavky. Rena čeká netrpělivě u vrat. Neví, jestli ji vezmu sebou. Příště chlupáči! Dnes budeš hlídat.

Pohled na hodinky v mobilu. TOLIK?

Zamykám branku a spouštím startér. Naskočí napoprvé. Po pravé straně nad slunečnicovým polem je těhotný měsíc s ještě nedorostlým bříškem. Nad hlavou dva rackové, mířící ke stejnému cíli, jako já. Na podvečerní lov ryb. Kde ty se tady berou?

Jihočeské slunce, jak reklama na bochník sýra z Madety, zapadá mezi patníky na silnici nedalekého kopce. Kýč. Podvečer, kdy už není takový hic. Ještě chybí ta holka na ciklbajku, co v košíku veze minerálky a přijíždí směrem k tobě. Bude mít hnědé vlasy, pobavený úsměv a vypadat přesně jako ONA.

Ježíš, co blbnu?

Stojím na zarostlém břehu rybníka. Tráva je pošlapaná, patrně sem chodí i místní. Dnes je ale neděle večer a tak je tu pusto. Ucítím takové vzdálené zamrazení v zádech. Vynoří se letmá vzpomínka, jak jsem se jako dítě topil. Jak mě potom naši přihlásili do AXY, kde jsem se pracně té podvědomé hrůzy zbavoval. Už je pryč. Vrhám se do vody. Okamžik zastavení dechu. Odfrknu jak kůň na startovní pásce. Pak prvním tempem roztříštit poklidnou podvečerní hladinu.

Když lezu ven, uklouzne mi po jílu noha. Na chladnoucím nebi zablikala první hvězda. Poskakuji na levé patě a snažím se vytřepat vodu z ucha. Ručnickem si třu záda. Parádní osvěžení. Je čas se dát zase do práce.

Je noc, stříbřitá půlnoc.

Celý večer sedím nad notebookem a opravuji zaidexované chyby. Blbě se hledají. Prohlížím řádku po řádce. No nic, dneska už toho nechám. Vyjdu ven před chalupu. Nad hlavou vidět pouze oj Velkého vozu ze souhvězdí Ursa Major.

Staříčkový tranzistor vyhrává v okně nějakou chytlavou melodií. Někoho teď držet za ruku a spolu počítat hvězdy. Rena zalezla do kuchyně a už chrní. Před stodolou se posadila malá, divoká kočka s tváří zarputilého čerta. Dívá se směrem ke mně.

Půjdu spát?

Kouknu otevřeným oknem ven. Jasno. Nebe září tisícovkou hvězd. Zakláním hlavu a marně chytám balanc v závratí z té krásy. Na monitoru bliká 0.45.

Teď padala hvězda létavice a já si nic nepřál.

Pondělí.

Probudím se o čtvrté ráno. Nemohu usnout. Za zavřenými víčky tuším okolní svět a tak si pouštím v zadní projekci hlavy krátký filmy.

Hodinky pípají pátou, ale s tím nic neudělám. Za oknem vesnické chalupy šedivé světlo. Ochladuje se. Vstát a postavit vodu na čaj. Rychlovarná konvice spokojení vrní. V nedaleké vesnici se konečně probírají kohouti z letargie tmy

Obloha jak poklop. Za stodolou červená záře. S údivem vycházím před dům ke kraji žitného pole. Napravo nad lesem svítá. Scéna jak z nějakého sci-fi filmu. Start raketoplánu či apokalypsa země. Po celém obzoru žhnoucí chuchvalce mlh. Začíná mrholit, a tak se vracím zpět do stavení. Zaostřím pohled. Na vzdálené cestě pobíhá pár ušáků.

TMAVÉ SKVRKY NA HNĚDÉM PODKLADU.

Mohou připomínat mateřské znamínko na snědé pokožce.
Na jejím krku.

Úterý.

V úterý je duha přes celý obzor. A možná ještě dál. Má zdvojené barvy, chvějící se spektrum.
Ale barva tvých očí chybí.

Celý den workuju.

Celý den workuju.

Vítr si pohrával s listy jak s partiturou popleteného hudebníka. Házel drobná zrcátka do starého železného sudu s dešťovkou. Občas pípne na mobilu zpráva. Jestli to takhle půjde dál, tak si musím ve čtvrtek někam dojet dobít kredit.

Navečer zůstanu ležet v kuchyni u pece. Zapomenu zhasnout. Světlo za vesnickým okýnkem září do tmy, ale nikoho to nezajímá. Spím, jako když mě do vody hodí...

"Hodíme ho do vody, šéfe?"

Ten nakřáplej hlas Tomase probere. Zvedne hlavu. Má rozčuchaný vlasy, jak ho po ránu vytáhli z postele. A místo pozdravu dostal pár facek. Nebyl na to připraven. Dostal strach a nevěděl, co má dělat. Pak to šlo ráz na ráz. Jako na běžícím pásu, chtělo by se říct slovníkem budovatelského filmu. Ale Tomas nebyl v budovatelském filmu, byl na nějakém mostě brzy po ránu. Chvilí potom, co ho ty tři cizí chlapi vytáhli z auta. Smýkli s ním po dlažbě a ani jim nevadilo, že si potřhal džíny. V koleně cítil řezavou bolest, ale to nebylo nic proti tomu, jak bolestivě se zarýval drát obtočený kolem jeho zápěstí do kůže. Zkrvavené zápěstí neviděl, neměl přece oči na zádech...

"Hodíme ho do vody tady, šéfe?" zaznělo znovu.

"Jo, odtud bude pěkně plachtit," řekl menší muž. Podle toho, že se na něj ostatní obraceli s otázkou, tak ON byl ten šéf.

"Orlík by byl ale lepší... je vyšší," prohodil nakřáple.

"Sem rád, že jsem sehnal povolenku na Žďákov," odsekl šéf.

Třetí muž mlčel. Naklonil se přes zábradlí a díval se dolů. Odhadoval, kolik to je metrů až na hladinu. Tomas chtěl něco říct, začít je prosit o milost, slibovat hory doly, ale nemohl. Drkotal zuby, jako by měl žlutou zimnici s horečkou dohromady!

"Neměl se vám navázat do holky, šéfe!" nedal se odbýt mluvka.

"To taky, smrad jeden mladej! Ale hlavně měl spravit ten program!" lícitoval šéf.

"A to mu zlomilo vaz!"

"Teprve zlomí. Teprve zlomí," dodal třetí muž, který dosud mlčel.

Takže není němej, chtěl si oddechnout Tomas, ale chápal, že současná situace se nedá považovat za oddechovou.

"Shod'te ho!" vykřikl šéf. "Než něco pojede!"

Dva silní chlapi sevřeli Tomase do kleští a rvali ho nahoru přes zábradlí, ale on se ani nemohl vzpouzet. Měl ztuhlé tělo a ochrnutý jazyk hrůzou.

"To je za šéfovu holku, ty hajzle!" vykřikl první.

"A za ten zmršenej program! Diletante!" syknul druhý.

Tomas ucítil, že se přenesl přes ocelovou konstrukci a že ho ty chňapající ruce náhle pustily. Nikdo ho už nadržel. Padal.

Padal volným pádem a ústa měl němá křikem.

Zvuk podobný krátkému zadrnčení budíku, bylo to poslední, co Tomas uslyšel těsně předtím, než dopadl.

BÁC.

Třískl se do brady a málem si překousl jazyk. Ležel na podlaze v sednici a vystrašeně dýchal. Obrazy v hlavě se mu pozvolna začaly skládat do reálu. Nejdřív zmizel ten most a zábradlí i trojice mužů. Stále ještě křečovitě vydýchával snový děs. Tomas se vzepřel na lokty a olízl rozpraskané rty. Pootočil hlavu. Rena stála nad ním a udiveně ho pozorovala. Neuvědomil si, že těsně před tím kňourala u dveří a chtěla pustit vyvenčit ven.

"Šajze," zahuhlal svoje první ranní slovo.

Bylo sice jenom jedno, ale tu situaci vystihlo celkem obstojně.

Středa.

Občas jdu s Renou na krátkou procházku. Fernet jsem už popravil a basa je poloprázdná. Pak zase sedím nad počítačem. Odpoledne jsem nahrál znovu celý opravený program. Pak mě to zase spadlo. Od rána potřetí. Průser. Jestli to nedotáhnu do zdarec konce, dostanu od Zaorala pěkně céres. Takže O5 Z5 pěkně znovu a od počátku!

Jako deboš!

Jako IT deboš, co neumí najít flaksu v programu.

Řádek po řádku kontroluji PHP.

Že by?

ŽE BY?

Taková nicotnost! Tečka místo lomítka. Překopírují správně celý řádek a opravím kódy. Ještě uložit a restartovat program.

Protáhnu si záda, zatímco mi před očima bliká nápis: LOADING

Teď!

Jo!

Funguje to!

ONO TO FUNGUJE!

Dám si panáka Otova rumu na oslavu a pustím si do ucha starý fláky od Pink Floyd: *Wish You Were Here*. Kroutím se do rytmu na dvoře, pes nevěřícně zírá. Pána asi trefil šlak.

Jsem KING.

Sem fakt dobrej!

SEM BORYŠ!

Seberu se a jdu volat.

Čtvrtek.

Příští den je celý pod mrakem. Tušené slunce ustupuje k západu. Do krajiny chlad.

Co takhle vyrazit na houby, říkám si. Tady kolem můžete chodit s kosou a košíkem. Vždy jsem je tu našel. Zalívám bambus. Jako každý den, stejně tak rajčata. Odpoledne mu tu trávu síknu. Asi hodinu se rozhodují. Mezitím koukám do stropu a myslím na všechny zakázané věci, co jich v životě je. Ale hlavně na NI. Rozpracovávám plán víkendu hodinu po hodině.

Kdy jsem usnul, nevím.

Pátek.

Tak už zítra. UŽ ZÍTRA. Můj nově objev. Možná můj nově objev! Holka jako lusk (Asi luskna, ne?) Za pár hodin pro ni odřčím. Opar nad krajinou. Ztišený vítr. Ještě zabalit notebook a ty sakypaky k tomu. Ale je hotovo.

Tomas byl spokojenější sám se sebou, s odvedenou prací. Byl fachman. Hustoň. Doufal, že to v pondělí ráno jeho šéf ocení. Ještě zalít bambus dovezené přímo z Japonska. Modré nebe s krupičkami mraků. Otevřeným oknem k němu doléhaly zvuky rozhlasové stanice. Pozorně se zaposlouchal. No ano, hraj tu starou vykopávku od Johna Lennona, kterou měl tak rád jeho táta.

IMAGINE.

Tak tedy PŘEDSTAVUJI SI.

Zavřel oči a opřel záda do laťkového opěradla lavičky. Poslouchal vzdálená slova a představoval si ten svět.

Lennonova písnička dozněla už před chvílí. Teď někdo mluvil. Otevřel oči, zasněně vstal a zašel do chalupy. Rena popoběhla za ním a zvědavě ho pozorovala. Postavil se k trhacímu kalendáři a pozvolna začal odtrhávat listy. Hezký týden. Jen aby ten víkend taky vyšel.

Páteční noc vyšel před chalupu. Celá flotila mraků mířila ku Praze. Nebe bylo ozářené měsícem. Jaká je asi odmocnina krásy? Jaká je asi odmocnina lásky? Povede se? Vyjde to?

Tomas zíral mlčky, ruce v kapsách kraťasů. Nemožnost sdělení, popsání toho, co viděl na obloze i toho, co cítil někde hluboko v sobě. Stříbro úplňku na pečeti této noci. Ty příští by už mohly být s NÍ.

Noc začala ustupovat. Zatím neznatelně, poklidně, jako její výdechy a nádechy v jeho představách. V té světlující noci, v tom okamžiku zavřených víček, v té chvíli, kdy bude vše dovoleno. Moje dlaně a tvá ústa. TY a JÁ.

EOL

Nemohl dospat. V Čechách svítalo.

V sobotu brzy ráno vyjel s autem před stodolu. Jedu si pro nevěstu, napadlo ho a musel se tomu svému pitomému fóru zasmát. Na dřevěný stůl na terase připravil misku čerstvě natrhaných meruněk. Všechny barvy pozdního července.

Bude to tu hezký, až spolu přijedou. Když lezl do auta, notoval si spolu s Richardem Müllerem slova jeho písničky.

VŽDYŤ VÍŠ, ŠTĚSTÍ JE KRÁSNÁ VĚC!

SOŇA

Tvé jméno jak ozvěna
z úderů vesel
galér dávných mořeplavců
Z vůně okvěť na plantážích vanilky,
z plátku pomeranče rozkrojeného
pro ohnivou Sangrii

Docela se jí to líbilo. Bylo to takový romantický. Lehce naivní. Cívěla nepřítomně do monitoru, takže to vypadalo, že tam něco studuje, nebo že se zamyslela, ale ona vlastně koukala takřikajíc "do blba". Ted! Před chvilkou ještě její oči klouzaly po odstavcích veršů. Napsal je nějaký snaživej poeta, a aby nezemřel zapomenut, umístil je do cestovatelského fóra o Španělsku. Ta básnička ale moc o Španělsku nebyla. Napadlo ji, že jí vlastně nikdo, nikdy žádnou básničku nenapsal. To jí rozladilo. A kytky dostala naposled kdy? Přemýšlela. Jo, *pan Vobšourník* jí kytky přinesl. A jaký! Skvostnej pugét. Při té vzpomínce se úplně rozněžnila. Nepatříčně! Dvacet sedm žlutých tulipánů k jejím narozeninám. Byly tak krásné.

Výlet do minulosti trval jen krátce. I to však stačilo, aby pocítila, jak v ní začíná probublávat dávný vztek. Zrádce jeden! Všichni se zpočátku snaží, než nakonec zalezou pod duchnu k nějaké kamarádce.

Vrátila se pohledem zpět k monitoru. Opustila zkušenosti cestovatelů z Madridu a rychle si klikla na odkaz o Itálii a speciálně o Římu. Tam by se chtěla podívat.

Měla tmavě žlutou blůzku a kecky stejné barvy. No, kecky, Najky. NIKE se to píše. Ale ten nápis vidět není, protože je uvnitř. Jen vzadu ta bota měla takovou fajku. Ale to asi znáte.

Na plastíkové jmenovce s logem jejich firmy bylo čitelně vtištěno: SOŇA

Měla světlé vlasy, pěknou postavu a vypadal o trošku mladší než na skutečných 28let. A byla právě sama. Ona bývala sama často. To se střídalo. Měsíc byla sama a měsíc byla někdy s někým. Víc NE. Většinou. Za měsíc totiž pravidelně zjistila, jestli se k ní nový objev (tzn. NOVÝ MUŽ) hodí. Zpravidla se nehodil. Dá se skoro říci, že po měsíci a něco, se k ní žádný muž nehodil. Proto byla sama. V určitých měsíčních cyklech. V periodách. Určitě by ji pobavilo, kdyby si uvědomila, že každou druhou menstruaci prožije s jiným chlápkem. Naštěstí jí to nenapadlo. Možná proto, že právě přemýšlela, proč je vlastně sama? Proč je SINGL?

Přítom byla ženou, která si přála založit rodinu. Hledala skutečný vztah. Jejím problémem ale bylo, že nevěděla, co od "*skutečného vztahu*" vlastně očekávat. Muž musel mít PŘEDPOKLADY. Průměrný sex nabízel každé druhé. Po čtrnácti dnech se už těžko hledala témata, která by zaujala ji i jeho. Po měsíci si už mnohdy neměli co říci nového ani na bowlingu. To se pak vracela ke kamarádkám. S nimi dokázala prokecat celé hodiny. Tam jí najednou témata nechyběla!

Ale pozice SINGLE jí zase poskytovala možnost se plně věnovat práci. Její život oscilloval mezi nadšením ze svobody a smutkem z pocitu nenaplnění. Mohla cestovat, kam chtěla, uklidit, kdy chtěla a koupit si co chtěla. Ale nebyl tu nikdo, s kým by si mohla říci: "*Vzpomínáš?*"

Ze života, který jí odplouval v báječných chvílích nad *Ice Coffee* či orosenou sklenicí *Mojita* s mátovým lístkem na vrcholku ledové tříště, při chvílích ve sprše po hodině *spinningu*, po posezení s kamarádkami nad pestrými časopisy se spoustou kouzelných věcí.

A tak přicházeli ženatí milenci, svalovci či rozdrásaní mediální kreativci a zaplňovali na těch pár týdnů místo v kalendáři, kolonku ve firemním večírku. Jejich odchod vnímala už jako pravidelný životní cyklus. Co musí vždy koneckonců přijít. Ale někdy jí to rozladilo. Mrzelo. Opravdu švalo. Jako tehdy, když chodila s Vladym. Ten vztah byl na ni nepřiměřeně dlouhý. Určitě trval tak půl roku. Jasně, byl ženatej, ale s tím se netrápila. Antikonceptci měla pod kontrolou a byla zamilovaná. Těšila se na něj. Občas si šli někam sednout, párkrát prožili večer po hudebních klubech, než skončili u ní. V tom byl dobrej. Nakonec vzal kramle. K tomu ještě stačil přefíknout jednu mladou brigádnici, co poznal u nich v práci. Takový tele! Hezká tečka za jejich vztahem. Soňa soptila, jen co si na něj vzpomněla. Od té doby pro ni Vlady byl už jen "*pan Vobšourník*".

Ale nebyli všichni jako ON, někteří z nich se po čase pravidelně vraceli. V obdobích, kdy zrovna Soňa nehledala, nebo hledala a zjistila, že nenašla.
Jeden z nich byl Luboš.

Soňa se na Luboše usmála.

"Dáš si *tee*? Nějakej *speš*? Přivezla jsem si to jako dárek loni z Bruselu," řekla a začala štrachat ve skříňce s hrnečky, kterou měla u pultu s varnou konvicí a kávovarem.

Soňa použila to slovní spojení "*přivezla jsem si to jako dárek*" zcela neformálně. Jako žena bez pravidelného partnera si dárky vozila zásadně jenom pro sebe. (Nemyslím těch pár povinných cetek pro rodiče k vánocům.)

Utrácet za nějakou volovinu pro nějakého současného přítele, pokládala za zcela neomluvitelné vyhazování peněz. Nehledě na to, že po svých krátkých návratech z nákupních víkendů do Londýna, Madridu nebo Milána, bývala zpravidla zase *singles*, tedy sama.

Teď ale sama nebyla. Zastavil se u ní v kanceláři Luboš. To bylo takový srdíčko. Takovej plyšák do postele. Luboš byl kamarád, s kterým spala, když neměla někoho JINÉHO. A s Lubošem spala poslední dva roky pravidelně tak jednou za pět, šest týdnů. To byla tak maximální doba expirace jejích vztahů. Někdy ji napadlo, jestli to ON vůbec pozná, že mezi poslední ejakulací, co měl právě s ní, ONA měla nějaký nový, jiný vztah. Tedy spíš pokus o vztah. Nejspíš ne. Třeba měl erekci jen jednou za dva měsíce. Sice ne často, ale erekce to byla pořádná. Usmála se.

"Tak dáš si ten čaj?" zeptala se znovu.

"Orange Pekoe?"

"Ne!"

"Earl Grey?"

"N-E-E! Vždyť ti říkám, že je to něco speciálního," zdůraznila Soňa.

"Tak to sem zvědav," procedil Luboš a na otáčivé, kancelářské židli udělal půlobrat, takže teď byl pro změnu vůči ní z profilu.

"Je to *indiánskej čaj*," řekla tajemně.

"Oni indiáni pěstují čaj?" podivil se Luboš.

"Co by nemohli pěstovat čaj, když pěstují *Tonik*," briskně odpověděla Soňa.

Luboš povytáhl překvapivě obočí, nevěděl, jestli to byl vtip, nebo to myslela smrtelně vážně. Ale nechtěl si to u ní dneska rozházet.

Položila před něj dvě keramické misky s hnědou tekutinou.

"Sladíš?"

"Později," odpověděl Luboš.

Žádné POZDĚJI už ale nebylo, protože mladý muž po prvním doušku vytřeštil oči a zakuckal se kašlem.

"Co to proboha je?"

"*Indiánskej čaj*," rozzářila se Soňa. "Opravdu specialita!"

"To ti do toho spadl asfalt?" stále si snažil zastavit dusivý kašel Luboš.

"Je uzenej, rozumíš? U-ze-nej. V dýmu nad ohněm někde v prérii." básnila Soňa a oči jí zářily nadšením.

I ten den večer, někdy po dvaadvacáté hodině v její dejvické garsonce zářily Soně oči. To když se svezla z Lubošova cukajícího těla po svém druhém orgasmu.

"Fííí, ty mi teda dáváš," vydechla prudce, zatímco muž v polotmě ještě tiše chroptěl.

Honem se stulila do klubíčka a nechala po celém těle ještě doznívat horké drápky uspokojení, Ty tisíce malých bodlinek, jako na akupunktuře, co se jí lehce zabodávaly do bodů slasti. Z hlavy jí podivná vichřice unášela všechny starosti a nepříjemné myšlenky, co se jí nahromadily v posledních dnech.

Leželi tiše na rozměrné posteli, a přesto každý sám. Nedotýkali se. Teď už ne. Už to nebyli partneři, jen dva blízcí lidé, kteří si udělají dobře, kteří se schází kvůli sexu. Příjemnému sexu. Oba to brali rozumně. Oba byli singles a oba si potřebovali občas odškrtnout tu kolonku: UDĚLAT NĚCO PRO ZDRAVÍ.

Soňa otočila hlavu, připadalo jí hloupé dívat se, jak si Luboš stahuje s ochablého přirození plandavý kondom.

"Ještě uzlík," pomyslela si. "Třeba bych se dívala, kdybych ho milovala. Nebo bych mu s tím sama pomohla. Nebo by si ochranu nevzal."

Honem tu myšlenku zaplašila. Nebyl to její kluk. Nebyl to muž jejího srdce. Byl to jen kamarád, se kterým se občas vyspala. A který se občas vyspal s ní. Nic zvláštního. Nic víc. Dělají to tak přece od nich z firmy všichni, co jsou sami, tak co?

Jedna se přece musí udržet v kondici. Dát si do těla nejenom ve cvičebně, nejenom večer na bowlingu s přáteli. Musí být IN. Třeba už brzy začnou nějaký mezinárodní koncerty dávat svým mladým zaměstnancům jako bonus k platu, poukázku na bezplatný sex. Místo poukázek na fitness BBC, na BBS. Zvyšte si váš firemní handicap! (jako na golfu!) Souloží za ještě lepší pracovní výkon! Buďte loajální ke své firmě! Nepíchejte s konkurencí!

Z přemýšlení ji vytrhnul Lubošův hlas: "Osprchuji se a půjdu, zlatíčko! Bylo to skvělý, musíme si zas dát někdy repete!"

Neuvědomil si, že tuhle větu používá pokaždé, když odchází od Soni. A možná ji používal pokaždé, když odcházel pryč od kterékoliv ženy.

"Prima. A zavolej," odpověděla proti ozářenému obdélníku koupelnových dveří. Věděla, že teď nikoho ve svém teritoriu nechce. Vymění zpoceně prostěradlo, vyvětrá a rozpráší svou oblíbenou vůni. Ale ještě chvíli NE! Teprve až Lubošem zacvaknou dveře.

Mladá, uspokojená žena se převalila na záda a roztáhla ruce jako na kříži. Teď se cítila jako královna. Včelí královna.

Sakra dobře ošukaná včelí královna.

"Měla bych někam vypadnout," řekla si Soňa, když listovala bedekrem v Paláci knih na Václaváku. Někam do Londýna nebo Říma. Udělat si radost. Zapomenout na toho všiváka, toho *Vobšourníka*. Vojede, ujede, jak to říkala její kámoška Beatrice. Ještě že měla svého zdravotníka, svého energetického dobiječe. Luboše.

Stála nad pestrou hromadou knih. Takže kam? Zamyslela se:

"Měla bych zavřít oči a nechat to náhodě. Jo, ale co když si vytáhnu Varšavu, nebo Tiranu! To by mi bylo podobný."

Otočila knihu a oči se jí zastavily pod čárkovým kódem.

Doporučená cena: 149 Kč

239 Sk

Doporučená cena, to je dobrý. Ale kolik to stojí? Soňa se otočila a přes skla kouřových brýlí *Silhouette* lovila pokladnu. Táhle. Jak tam stojí ta šedivá myš. Inu knihovnice, vlastně pokladnice.

"Je doporučená cena, skutečná cena?" zeptala se jí.

"Prosím?"

"Je doporučená cena, skutečná cena?"

Pokladní na ní civěla, jako by promluvila turecky. Měla špatnou pleť, nemoderní blůzičku a na ruce snubní prsten.

To mě mohlo napadnout, pomyslela si hořce Soňa. Takový důry uloví chlapa natotata. Z fleku.

Šedivka přidržela knížku pod čtečkou.

"127! Do konce měsíce na ni máte slevu!" Konečně jí to došlo. Usmála se.

"Dokonce míň. Máte štěstí," přijala dvoustovku a přes pult podala knihu i s paragonem v malé, šustivé igelitce s logem obchodu.

Jó štěstí. Hovňajs, blesklo Soně hlavou, když strčila koupeného průvodce do kabelky.

Tak tedy Řím, nesmrtelné město!

Soňa stála na Karláku zády k bývalému Černému pivovaru. Vzpomněla si, že tam byla jednou jako dítě. Snažila se z paměti vylovit obrázky té doby. Ano, bylo to s tátou a šli tenkrát z nějaké slavnosti. Možná že to byl 1. máj. ANO určitě! Měla v ruce takovou tyčku s barevnými proužky papíru. Jak se tomu jen říkalo? Mávátko? Třepetalka!

Lidé stojící na nástupním můstku k ní otočili tázavě hlavy. Uvědomila si, že to slovo vykřikla nahlas.

Rozpačitě se otočila čelem k opravené fasádě. Ano, šli z průvodu a táta jí tady koupil žlutou limonádu. Měla moc bublinek a ty jí šimraly v nose. Soňa se zasnila. Vždyť ona se jako dítě zúčastnila

komunistických oslav! To poznání jí podivným způsobem rozněžnilo. V tom zvláště zjitřeném stavu myslí nastoupila do právě zastavující tramvaje.

Už na schůdcích si ale uvědomila, že něco není v pořádku. Ta tramvaj snad v pořádku byla, jen to její číslo bylo blbý. Myslela si, že nastupuje do šestky, ale TOHLE byla osmnáctka a ta jede přece někam úplně jinam! Tramvaj pořád ještě stála s otevřenými dveřmi u ostrůvku, když se Soňa na horním schodu otočila a chtěla vystoupit. To slovo CHTĚLA, je důležité! Protože nevystoupila. Prostě to nestihla.

Do tramvaje vtrhl nějaký turista. Měl světlej baloňák, na krku fotoaparát a vypadal jak špatná karikatura komisaře Clousea.

Odrasil ji na schůdcích stranou a sápal se na jedno z mnoha prázdných sedadel. Vítězoslavně si do nejbližšího kecnul a rozhlédl se kolem.

„*Benissimo! Questa città é magnifica! E il tram é inoltre fantastico!*“ Obdivně vykřikoval v italštině, že je Praha krásná a jízda tramvají také! Ital.

Soňa byla zapasovaná svým hezky tvarovaným pozadím pod sedadlo pro invalidy. Ono, když vás někdo namáčkne pod sedátko, tak je celkem jedno, jestli máte pěkněj zadek nebo ne! Jak asi bude vypadat její sukně, se neodvážila ani pomyslet. Návrat z okamžiků romantizující vzpomínky na její komunistické dětství do reality kapitalistické současnosti, nemohl být tvrdší.

"Ježíš, co to je za hovado?" stačila vydechnout.

Italské hovado se usmívalo a stále brebentilo. Ani mu nepřišlo na mysl, že by snad něco nebylo v pořádku, že se zachoval jako lempl, že by se měl omluvit, že...

Soně pomohl na nohy nějaký starší pán z refýže. Podal jí ruku, aby mohla vystoupit z tramvaje.

„Jste v pořádku? Opravdu?“ zeptal se.

"No viděl jste to?" nevěřícně se podivila ještě otřesená Soňa.

"Ital." pokrčil muž rameny. Jako by to pro něj nebyla národnost, ale diagnóza psychotického postižení.

"Máte poničenou sukni. To je škoda. A přitom vám tak sluší," dodal a jeho oči se na ni usmály.

Dědouš měl šedivě holou hlavu a vypadal jako postarší, ale přeci jen slušný muž. Docela čistotně.

Ten večer se Soňa rozhodla, že do Říma nepojede. ANI NÁHODOU! Přece nebude podporovat turistický ruch v zemi, kde žijí takový burani!

Ale kam? Napadla ji Paříž, pohyblivý svátek, město stvořené pro lásku. To je ono! A vyrazí tentokrát na delší dobu, než jenom víkend! I když byla právě sama, kde je psáno, že by tam nemohla získat nějaký nový andělský bodík do své sbírky?

Zamířila právě do svého kanclu, když zahlédla na chodbě sekretářku s kyticí. Při pohledu na květiny v její ruce se vrátila v myšlenkách do dávné historie. Bude to skoro rok, co tehdy ukládala v počítači nějaký položky do excelové tabulky, když se ozvalo to zaklepání. Dveře se otevřely a do její kanceláře strčila nos ředitelova sekretářka.

"Soni, mohla by sis to vzít na starost?" zeptala se a na stůl položila nějaký dopis. To oslovení fakt milovala!

"Tady kolegyně se vám bude věnovat," sekretářka se otočila k muži, který vstoupil do místnosti za ní.

Podali si ruce a představili se. Možná, že ho představila kolegyně. To Soňa v mžiku zapomněla. Stejně jako jeho jméno. Co ale nezapomněla, byly jeho modré oči.

"Takže bychom to tu obešli a já se vás budu ptát, co a jak?" řekl a ta věta zněla skoro jako otázka.

Soňa si v panice uvědomila, že nejspíš první část věty přeslechla, protože mu stále visí pohledem na očích. Jako nějaká puberťačka. Proboha!

"To je dobrý," usmál se na ni muž, a ona ucítila, že se jí srdce propadá až kamsi do přízemí, do firemní recepce. A možná ještě hlouběji. Přes sklep s archivem do samého středu zemského magmatu.

Vzala do rukou papír a rychle si přečetla přípis.

Skoro celou následující hodinu chodili po firmě, po schodištích a on si zapisoval něco do svého notebooku. Teď už věděla, že ředitel se rozhodl být moderní, jít s dobou a nechat namontovat v podniku nějaký zařizení. A tahle pochůzka byla hledáním kritických míst pro připravovanou studii. Pro nabídku řešení. Tak nějak jí to vysvětlil. Moc tomu tenkrát nerozuměla, jen si uvědomila, že už pěkně dlouho (snad dva měsíce, panenka skákavá) neměla v sobě žádného NOVÉHO chlapa!

Pro Soňu, která byla absolutně netechnický typ, Newtonem či Pascalem takřkajíc nepolíbená, to byl velmi, ale velmi příjemně strávený čas. Povíдали si, smáli se nad něčím a jí připadalo, že se znají snad od nepaměti. Několikrát se přes ni naklonil, když si prohlížel zavírací mechanismus větraček. Příjemně voněl santalem. Nikdy netušila, jaký erotický náboj může mít taková hliníková klíčka na obyčejném okně. Přitom se jí vždy skoro nezatelně dotkl. Netušila, jestli to udělal úmyslně nebo ne. Tělem jí projel jiskřivý, elektrizující výboj. Musí to na mně být vidět, pomyslela si vyděšeně. Možná, že se i trochu začervenala. No je to vůbec možný? V mém věku? Že se to stane právě jí, co má svůj *singles* život pod kontrolou?

Jasně, že byl ženatej! Ale to jsou snad všichni! Líbil se jí. Ona vždycky toužila ulítnout na nějakém starším, charismatickém muži. Který ji obejmě a ochrání před celým světem. Jen aby zaujala ONA JEHO. Alespoň trochu.

"Takže mám asi všechno," řekl a schoval svůj notebook to kožené aktovky.

"Ani nevíte, jak to byl příjemný čas. S vámi!" dodal a téměř chlapecky se stydlivě usmál.

"Zpracuji ty podklady, a co nejdřív to přivezu pro pana ředitele."

Brzdi. BRZDI, zklidňovala se.

Na okamžik se odmlčel a znovu vyslal ten oční signál. Sonino srdce cestovalo opět do přizemí.

"Myslíte, že bychom se mohli příští týden vidět? Jít se někam posadit? Spolu?" otázku položil tiše, ale jí připadlo, že se všichni v hale otočili.

Páni, a je to tady, napadlo Soňu. A kdyby kolem nich nechodili kolegové, asi by se mu vrhla kolem krku.

"To by bylo prima, to bych ráda!" vyhrkla. Ježíš, možná to vyhrkla nějak moc rychle.

Pokusila se o nápravu.

"Když mi cinknete, zavoláte tedy. Počkejte, dám vám číslo," zmateně chtěla něco dodat.

"To bude prima. Soňo?" mírně se předklonil a významně se podíval na její cedulku.

Svět se roztočil a rozkvetl. Jak novoroční ohňostroj nad Prahou ve svahu na Petříně. Před Soňou se rozevřel celý barevný svět.

Asi dva dny před domluvenou večeří ji zavolal do práce, jestli se může krátce zastavit. Přinese jejich řediteli tu studii. Byla zaskočena a potěšena. A zachovala se jako totální pipka. Přejela si rukama přes boky svého nového, žlutého kostýmku (její oblíbená barva) a honem si začala uklízet pracovní stůl, jako by ta letmá návštěva měla rozhodnout, jestli tam s NÍ a kopírkou CANON začne bydlet! Když si uvědomila tu naprostou schízu svého počínání, opřela se odevzdaně o stůl a sklonila hlavu. V tom okamžik někdo otevřel dveře. Stál tam ON a v ruce nádhernou kyticí žlutých tulipánů. Obrovskej pugét.

"Všechno nejlepší k narozeninám!" díval se na ni modrýma očima barvy řeckého moře.

"Doufám, že ta večeře platí?" ujistil se.

Stála tam celá zkoprnělá, neschopná ze sebe dostat hlásku.

Ježíííš, vždyť já mám zítra narozeniny! Jaktožetoví?

Ježíííš, ty kytky mi jdou k tomu kostýmu! Ježíííš!

Soňu přepadl pocit naprostého okouzlení, vlastní ženské dokonalosti. Připadala si stejně nádherně, jako hlavní představitelka mexické telenovely. Star v nějakým děsně úspěšným americkým bijáku. Prostě na OSKARA!

Seděli v útulné taverně. Takové malé Řecko originálně přeneseno do Čech. Na zdech byly vymalovány helénské motivy a přes dřevěný rošt u stropu stylově zavěšeny rákosové rohože. Kdyby z

reproduktoru pouštěli šumění moře, byl by dojem místa z řeckého pobřeží sice kýčovitý, ale téměř dokonalý! Tavernou zaznívaly tóny *sirtaki*, bez kterých si už většina návštěvníků tyhle ostrovy neumí ani představit. U pultu postával personál.

Kolem sedí sotva pár lidí u malých stolků s papírovými, bílo-modrými ubrusy. S karafou olivového, panenského oleje.

Virgin, jako ty cédéčka s muzikou. Jako ten sluneční balón, co obletěl svět.

Virgin. Jako panna, jako ona, když jí bylo šestnáct.

Teď jí je ale o jedenáct let víc, sedí s NÍM u stolku v řecké restauraci a cítí se nádherně. To slovo si musí vychutnat ještě jednou.

NÁDHERNĚ!

Pili retsinu, občas uždíbli ze zapečené fety. Marinované olivy v misce na stole, pita chléb. Pozdvižená sklenka. Na vaše zdraví. Ne, na TVOJE zdraví! JAMAS!

Ruce položené proti sobě, lehce se dotýkají. Oba se tváří, že si toho nevšimli.

Soňa se cítí v sedmém nebi! Věří, že se tak cítí i ON. Nevěří, ví to! To se prostě pozná. Když na její ruku konečně položí tu svou a dlouze se jí podívá do očí, dojde jí, jak to dneska skončí. Jak to nemohlo skončit JINAK.

A jak to po čase nemohlo skončit jinak.

Tak to bylo přesně ono!

Ty dny kdy odešel, kdy se na ní vykašlal, kdy zoufalá a ponížená nemohla usnout. Kvůli jednomu modrookému bastardovi, píchákovi, co by nejspíš vojel všechno, co před ním nevyleze na strom nebo neskočí do rybníka.

Darmo mluvit.

Měla ráda svoje tělo. Zajímalo jí. Nevadilo jí těch několik centimetrů navíc přes zadek. Neřešila to. Nebyla žádnou vychrtlou redaktorkou ženských trendy časopisů, co se chudinka musí cpát pouze dietním jogurtem, aby se vešla do značkových tepláků. Nejspíš díky své genetické výbavě jí stačilo občas navštívit s holkami fitko, zajet si zaplavat do letňanského Lagoonu. Víc dělat nemusela. A pak si klidně dala dvakrát svoje zamilovaný tiramisu. Možná i proto ji ty nateklý spolupracovnice nenáviděly. Kdoví?

Asi před dvěma roky objevila libé pocity sběratelství. Vášeň získat nový exemplář. Spojila příjemné s příjemným. Svoji zálibu v sexování. Začala sbírat andělské body, erotogenní zóny na svém těle. Propadla tomu.

Stala se nadšenou sběratelkou.

Do šatní skříně, naproti zrcadlu si pověsila obrázek obrysu ženského těla zepředu a zezadu. Formát A2. Na něj pak vždy zakreslila nový barevný bod, když jej získala do své sbírky. Používala k tomu speciálně zakoupený zlatý fix Pelikan. Barevnou tečku označila číslem a k němu přiřadila stupnici prožitku od 1 do 10. Brzy zjistila, že většina bodů má hodnotu 6 až 10, což jí došlo až později. Při intenzitě 1 by si nejspíš ani nevšimla, že se její partner nějaké zábavné činnosti vůbec věnuje.

Když byl nějaký nový bod objeven (HEURÉKA), dala propuknout svému nadšení:

"Ach ANO! Ještě! JEŠTĚ! Ach to je BOŽÍ!"

Proto jim začala říkat ANDĚLSKÉ BODY. Momentální milenci, kteří v tu dobu právě procházeli jejím životem, o tom neměli zpravidla ani tušení.

Tak jako sběratel „začátečník“ i ona zpočátku brala všechno, kdejaký šunt, ale netrvalo dlouho a stala se vybíravou. Stala se znalcem - aristokratkou. Specialistka s vytříbeným vkusem.

To pak stávala nahá před otevřenou skříní a lačně zakreslovala nový přírůstek do své sbírky. Svého dalšího modrého Mauricia.

I teď stála před skříní, ale nezakreslovala tam žádné nové body. Měla kalhotky a lehké, bavlněné tričko. Vybírala oblečení, které si vezme sebou. Rozměrná taška ležela způsobilně na její velké posteli. Byla rozevřená, jako tlamy těch chrličů na střeše katedrály Notre-Dame. Teď to byla pro ni ta nejdůležitější věc životě. Co si vezme sebou na ten báječný výlet do Paříže.

TEREZA

Řidič čepičář seděl v kisé otlučeného nákladáku a koukal někam za ně. Tím výrazem ZA NĚ myslela Tereza dlouhou šňůru aut, táhnoucí se pomalu do kopce Radlickou radiálou. Modrá Avia, co pamatovala nejspíše ještě socialismus, stála v odbočovacím pruhu v protisměru a exhalovala do ovzduší smrad.

"Tak jed'," řekla a zablikala na nákladák.

NIC.

Odstup od auta před ní se zvětšil a umožnil tomu naproti v klidu odbočit. NIC. Motor podnikový fildy se začal cukat. Proto přeřadila na dvojku a jela skoro krokem. Jed! Šmarjá, jed! To je vůl!

Alien za volantem dál svíral svůj volant a neměl se k ničemu.

"Von si snad ještě začne číst noviny!" podivila se Tereza. Nedalo se nic dělat. Přidala plyn a projela kolem něj. Podívala se do zpětného zrcátka. Nákladák čekal stále na odbočení.

"Pak má ta doprava v Praze nějak vypadat. Měli by mu sebrat papíry, dementovi. Vždyť vlastně ohrožuje bezpečnost nás všech. Jen tím, že si ráno vleze do kokpitu."

Ráno jsem jela kolem Hypernovy v Radlicích. Byla jsem tam dodat nějaký nabídkový list se zbožím. Víte, já dělám u jedné firmy, co nabízí opravdu suprový kuchyňský zboží. A pochopitelně, že dodáváme i do těch velkejch řetězců. No a Hyperka patří mezi ně. Je to takový obchodní centrum dost mimo hlavní tahy a tak tam je vždy klídek.

Alespoň se tam nemusím prodírat zpcocenejma davama. To tedy fakt nemusím. No a jak jdu z parkoviště, tak u hlavního vchodu vždycky zevlujou ty prodavačky z butiků. Dávaj cigo a jukaj do těch svejch prázdejk krámů. Jasan, berou tě chutě, klient v nedohlednu - tomu rozumím.

Dnes jdu kolem a jedna taková stará socka (tak kolem třiceti), tam bečí do mobilu, jak je dnes už dopoledne sedřená, jak jako už nemůže, a k tomu bahní to Marlboro, ověšená kočičím zlatem a levnou bižutérií, že byste jí málem dali příspěvek na bydlení, jak z ní tečou ty slzy, až má SIM kartu mokrou.

No ta mě teda vzala! Má bejt ráda, že je ráda, že má džob, né? Měla by jako já jezdit od krámu ke krámu, nabízet zboží a přemlouvat ty kyselý ksichty, aby od nás ty pánvičky vzaly.

Tereza byla příjemná tmavovláška s milým úsměvem. Věkem se už odlepila od dvacítky, ale podle rozhodnosti při jednáních byste jí možná hádali víc. V práci byla chápavá, učila se rychle. Většinou ji stačilo říci a ukázat co má dělat jen jednou a příště už vás nepotřebovala. To možná bylo důvodem, že poměrně brzy začala jezdit pro firmu jako obchodní cestující. Kombinace půvabu, spolehlivosti a *milé ukecanosti* při komunikaci s klienty dělala divy a její šťastná hvězda ve firmě stoupala.

Přitom od dětství byla přesvědčená, že se jako smolařka už narodila. Že má pech. Snad nejvíce z jejích školní party. A utvrdila se v tom ještě více po jejich školním výletě na konci devítky, kde přišla o panenství. S jedním svým spolužákem, třídním krasavcem Pittem. On se ve skutečnosti jmenoval Piťha, ale tak mu říkali jen učitelé. Přejít mezi "*opravdové ženy*" nebyl nikterak dramatický, až na to, že se v pondělí ve škole dozvěděla, že Piťha stihnul takhle obskočit ještě další dvě její spolužačky.

Nakonec to obřečely všechny tři. Cítily se podvedeny, věřily ve svou jedinečnost a oprávněnost vlastního rozhodnutí, že on je ten pravej a zatím tohle.

Pitt se ztratil z jejího života a ani to nelitovala.

Svoji opravdovou "*zkoušku dospělosti*" v tomto populárním oboru složila až rok po maturitě. A to díky citlivému vedení staršího, ženatého kolegy z Městského úřadu, kde po škole pracovala. Během těch dvou intenzivních měsíců se důkladně zlepšila v ženské a mužské anatomii a nenásilnou formou rozvinula své základní znalosti a dovednosti. Zjistila, že se jí víc líbí pomalé mazlení, než nějaké rychlovka jak z amerického filmu. Občas si pobaveně vybavila chvíle v setmělé zasedačce, kde jediné intimní osvětlení při felaci byly nasvícené portréty místní starostky a pana prezidenta.

Na to, jakou měla proříznutou pusou ve společnosti kamarádek či obchodních odběratelů, působila vedle kluků, kteří ji něčím zaujali, docela zakřiknutě. Ve skutečnosti byla totiž romantická, silně toužící nalézt svou životní lásku a nechat se sežehnout jejím spalujícím žářem.

Dojímal se na netu nad obrázky bezbranných mláďat a poslechem písniček Simona and Garfunkela.

Tereza bydlela ve velkém bytě se svojí matkou a jejím partnerem. Táta vzal krovky, když byla ještě malá. Mamka o tom moc nemluvila. Prý se dal na podnikání, často nebyl doma a možná v tom byla i nějaká ženská. A tak mámě navrhl, aby se rozvedli. Po rozvodu přijel v nějakým novým fáu a z koženého kufříku vytáhl igelitku přepásanou zavařovací gumou. Česky stylové. Bylo tam sto tisíc korun. Dej to holce na knížku, řekl, budou se jí hodit. A potom měl odjet někam do světa, za byznysem, jak říkali jejich známí. Od té chvíle, co u nich v kuchyni položil před mamku tu igelitku, se už neozval.

Když dospívala, těšila se, že jí jednou přijde z ciziny nějaký dopis, oblepený řadou barevných známek s papouškem a tam bude napsáno: *Přijed', těším se na tebe! Táta.*

Když dospěla, pochopila, že se tak nestane.

Po pár letech vylovili policajti v sudu z Orlické přehradě zbytky jeho obchodního partnera. Po tátovi ani stopa. Nejspíš se někam vypařil. Možná doslova. Tehdy se rozhodla, že o něm už nebude mluvit.

A svůj slib dodržela.

Dneska bylo pod mrakem, ale dusno. Tereza už od rána popojížděla po městě autem. Říkala tomu *vyřizovačka* po klientech. V plastových deskách měla srovnané objednávkové listy s nabídkou nového zboží, co se má dovézt před vánocemi, k Ježíšku. Když nebudete vědět, co dát rodičům, pánvička do kuchyně dycinky potěší!

Měla by jít dělat něco jiného, pomyslela si. Agresivita řidičů rostla a každodenní jízda za novými zákazníky jí odčerpávala čím dál tím více sil. Ale byla mladá, regenerace organismu probíhala rychle. Ale jak ještě dlouho?

Potřebovala by nějaký elixír, vitalitovou bombu, hormon lásky. Aby jí někdo objal, dodal energii.

Včera dopoledne v kanceláři, když šéf odjel na jednání se zahraničním dodavatelem k "*Modré kachničce*", aby ho omráčeného nad linoucí se vůní pečeného roastbeefu zlomil o další dvouprocentní velkoobchodní slevu, vyšetřila si svojí půlhodinku na sebezvdělání. Rozšíření obzorů. Prostudovala webové stránky důkladně popisující její *hormony lásky*.

Konečně pochopila, co jí v poslední dobou nejvíc chybí. Byl to hlavně *Serotonin* - hormon něhy a ovlivňující její libido. Kdyby ho měla tak akorát, cítila by se vyrovnaná a fpohe. Ale takhle, při jeho dramatickém nedostatku (což byl momentálně její případ) v sobě rozpoznávala narůstající touhu. Začínalo to být pomalu kritický.

Feromon jí v současné době nejspíš chyběl. Jinak si totiž nedovedla vysvětlit, že opačné pohlaví jí momentálně zcela ignorovalo. S tím musí něco udělat!

Dalším studiem zjistila, že bez *Estrogeneru* (což je hlavní ženský sexuální hormon), by se to prý neobešlo. No dobrá, věřila mu! Dělej, co umíš.

Ty ostatní by taky brala všemi deseti.

Oxytocin, který vyvolává touhu po mazlení a dotýkání. ACH JO!

Dopamin zlepšuje sexuální potěšení a způsobuje chuť na sex. Ľamičky...ňamičky...ŇAM!

Endorfíny, ty zase tlumí bolest a navíc jsou ještě původci toho povznášejícího pocitu štěstí. (Taky bůhví kde!)

Co jí ale FAKT chybělo, to byl *Fenylethylamin* - ten nejopravdovější hormon lásky. To byl on, ten prevít, který způsobuje pocit zamilovanosti.

S hormonem věrnosti (*Vasopresinem*) si v těchto chvílích už vůbec nelámala hlavu. Měl ji v pravou chvíli přibrzdit a zabránit jejím sexuálním extrémům.

Jednak nevěděla co to je, a navíc měla v současné době období, kdy nebylo tzv. do čeho píchnout. Proto pokládala důkladnější četbu o něm za naprosto zbytečnou.

Tereza vstala od stolu a přešla k oknu. Pozorovala drobné zelené lístky, vyrážející ze stromů před budovou. Bylo jaro a jí se stýskalo. Tak moc jí někdo chyběl, tak moc si přála, aby jí někdo vzal za ruku a políbil ji. Jasně, před kámoškama ze sebe dělala cynickou parťačku. Spolu používaly mluvu,

kerou byla sice vstupním lístkem do jejich teamu, ale vše to bylo jen na efekt. Někdy jí ta vlastní póza unavovala. Věděla, že taková drsňačka zase není.

Den sice sliboval sluníčko, ale bylo to jen šálení počasí. Odpoledne se už nad městem rozprostřela šedivka a občas profouklo. Na oběd vytáhla Terezu její matka s přítelem. Byla to společenská nutnost. Taková, co na ni řeknete: Tak tedy dobrá, já půjdu. Nakonec si musela kriticky připustit, že to jídlo v *Blue Orange* bylo opravdu DOBRÝ.

Přijeli o pár minut dřív, než měli rezervaci a tak se prošli po parkovišti (velmi hodnotný zážitek) a pak zamířili k travnaté ploše, oddělující budovu klubu od místní komunikace. Obloha se na několika místech protrhala a na chvíli se objevilo slunce. Náhle se nad nízkými, okrasnými keříčky objevil motýl. A pak další. Tady, uprostřed paneláků a silnice.

Nakonec se ta skoro rodinná sešlost dala vydržet. Máma ji zaskočila ujištěním, že si takhle spolu naposled vyšli loni před Vánoce. To to letí, řekla.

To to letí, řekla si Tereza. Tak co vlastně ten půlrok dělala, jaká byla historie těch několika měsíců? Stovky kilometrů za volantem s nabídkou pekáčů a pánviček. Nepočítané večery strávených nad vypisováním dodacích listů v jejich kanceláři. Noci s kámoškama po tanečních klubech. Čekání na lásku.

Na svou velkou PRVNÍ OPRAVDICKOU FANTASTICKOU NESKUTEČNOU LÁSKU! Půlrok snění a někdy potajmu uroněných slz ve tmě do velkého plyšového medvěda.

Poslední rok pracovala ve velké firmě, co dodává SUPER zboží (titanový pánve) do obchodů. Nedá se říct, že by jí ta práce nějak extra bavila, ale vydělávala si díky ní celkem slušný peníze.

To byl ale nápad! Nemyslím můj, ale mého šéfa. Venku se dělá horko, že by se daly tavit silnice a on mně pošle přes půlku republiky někam na jih. Teď v tom horku! Jó, na severu by se našinec asi ochladil, ale myslím, že v tomhle počasí je to jedno. Horko je všude, a jestli pojedou po těch křivolakých okreskách, kde ke všemu ještě teče asfalt, tak to nebude žádná lebeda.

Na sklonku odpoledne vyplňuji "*Deník jízdy*" a podepisuji se do zcela zbytečných kolonek, který stejně nikdo nebude číst, natožpak na finančním úřadě. Ale firemní auto je firemní auto, a mě nic jiného nezbejvá.

Když ráno vyjízdim z tmavých podzemních garáží je hnedle po pátý, ale venku byste to nepoznali, protože tam se už vaří mozky jak v pravé poledne! Ještě, že není pátek. Ale stejně si to zpočátku šineme v dlouhém, přepestrém, mechanickém chvostu po naší nejrychlejší dálnici. (TO BYL FÓR, VY TRUHLÍCI!)

Vypadá to, že dnes všichni motorizovaní utíkají z města dřív, nečekají ani na poslední pracovní den, aby mohli být na svých chatkách o pár parných hodin dřív! Zabalenu tašku se vším potřebným (OBLEČENÍ, MALOVÁNÍ, OBLEČENÍ) mám v kufru. Táhla jsem to do práce už ráno. A tak si teď trůním za volantem, značkový brýle na klapkách (FAKT MI SEKNOU!), ještě mít bílý silonový šátek a vypadám jak hlavní hrdinka z toho francouzského filmu pro pamětníky!

WRUM.

Co to bylo za pako? Viděli jste to?

No, vy to vlastně vidět nemůžete, ale magora si umí představit každéj, ne? Hodil mi tam myšáka. V pravé ruce přelepený věčko na uchu. Pan Víaajpí. Tak tyhle miluju! Ne, že bych byla EXTRA přející, ale tomuhle bych přála, aby skončil na nějakým stromě! Nebo ve škarpe. Pokud možno BRZY!

Motor spokojeně vrčí, takže nic nebrání tomu si přemýšlet o svých holčičích věcech.

Další kilometry po dálnici jak po roletě.

Před očima mi náhle začnou blikat zadní stop světla aut. BACHA! Tak nožka na brzdě. Pomalu dojíždíme kolonu. Tak to je pěkný. To nám ta cesta hezky houstne. Ale jedem. JEDEME. Pomalu, ale přece. ZATÍM!

Už to vidím. Muselo se to stát před chvíličkou.

A HELE, DŮLEŽITEJ VIPÁK!

A naštorc v nejrychlejšímu pruhu předkem ke svodidlu.

No to je ale HEZKÁ ZPRÁVA! Dalšího nebožáka nevidím. Ani se nesnažím zakrýt radostné zadostiučinění. Á, mladej už je venku před přídílí své bouraného bouráku! Jak jinak, mobil u ucha, vztekle gestikuluje. Možná, že ho má přibítej hřebíkem k hlavě. No, jen jestli mu tam drží, když je makovička prázdná...

Tak teď jsi AL DENTE, říkám si, když projíždím krokem kolem něj.

Chomáč aut se zase pomalu rozjíždí. Někteří hned s cihlou na pedálu. No, abychom vás nepotkali za pár kilometrů v podobné situaci, říkám si. Ale vím, že to stejně nemá cenu!

Kolem přeřčí mladičká Lolitka ve sportáku. A koukám, taky telefon. Že by tahle neměla na Hands Free sadu se mi nechce ani věřit. Věkem to vypadá na základku, ale dneska jedna neví. Každopádně vypadala šťastně.

Kdybych já měla žihadlo za třičtvrtě mega, taky bych se rovněž usmívala. Jako z reklamy na zubní pastu Maximax.

Ježíš, to je KRAVINA! Asi mi horko leze na mozkovnu. Budu muset někde zastavit. Na něco dobrého, na něco sladkého, na něco zakázaného! Něco s více než 0% tuku!

Bože, asi bych měla změnit místo. Odejít z týhle obchodní branže, kde od ráno do večera posloucháte ty vymaštěný reklamní bláboly. Ale teď by mi stačilo nějaký ochlazení.

TÁMHLE JE PUMPA!

Však bylo na čase.

Na plastových sedačkách rychlého občerstvení, vhodného doplňku benzínových směsí, sedí tlustá, tetovaná Němka. Utře si mastnými prsty ubrouskem KING BURGER vyhřezlý kečup v koutcích svého pysku. Nepřilíš jemně si odříhne. GRRRG! *Malcajt*, chtělo by se říci. Ostis obluda vybalí další skvělou porci kaloricky vydatného oběda. Jako by chtěla dohnat všechny ty hladové, východoněmecké roky socialismu.

Miluji EVROPU, řekla si Tereza a obrátila se k ní zády. Co si vlastně dám, napadlo ji, když studovala menu. Hambáč to teda dozajista nebude. Chuť na něj jí zprotivila ta vyhladovělá sajtna. Zmrzlinu? Jo, to je fakt *cool* nápad!

Když později stojí u rozpáleného auta, telefonuje do předem zamluveného penzionu. V ruce drží rozepsaný itinerář s popisem cesty a obchodními cíli, které musí zítra navštívit.

O týden později seděla na barové židli s lokty opřenými o tmavý, teakový pult. Barman s fialovou hlavou a broušeným jaspisem v uchu dělal do mladýho modela, co se opíral o velkou, prosklenou lednici. Před sebou sklenici Red Kiss. To jí bralo. Němka pro její chuťový buňky.

Decentně upila z vysoké sklenice ozdobené plátkem citrónu. Vlevo, blíže ke skleněnému sloupu se rozkošnický uvelebila Judita, prima kámoška, se kterou se poznaly na ájině. Padly si do oka a vídávaly se pravidelně nejmiň jednou za čtrnáct dní. To si udělaly nějaký babský tah, přesně jako dnes.

Pochválily si nové doplňky oblečení, jedna druhou nadšeně přesvědčovaly, že vypadají REALY skvěle, že jsou IN a je tedy děsnou chybou borců, že je nechtějí.

ZATÍM!

"Tak povídej a přeháněj!" nabídla jí Judita a rozložila se na barovém pultu, jako by ho měla předplacenej.

"Co jako? Co se ti jeví?" odhodila otázku nazpět Tereza a usrkla plastikovým brčkem Red Kiss. Chutnalo podobně, jako před minutou. Jen bylo o poznání teplejší.

"Madžestik!"

"Nejsi zamilovaná?" šla do toho natvrdo Judita.

"No, co tě vede!" kontrovala spěšně.

Judita se na ní podívala, spiklenecky zamrkala dlouhejma řasama a konstatovala:

"Hele, jen se nedělej. Je ti to vidět na očích, kočička!"

"Vážně? To bych si ráno musela všimnout, když jsem se malovala," podivila se Tereza a vrhla na Juditu tázavý pohled.

"Mně se zdá, mně se zdá..." začala pomalu odříkávat její kamarádka, jako by chtěla hrát hru: Přihořívá, přihořívá, hoří!

Jen ještě nevěděla, kdo je ten schovanej.
Pak dodala: "A stojí vůbec za to?"
Věřila, že se kamarádka prokecne. A taky že jo.

"Snad. Doufám, že jo!" vyhrkla upřímně Tereza.
Pak k sobě obě naklonily hlavy a začaly si šeptat ty dívčí novinky.

Tereza se dívala přes okno kanceláře.

Chtěla jsem se jet s našimi cáčorkami koupat. A navečer na nějaký biják. A zatím tady vejrám přes okno a vybavuji si jeho tvář. Čekám, jestli mi přijde nějaká esemeska. To se mi teda už hodně dlouho nestalo! Tereza se zasnila.

Působil jako bezva kluk, klidás, jako pohodář. A slušelo mu to. A ty jeho oči. A byla s ním legrace. A třeba se na ní konečně usmálo štěstí. Možná, že je to právě ON. Snad by si to už konečně zasloužila! Jen jestli to není v posteli nějaký vemeno, nějaký negramota. Ale snad ne...líbal přece tak fantasticky.

Tedy co mohla posoudit z jedny suprový pusy.

Musím si vzít ty nový černý tanga, napadlo ji. A tu černou krajkovou podprdu s červenou růžičkou místo zapínání vpředu! Ježíš, co já si vlastně na sebe vezmu? Doma si to musím připravit. Vyprat! Vždyť už je to za dva dny! Jestli bych si neměla ještě něco na sebe koupit? Vždyť já nic nemám! Dočista vybrakovanej šatník! Ty starý hadry si přece vzít nemůžu, myslel by si, že jsem nějaká socka!

Co mi to onehdy pochválila Judita? To bych si mohla voblíct. Jo, to je dobrej nápad!

Zazvonil telefon. Šla ke stolu vyřídit další objednávku. Hned ji rovnou zapsala do počítače. Když skončila, odeslala program na boční lištu a kliknula na internet.

Tereza pečlivě zavřela dveře kanceláře. Tentokrát nejela výtahem, ale šla po úzkém schodišti dolů k recepci. Tři patra. Na každém schodu si představovala jeho ruce kolem svých boků. Víc si zatím představit nedokázala. A jeho oči.

JEHO OČI.

Zítra má volno, všechno si vypere, zabalí, připraví. Jako na svatbu. Někde hluboko v srdci cítila, že ON by mohl být ten pravý.

TEN, kterého potkáte jen jednou za život. Na recepci odevzdala klíče a rozloučila se s večerní službou. Když vyšla ven, zhluboka se nadechla.

Jsem sluneční paprsek mezi mraky. Jsem letný úsměv neznámého kolemjdoucího. *Jsem ta, na kterou jsi čekal od samého počátku světa...*

VLADIMÍR

Vladimír jezdil do Prahy poměrně často. Musel. Montoval zabezpečovací techniku a v Praze bylo nejvíc organizací, nejvíc bohatých firem. Chudá si kamerový systém a alarmy nekoupí. Chudou firmu vykradou. Ti ještě chudší, zoufalci a toxici, co ji vybilili, tu elektroniku prodají obratem do bazaru. Za pár šlupek. Aby bylo na chlast nebo na dávku pervitinu.

Ted' ale Vladimír myslel na něco jiného. Byl plnej síly, užíval si svůj střední věk. Měl rodinu, hezký byt, nové auto a práci, která ho bavila. Kvůli které sice musel často jezdit mimo domov, ale zase byl mezi různými lidmi. Byl ten, který tomu rozumí.

Příjemný pocit.

Vladimír restartoval celý systém. Opíral se dlaněmi o pracovní desku v recepci jedné zahraniční firmy na Václavském náměstí.

"Ted' už by to mělo běžat." řekl přesvědčivě. "Ta externí paměť nedržela kapacitu. To víte Taiwan."

"Už je tady zase," řekl pan Dittrich z ochranky a zadíval se na monitor.

"Kdo?" zeptal se Vladimír a naklonil se přes stůl, aby lépe viděl.

"Žebrák. Je to jejich flek. Ale jen do doby, než ho vymetou švestky!"

"Kdože?"

"Švestky. Policajti! Estli teda půjdou kolem a estli se nebudou koukat někam jinam. Tohle je nějaký jogín. Podívejte se jak klečí!" řekl recepční.

"Lotosovej květ to asi nebude," namítl Vladimír.

Zkroucený ubožák neležel na dlažbě ani minutu a už mu v čepici přistála první mince. Za chvíli druhá.

Muži fascinovaně zírali do monitoru kamerového systému.

"No, věřil byste tomu? Hele, a další," řekl Vladimír a podíval se na hodinky.

"Je tam sotva tři minuty. Sakra to je kšeft. A jestli to byli cizinci, a myslím, že jo, protože Češi jsou držgrešle, tak to docela sype!"

V ošatce, nebo co to bylo před sepnutými dlaněmi prosícího muže, přibyly další mince.

Po chodníku právě přecházela švitořící třída. Školní výlet. Děti zmlkly. Ten okamžik mu připomněl dávnou vzpomínku na vojenské přehlídky. Mlčící žáci při míjení nemohoucího jako na povel otáčeli hlavy. Němé pohledy zaklesnuté do zbytku lidské důstojnosti. Vzpomínka na jarní Prahu.

"Tak jak je tam dlouho? Sotva pět minut. Pět minut a pět milodarů. A jestli je to jenom po euru, tak je to..."

"Stopadesát korun," řekl Vladimír.

"Stopadesát korun." řekl pan Dittrich.

Pozorovali monitor.

K prosebníkovi přistoupila nějaká postava. Vzala čepici s vejdělkem a znalecky ji prohlídla. Kumpán. S uznáním poklepal tomu zhroucenému na dlažbě po zádech. Mrzák, který vypadal jako postižený křivící, náhle zázračně ožil. Postavil se vrávoravě na nohy. Ochmelkové, držíc se kolem ramen, se odmotali někam zkapalnit výslužku. Měli vyděláno.

"Pane jo, to je produktivita," žasnul Vladimír.

"Teda, kdybych to neviděl, tak neuvěřím."

"To jo, to je," v duchu počítal. „ Stopadesát krát dvanáct!"

"Osmnáct stovek za hodinu."

"Osmnáct stovek za hodinu?" zalpal po dechu pan Dittrich a konečně odtrhl oči od obrazovky.

Vladimír vytáhl z kapsy mobil a tlačítkem si nastavil kalkulačku. Tiše počítal. Nemluvil. Pan Dittrich ho pozoroval.

"Tak to máme 300 000 za měsíc!"

"Tak to má víc, než premiér!"

"To má skoro víc, než prezident s premiérem dohromady!"

Ve městě bylo cítit léto. Teplý vzduch prohříval dlažbu a akáty za oprýskanou budovou Národního muzea nabízely kolemjdoucím dobrodiní stínu. Lidé chvátali ulicemi, kde se jim nad hlavami nenápadně otáčely kamery bezpečnostního, městského systému.

"A pak, že prachy neležej na ulici," poznamenal Vladimír, zastrčil telefon zpět do kapsy, vzal kuffík a otočil se ke dveřím.

Bude už muset jít. Parkoval s autem v malé uličce pod náměstím Míru.

Procházel kolem výstupu z metra. Na kamenném obrubníku opodál posedávali nemakačenkové. Přesunuli se teď blíž ke středu hlavního města. Člověk by si myslel, že potáhnou za prací, ale omyl. Tyhle nechtěli dělat. Ani náhodou. Dohadovali se, kde koho obrat. Ve večerních hodinách je tady vystřídají pivní turisté. Němci, ale hlavně mladí, zhulení Angličani.

Konečně se stala Praha světovou metropolí.

Potřeboval ještě koupit květiny. Z poslední doby měl jedno oblíbené pražské květinářství. Má francouzské jméno a vypadá to tam jako někde ve Francii. V Paříži měli krásné květiny. Bylo s podivem, že růže a růže může vypadat úplně jinak. Záleží na tom, jak ji nabízíte.

Vladimír chtěl koupit tulipány, ale neměli je. A tak vybíral dál. Rudé karafiáty bezmyšlenkovitě odmítl, vypadaly příliš soudružsky.

Růže byly pěkné. Bílé, červené, čajové. Ty se mu líbily, vybral by si je. Hledal očima cedulku, ale ta byla jen u těch bílých. Pět jich bylo za 99,- Kč. A pět jich bylo za 119,- Kč! Snažil se přijít na rozdíl. Možná, že už jsou nějaké starší, ve fázi odkvětu. S prošlou zárukou, napadlo ho.

Když nevíš, jdi se zeptat, říkal si vždycky. Tak šel.

"Dobrý den," usmál se nepovinně na květinářku, která ladila s barevným interiérem obchodu.

"Dobrý den, co pro vás mohu udělat?" nadhodila lehce otázku, zatímco seřezávala šikmo stonky žlutých gerber.

"Ty čajové růže, neviděl jsem tam cenovku. Co stojí?" sdělil jí svůj problém.

"99 korun když máte letáček a 119 korun když letáček nemáte." vysvětlila mu prostě.

Zdálo se, že je to srozumitelné, ale on to stejně nepochopil. Rozuměl sériovému zapojení kamer a pohybovým čidlům, které montoval do kancelářů.

"Nemám letáček. Sice zde nakupuji poslední dobou už po třetí, ale nemám letáček," řekl Vladimír.

"Tak 119 korun za pět růží. Letáčky jsme rozdávali minulý týden."

"Aha," řekl a obrátil se k východu. Ne, nechtěl odejít, ale ty růže byly v nádobách na policích před výlohou. Proto musel vyjít ven.

Sklonil se ke květinám a opatrně vzal do ruky pugétek v celofánu. Dobrá cena, i když neměl letáček. Vedle postávala nerozhodně starší dáma, v rukou pro změnu držela červenou kytici. Pokusila se o rozpačitý úsměv. Taky nevěděla.

"Prosím vás, nevíte, co stojí ty růže?" zeptala se.

"99 korun, když máte letáček a 119, když letáček nemáte," vysvětlil jí to. Jak prostě.

Paní se na něj dívala a on měl pocit, že se bojí zeptat ještě jednou.

"Prodávám, jak jsem koupil. Teď jsem se na to samé ptal prodavačky uvnitř. Máte letáček, tak 99 korun, nemáte, tak o dvacet víc!" podělil se o zcela nové poznání s dámou a šel do obchodu ke kase. K pultu. Ten byl teď prázdný. Ale ještě před chvílí tady květinářka byla. OPRAVDU!

Čekal.

Čekal a mezitím si vyndal peníze. Stovku a kovovou dvacku. Mám to akorát, pomyslel si spokojeně. Vladimír čekal. Měl pocit, že čeká delší dobu, než by kdy čekal ve Francii, aby mohl zaplatit vybrané květiny. Asi ten francouzský nápis a elegantní interiér není všechno, pomyslel si.

Z vedlejší místnosti přišla konečně prodavačka. Stále ještě držela ty seříznuté stonky gerber. Přistoupila k pultu a zručně začala balit květiny. Hnědý papír převázala stužkou a k okraji sešíváčkou přicvakla navštívenku obchodu a malý papírový sáček s tabletou hnojiva. Asi tak na dva litry vody. Milá pozornost. Vladimír zapomněl na poněkud dlouhou chvíli čekání.

Cinkla pokladna.

"Tak to máme 119 korun prosím," pohlédla na něj prodavačka.

Peníze už nějakou chvíli čekaly na skleněné misce na prodejním pultu. Tak se na ni podíval.

"A letáček nedostanu?" zeptal se nesměle.

"Letáčky jsme dávali minulý týden," stroze mu odpověděla.

"Aha. Tak to bych měl chodit kolem a ptát se, jestli nedáváte letáčky."

"Nestačí jít kolem, pane. Musíte si u nás KOUPIIT KVĚTINY!" objasnila mu to květinářka.

"No, já jsem je tady v poslední době kupoval. Naposled sedmadvacet tulipánů, ale nikdy jste mi žádný letáček nedala," snažil se dobrat důvodu, proč někdo jiný ANO a on NE.

"Ale to jsme neměli AKCI!"

TAK JO! Bylo jasno. Elektronická pokladna zarachotila. Barevně sladěná žena na něj pohlédla a očekávala platbu. Vladimír držel v ruce květiny a chystal se k odchodu.

"119 korun!" vyhrkla důrazně prodavačka s rozhodnutím, že se na toho muže vrhne přes pult a ten pugét růží, které nebyly v letáčkové AKCI, mu vytrhne z ruky.

Krátce se oba měřili pohledy. V prostorách prodejny se už vytvořila malá fronta trpělivých kupujících. Květinářka nejspíš uvažovala, který z nich mu nastaví nohu, aby při útěku upadl, a kdo ho bací taškou. Pro jistotu! A jestli je mezi přítomnými lékař.

"Máte je už delší dobu na pultě," dodal tiše Vladimír a otočil se k východu.

Růže byly pěkné. Byl spokojen. I ta cena mu připadala rozumná. V Paříži bych je za čtyři eura nepořídil, uvažoval. Vzpomněl si, jaký úspěch měl s tím obrovským pugétem žlutých tulipánů tehdy k narozeninám. Až z toho ucítil jemné chvění ve slabinách. Která žena nedostává ráda květiny? No řekněte. Záleží jen na správném výběru. Věděl, že jeho ženě udělají květiny vždycky radost. Třeba to bylo tím, že byla z vesnice a měla k přírodě nějak blíž.

Vladimír musel v neděli jet do Budějic. Na cestu ho tentokrát vyhnala potřeba dojet pro spojky, čidla a kabely s bajonetovou koncovkou, protože je nutně potřeboval hned v pondělí. Proto tehdy jel do Budějic ještě v neděli.

Byl úspěšný, všechno vyřídil.

Manželka mu napsala na kus papíru pár věcí, které by ještě měl dokoupit v Supermarketu. To nebyl žádný problém. Vladimír nakoupil vejce, trvanlivé mléko, tmavou jíšku, sůl a dvě okurky. Když vyšel před obchod, rozhlédl se a zamířil ke svému autu. Stálo až tam dole na parkovišti.

"Hej, hej!" ozvalo se za ním.

Vladimír zahlédl před vstupem do obchodu mladého, snědého Roma ve světlé, jelenicové bundě. Žádné šmudla, ale pěkně upravený, mladej chlap.

Věnoval mu jen ten krátký informativní pohled a vykročil ke spodní části parkoviště, kde měl auto. Neodpověděl. Nebyl pro nikoho HEJ POČKEJ!

"Hej... hej!" ozvalo se znovu. Rom cupital o krok za ním a v ruce svíral černou krabičku.

"Švýcary! Nechcete švýcary? Perfektní! Maj cenu pětadvacet tisíc! Nechám vám je za pětset! Co říkáte?"

Rozhovor se odehrával za chůze. Snědej chlapík byl drobnější postavy a tak musel občas legračně poposkočit, aby mu stačil. Ještě stihl palcem pootevřít plyšovou etuji. Ukazoval mu dvojici chromovaných hodinek.

"Já hodinky mám, díky!" odpověděl Vladimír a pokračoval v cestě po poloprázdném parkovišti.

"Todlec je dobrá koupě pane! Pravý Švýcary!" nenechal se odbýt Rom.

Tyhle chronometry viděly Matterhorn tak akorát v nějakém časopise, blesklo Vladimírovi hlavou.

"Fakt díky, nekupuji!" řekl důrazně a oddělil se od tmavého, pouličního obchodníka. Zastavil se u svého auta. Nákup v igelitové tašce položil na dno kufru. Zaklapl ho. Když otočil hlavu, uviděl Roma, jak se s hodinkami vrací před vchod Supermarketu. Třeba bude úspěšnější u jiného gádži.

A pak, že nechtějí pracovat, napadlo pobaveně Vladimíra. Blbost! Je neděle a tenhle tu maká jak *barevnej*.

Vladimírovi nevadilo, že bydlel na malém městě. Správně řečeno to byla příměstská aglomerace, táhnoucí se podél hlavního silničního tahu jižních Čech. Měl rád tu krajinu, vysoké

borovice a nízký, travnatý mech skrývající v létě hnědé hlavy panských hřibů. Zvlněná pole měla lidský rozměr a úzká zákoutí řek se zarostlými břehy vybízela k rybaření.

Byl technik, a snad právě proto ho oslovovaly bílé, domovní štíty lidového baroka, když projížděl malebnými vesnicemi.

Hodně času trávil za volantem. Věčně někam popojížděl. S rodinou nebo za prací. Ve všední den i o víkendu. Jak bylo potřeba. Koupili si nové auto. Vždycky si přál stříbrnou metalízu. Teď měl ABS i nastavitelný volant. Ta jízda najednou dostala zcela jiný rozměr. Jinou dimenzi. Akorát nevěděl, jestli je to opravdu, nebo to byl jen reklamní slogan vybízející ke koupi auta, jako měli oni.

Když řídil, lehce se dotýkal volantu. Tak lehce, jako v některých chvílích potmě své ženy. Tak, jak to měla ráda, ten jeden naučený způsob, kterému dávala přednost. Ale ona to jinak ani neznala. Jen tu jednu jejich polohu. Jeho žena nechtěla experimentovat.

Průvokativní druh doteků. Místa čistá, ještě čistá a nečistá. Byl jejím prvním a jediným mužem.

Po patnácti letech soužití si už nemyslel, že by to byla nějaká výhra.

Vladimír měl rád květiny a rád je nakupoval. Měl rád víno a rád se někdy napil. Ještě více ale měl v posledních letech rád ženy. Byl muž a tak se to dá pochopit. Už dlouho měl rád svoji ženu. Možná až příliš dlouho. Ale s blížící se krizí středního věku se začal poohlížet i po jiné zahrádce. Nemohl se zbavit stále dotěrnějšího pocitu, že mu NĚCO v životě utíká. Že nelze koupit zpětný lístek do krajiny mládí, zastavit se na místě a ještě jednou si ZNOVU vychutnat všechny příjemné prožitky.

Vladimír byl podle úsudku jiných ženských *pěknej chlap*. Kudrnatý vlasy, modré oči a plochý břicho. Dovedl se příjemně zasmát a i když to zní poněkud zvláštně, tak díky povaze své ženy, jejím otevřenému srdci, věděl, na co ostatní ženy slyší.

Jako technik musel mít pro řešení problému rychlý a správný úsudek. Pro jemnou práci citlivé prsty. Byl vnímavý, učil se rychle. Práce mu umožňovala být často mimo domov. Po celých Čechách. Někdy se vracel až pozdě po půlnoci, někdy na podnicích musel přespát. To když (jak vysvětloval) museli správně nastavit (aretovat) citlivost nočních čidel. Makal pro rodinu a jeho žena si toho vážila. A tak když někdy k ránu dorazil domů, stačil se jen osprchovat a padnout do peřin, jako zabíječ, vždy ho láskyplně přikryla.

Byla pyšná na svého muže.

Svoji první nevěru si i po těch několika letech dovedl vybavit zcela zřetelně. Kdyby vám řekl, že to byla stopařka, tak se mu nejspíš vysmějete, že to není nic originálního. Ale pozor na příliš rychlé úsudky. Té mladé ženě zastavil za Mirošovicemi. Potřebovala se dostat do Sedlčan na nějakou *Promotion akci* jako hosteska. Vypadala vážně fajnově a sepraný, bleděmodrý džínový komplet jí padl jako ulitý. Černovláska s výraznými rysy. Tvrdila, že dělá do modelingu. Na zadní sedadlo si položila objemnou, sportovní tašku. Bavili se uvolněně, byla příjemná, vtipná a fakt hezká. Něčemu se smáli a on jí po pár kilometrech řekl, že je škoda, že ji nemůže odvézt až na místo.

Ještě že seděl.

To, co následovalo poté, ho zcela zaskočilo. Otočila se k němu s náznakem vyzývavého pohledu a vložila mu ruku skoro do rozkroku.

"Jestli mě odvezeš až tam, udělám ti to za jízdy," přitom si špičkou jazyka pomalu dotkla horního rtu.

Vladimír na ni vytřeštil oči a zrudnul. Nejenom z jejího neslychaného návrhu, ale i vlastním studem, protože pocítil, že se díky její ruce na oněch partiích dostavuje překvapivá erekce.

Chtěl něco říci, ale zaskočen pouze zakoktal.

"Prosimvás... prosimtě!"

Tentokrát se usmála a sundala ruku z jeho vyboulených kalhot.

"Nemusíš mě prosit. Je to jen protislužba. Jsem v časové tísní, ve skluzu, víš? A potřebuji tam být přesně!" objasnila důvod své nabídky.

"Seš pěkný chlap, nebudu s tím mít problém. Ale počkáme až kousek od cíle, jo?" dodala.

Vladimír nebyl schopen slova. Za Olbramovicemi odbočil na požadovaný směr. Sedlčany byly podle ukazovatele vzdáleny 19 kilometrů. Horečnatě přemýšlel. Když se mu začala do obličeje vracet původní barva, zeptala se ho, jestli má u svého auta výškově nastavitelný volant. Nerada by prý měla otlučenou hlavu. Tehdy mu došlo, že je to profesionálka.

Každým coulem.

Trvalo měsíce, než si uvědomil, že to byla právě tato příhoda, která změnila jeho dosavadní manželství. Nejenom, že báječně fungovala jako bezplatné, velmi silné afrodiziakum kdykoliv, když si na ni vzpomněl, ale byla také katalyzátorem, urychlovačem v chemické směsi jeho rozhodnutí, začít si budovat vedlejší vztahy.

Nutno dodat, že v nich šlo primárně hlavně o sex.

A tak si Vladimír začal řešit krizi středního věku po svém. Byl nadmíru spokojen. Něco mu říkalo, že právě prožívá to nejkrásnější životní období. Rozšířil své portfolio jistot. Věděl, že má spokojenou a zabezpečenou rodinu, která si ho váží a zbožňuje jej. Jeho práce byla náležitě finančně ohodnocena. Byl pan *Úspěšný a Důležitý*, a vedl mimořádně hodnotný sexuální život. Tím nemyslel tu jednotvárnou povinnost doma, ale dychtivé chvíle jeho vlastního, paralelního života, o kterém jeho hodná žena neměla ani ponětí.

Jednou z mnoha byla i ta milá blondýnka z Prahy, ale to už skončilo. No, nic. Jede se dál! Ale ty chvíle u ní v garsonce byly k nezaplacení.

Jak to říká ta reklama?

Na všechno ostatní je tady Mastercard.

ALENA

Já se dnes ráno vyhrabala z pelechu už za svítání, a nehnaly mě ani tak povinnosti, jako prázdná pixla od kafe a nutnost vyvětrat si hlavu. Po včerejšku. Po posledním tejdnu. Po mým bezbarvým životě posledních jedenácti let.

Jenže od té doby se leccos změnilo a z valné většiny toho, co jsem mívala vždy ráda, je spíš stesk. Stesk po životě, který se mi neptal, jestli s ním chci jet zrovna v tomhle vagónu, po životě, který měl pár pevných sloupů, a já věděla, kde je mám. Stesk po hudbě, protože její poslech v samotě pokoje bolí, po vůni rozkvetlého jabloňového sadu mého dětství.

Ono je vlastně jedno, co tady řeknu. Ono to stejně nikoho nezaujme, ani nedojme. Šmarjá, radši toho nechám, ještě se tu rozkolísám a vyměknu do polštáře, kam ukryju svou hlavu a slzavý voči.

V rádiu přemoudřelá redaktorka rozšafně láká posluchače do přírody. Nechte dnes auta doma. Tak s tím problém nemám. Nemám ani auto.

Tak do přírody, říkáte? Dnes? S kým? A PROČ?

Je to už jedenáct let, co za bejvalým přítelem zaklaply dveře mého bytu. Seděla jsem nad porcelánovým hrnkem stydnoucího kafe a ruce položené na kanafasovém ubrusu se mi chvěly. Zpočátku tak nějak jemně, jako když se do vás dává zimnice, ale za chvíli už to byl Parkinson. Toporně jsem vstala a šla si pustit studenou vodu. Stála jsem skloněná nad umyvadlem a nabírala vodu do dlaní a pokaždé chrstla tu ledovou spršku na obličej. Na obličej čtyřiačtyřicetiletý ženský, od který právě odešel její mužskej. Její chlap. A s ním i jeho jeho penis. A jeho ruce, které už nebude nechávat mezi mými horkými stehny, aby se mi lépe usínalo.

Říkala jsem si: To se zvládne... nesesyp se, ukaž jak jsi silná.

A tak jsem to zvládla, přenesla se přes TO, ukázala světu (a hlavně JEMU - o to přece šlo!), jak jsem silná. Ale bylo to na HOVNO! NIKOHO to neosnilo, nikoho to nezaujalo. A jeho už vůbec ne. Počítal s tím. Věděl, že nebudu dělat scény, že pochopím zákonitosti přírody, kdy vyhrává mladší a agresivnější samička.

Tak to přeci na světě je. To je logika zachování rodu.

Nejsem přece kudlanka. A kdybych byla, tak mu ukousnu něco docela jiného, než hlavu.

Tak to byl pokus o vtip.

Nesmáli jste se?

Ani se vám nedivím!

Po týdnu jsem se rozhodla. Něco jako novoroční předsevzetí. Jó, tehdy jsem měla ještě plno sil aspoň snít. Že nebudu brečet doma v koutě, ale půjdu do kina, i když sama. Že nejbližší sobotu ráno sednu do autobusu a dojedu do svého oblíbeného lesa, a večer se vrátím s košíkem plným hub, sklenicí borůvek.

Kde jsou všechny má předsevzetí, že vyměním byt, nebo ho aspoň vymaluji? Že si pořídím kolo a budu znova jezdit? Že koupím zájezd k moři, abych ho alespoň jednou v životě viděla?

Lidé mě většinou míjejí bez povšimnutí. Pozdraví, to ano. Neusmějí se. Na to není čas. To je nadstandard a ten já předplacenej nemám. Přecházím po schodišti úřadu a nesu někam výkazy. Zakládám desky s popisem čehosi. Průměry. Průměry průměrů. Výsledky a odhady. Čísla. Lidé mě potkávají a vidí ze mne jen ten šedivej šanon. Sama jsem velké šedivej šanon. Nemám pohlaví. Nemám tam už nic! Překročila jsem věkovou hranici POVŠIMNUTÍ. Nároku na libido. Na chvilkovou slast.

Alespoň chvilkovou.

SAKRA.

Stárnu a kvapem mi přibývají vrásky. Nemám chuť je zakrývat. Ošetřovala jsem je jen sporadicky, nějakým zlevněným krémem, co se prodával v akci v hypermarketu. Napadlo mě, jestli mi vrásky přibývají i tam dole, v otvoru do mého těla, pod opuštěným klitorisem. Mělo by to svojí logiku. Ale sama si tam nevidím. A dlouho, už není nikdo, koho by to zajímalo. Kdo by se tam chtěl podívat, otevřít si mě jako knihu s Braillovým písmem a citlivými prsty něžně slabikovat.

Ostatní lidé pochopitelně nevědí, že jsem na mizině, že osamoceně prozuřím noc, probřečím dnešek, prozoufám víkend. Posledních jedenáct let od chvíle, kdy mě opustil můj bývalý přítel, kdy se

mi sesypal život jak ten domeček z karet, co jsme ho stavěli na stůl v hospodě ve chvílích nicnedělání při sobotních výletech.

Můj bejvalej, co už jedenáct let žije jinak a s někým jiným. S jinou. S mladší! Jen si to přiznej! Co vypadala na fotkách tak sladce, tak k nakousnutí!

K ZAKOUSNUTÍ!

Co si s ní dokonce pořídil i dítě, protože mě se nezeptal, jestli bych mu ho chtěla dát...

NO NIC!

Já vím, já jsem stejně nemohla. Přijímala jsem ho s radostí každý den, každou chvíli, co chtěl. Ale uvnitř jsem byla jak planá jablko, bez možnosti rodit štěp! Vlastně se nedivím. Ale těžko to přiznat. A moje fotky?

Já vypadala i na těch černobílejších příšerně. Odjakživa jsem se stavila co možná MIMO záběr a fakt vím proč. To celá ochrnu, když se objeví někdo s foťákem v ruce. Když mě zaměřuje do hledáčku. Možná, že je to nějaké fóbie. Něco nového, dosud nepoznaného. Civilizační choroba digitálního věku. Tak to by mi ještě chybělo. (Přijedou novináři a budou si mě fotit do lékařského periodika!)

Nevím, proč na fotkách vypadám jak DEBIL.

A vypadám jak debil čím dál víc.

Teď už vypadám jak starej debil.

Pondělní pracovní rána jsou si v posledních letech pozoruhodně podobná. Do poledne se bavím střepáváním víkendové depky a odpoledne marně hledám téma, proč pokračovat. Ale jede to nějakou setrvačností. Moje týdny a měsíce. Jako když jsem byla malá, a ségra posílala bakelitového čmeláka se setrvačnickem přes lino v kuchyni napříč místností. Hrrrrr! Hračky se točila kolečka ještě chvíli poté, co ho na krovky přehodil bukovej práh mezi místnostmi.

Vždycky tě něco překvapí, když to nejmíň čekáš.

A tak přežívám celé ty roky.

A tak mne tejrá v životě všechno. Od kuropění do půlnoci. Ostatně myslím, že můj poslední partner utekl, protože jsem se stala moc depresivní. Já bejt klidnej a racionální týpek, tak sebe taky vyženu koštětem. Minulo jedenáct let. Zažila jsem různá období. Někdy jsem se měsíce nedotkla života. Z práce, do práce, stejnou trasou, stejné, desetkrát již v životě čtené knihy, stejné, čím dál bolestivější, utápění se v sebelítosti. Někdy v alkoholu, jindy ve zblácnělosti jídla.

A jednou z času na čas mi zajiskří v hlavě, ucítím ve svých útrobách hlad. Naprostou prázdnotu ve své vagíně, jedenáct let nepotřebné. Léty zbařená dychtivosti. Čekající, jak hladová tlama šelmy na kořist. Na kus masa, kus svaloviny.

Napadne mě ta zoufalá, magorická myšlenka k někomu zase patřit. Najít někde ve vesmíru člověka, kterej by to pochopil,

JE TO FUŠKA!

Já jsem samozřejmě měla v životě i jiný chlapy. Vždyť sem byla i kdysi vdaná, sice jenom krátce, ale byla. To máte dycky lepší, když jste ke stáru rozvedená, než svobodná. Protože na svobodnou barabiznu se lidi dívají jako na nepovedenou vtip, jako na infekci, jako na někoho, kdo se nechytne! Já měla maniky, jasně že ANO. Na to jsem to v pelíšku měla dost ráda. Nebyla jsem žádná světice. Ale ten můj bejvalej (oni vlastně jsou už všichni bejvalí), ten co ode mě odešel, to prostě bylo jiný. To se nezapomíná. Potajmu jsem si myslela, že by to tak mohlo být už napořád. Báječně jsme si rozuměli. A když říkám, že ve všem, tak tím myslím VE VŠEM. Vedle něj bych šla klidně po náměstí nahatá a bylo by mi to jedno! No, to asi ne, to jsem přestřelila, ale víte, jak to myslím!

My spolu byli tak tři roky, oba rozvedení, nastěhoval se ke mně, sehnal tady práci, prostě nádhera. Jezdili jsme na výlety, po výstavách, občas kino. Už jsem to brala jako hotovou věc, že k sobě patříme. Jenže jemu asi v tý makovici šrotovaly nějaký úplně jiný myšlenky. A tak nakonec odešel. A tím se můj vyrovnaný sexuální život smršknul jen na ty tři roky. Jako by nebylo nic před tím. A potom? No, to vám nebudu ani povídat. On byl chlap mého života. Tak se to nějak píše.

Když se ženská probudí ráno vedle cizího chlapa v nějaký jiný posteli a nepamatuje si, jak se tam dostala, tak když je vám dvacet, tak se to dá pochopit. A v tom věku možná i omluvit. Ale když vám leze na padesátku, tak je vám ze sebe akorát na blití.

To si řeknete A DOST! Protože vám dojde, že v té posteli, i když to máte ráda, tak tam neskončíte kvůli sobě, ale kvůli někomu, kdo vás za pár hodin na ulici ani nepozdraví.

Proto o svém bejvalým mluvím jako o posledním.

Když vrchol mé sebelítosti překročí práh snesitelnosti, tak si řeknu, jestli bych to neměla skončit. Duše nula. Srdce nula, mozek jakbysmet. Sex něco, co znám jen z těch debilních časopisů. Jenže teď už je pozdě.
Jako v té předposlední kapitole Čapkovy Války s mloky.
Už je pozdě, Františku...

...z většiny víkendů těch posledních pěti let jsem moc neměla, jejich valnou část jsem prožila ukrytá ve svém bytě, od sobotního rána do nedělního večera bez pronesení jediného slova, kdy činilo potíže i jen obléknout se o něco vhodněji a vyjít za dveře bytu, kde máme pár metrů za domem rozsáhlý areál bývalé školy, co je teď zčásti zplanělý, kde po neobdělávání vyrostly doslova remízky a lesíky, moje nejbližší příroda dalo by se říct, a kam, jednou, dvakrát do roka, když už se doma mohu zbláznit, tam vyrazím - a obvykle se tam ještě více rozteskním, protože vidím borovicové šišticky nebo mladé modřínové jehličí, z pod nohou mi vylétne pták nebo vyskočí mladej zajíc a tak to bylo i minulou sobotu navečer, co mě zase dostihla ta moje deprese, černý splín, tma přede mnou, tma za mnou a já se tomu pokusila vzepřít, napadlo mne, zvláště proto, že mžilo, zkusit se jít osvěžit, na chvilku vypadnout ven, do míst té nedaleké přírody, na čerstvej vzduch a tak jsem si vzala sváteční sukni a šla ven, byla tma, nikde ani noha, ale mokrě, po chvilce jsem měla mokasíny obalené bahnem, jeden mi v něm dokonce uvízl, naslouchala jsem obloze a našla si poslepu místo na vrcholu kopce, kam nezasahovala světla z města, hledala jsem nějaký hvězdy, ale marně, protože obloha byla temná bez jiskřiček, a tak jsem zaklonila hlavu, jestli opravdu nevidím alespoň jednu, jedinou hvězdu mého života a udělala jsem takovej malej půlkrok dozadu a slítna do jámy, do nějaký kluzký a hluboký jámy, co byla na místě asi patnáctiletého javoru, co tu byl ještě loni, ale už není, už tu po něm zbyl jen ten otvor do země, ten kráter, kde byla voda a bahno a pár bodláků z doby sucha a já jsem tváří majzla přímo do těch bodláků a aby toho nebylo málo, tak v tu chvíli se otevřelo bezhvězdný nebe a zalilo mne přívaly deště a já tam ležela v tom bahně, v té tmě a brečela jsem jak želva i když jsem nikdy želvu brečet neviděla, ale to se tak píše v knihách a já knihám věřím, hlavně těm, co mi dělají smutno a tesklivo, protože to je stav, který já sakra dobře znám, ve kterým jsem přebornice a mistrně světa, a začala jsem brečet, slzy ze mne stříkaly do toho bahna a já si uvědomila, že tím jak brečím, tak té vody neubejvá, ale naopak, že ta blátivá voda stoupá a to mě zlomilo, že jsem brečela ještě víc, ta voda jasně že nestoupala díky mým slzám, ale díky tomu dešti, co se valil ze zataženého nebe, nechtěla jsem myslet na to, jak se v tom breku, v těch bahnitejch slzách utopím, jak mi ta bahnice zničí mou hodobožovou sukni, kterou jsem si já kráva vzala, ani nevím proč, protože byla tma, nikdo mě nemohl vidět, ale né, stejně jsem si jí natáhla přes boky a pod ní ještě ty slavnostní kalhotky, co jsem si koupila k vánocům, jen abych měla něco pod stromečkem, ty kalhotky, co měly vpředu vyšitej nápis Sunday, ale já jsem je ten den obyčejně nenosila, protože jsem nikam neměla chutě vypadnout, chodila jsem doma v tepláčkách Adidas z vietnamský tržnice a naostro, protože jsem neměla myšlenky na to, abych si je vzala na sebe, protože jsem neměla mužskýho, kvůli kterému bych si brala hezký prádýlko, s nápisem i bez něj, běloučký či vášnivě rudý a kvůli kterému bych používala pičfuky, hlavně na ty místa, kam můj poslední mužskej vždycky zabořil hlavu a já jsem slyšela, jak zhluboka vdechuje tu vůni, tu moji vůni promíchanou s tou chemickou esencí vanilky a levandule a nejspíš taky nějakých feromonů, protože on pokaždé, když mě tak vdechoval, tak ovoněl, tak se mu postavil, měl takovou báječnou erekci, že to bylo vidět i na těch plandavejch, nemoderních kalhotách co nosil, ale mě to nevadilo, a co se pak dycinky zakousl do toho knoflíku, kterej jsem měla nad zipem, na svý sukni a podíval se na mě takovýma zoufalýma, nadrženejma očima, plnejma tý něhy a vášně, kterou mě vždycky dostal, že jsem hnedka věděla, co mám dělat, trhavě dejchal a třásly se mu ruce, když mě hladil po světříku, kterej byl asi z větší části syntetickéj, protože při tom hlazení mu od konečků prstů odskakovaly takový běloučký jiskřičky, což bylo vidět hlavně v podvečer, praskalo to jako ty zvlhlý prskavky, co jsme měly jako děti k vánocům, který měl náš táta po svém dědovi a co se pokoušel zapálit každej rok o Vánocích, a vždycky u toho říkal, tentokrát budete koukat vy smradí, to uvidíte tu krásu, to není žádněj šmejd, to jsou pravý Kalouszkovy tradiční prskavky, ty mám od vašeho dědy a tak pod nima škrtal těma sirkama ze sušické továrny pánů Fürtha a Scheinosty, ale jen do chvíle, kdy mu začaly doutnat prsty, kdy už tou bolestí nemohl ty zápalky udržet a proto vždycky ten vánoční večer skončil tak, že táta celej zrudnul, mrsknul těma sirkama do kouta a běžel k voknu, otevřel ho, zpuchřený prsty vrazil do sněhu, co byl na parapetu, z rukou se mu kouřilo a táta křičel toho Štědrého večera do setmělé ulice, do té noci Zvěstování: ...běž do prdele Kalouszku i s těma svejma zsranejma prskavkama... lhal si lidu Kalouszku a ten Vítěznej únor to byl trest Boží i trest rozhněvaného lidu za ty podělaný prskavky, co nefungujou a co jsi prodal mému tátovi a za to ty šmejde, žes mým dětem zkazil Vánoce, žes je připravil o nejkrásnější večer v roce, ty gaunere... tak tohle všechno křičel můj brunátný otec do tý zasněžený, vánoční ulice u nás v Prachaticích, zatímco

jsme se držely za ruce a zíraly na něj, i na ten dýmající stromeček s pahýly prskavek a s dárky zabalenýma v nekvalitním papíru, protože to bylo někdy kolem šedesátého roku, v letech budování socialismu, nám dětem bylo tak pět, šest let a nechápaly jsme, proč nám nějaký zlej pan Kalouszek kazí Vánoce a nechce rozsvítit jiskřičky na smřčku, byly jsme naivní, stejně jako ostatní lidi v tehdejší Československu, co věřili na socialismus, ale my jsme byly děti, my jsme na to měly právo a právo na to měl i náš otec, který věřil, že to jednou bude fungovat, né ten socialismus, ale ty prskavky, ale kterej si koncem každého roku až do šedesátého třetího páčil u toho vánočního stromečku prsty, takže nemohl celý leden pracovat, byl na nemocenský, protože byl účetní, a to se vám blbě počítají bankovky, když máte ohořelý prsty s i s nehtama, máte je zafačovaný, že s nimi nemůžete nic dělat, ani se najíst, ani poškrabat a o ostatních věcech ani nemluví, protože jsem byla malá holka a duše čistá, a tak jsem tomu nerozuměla, když táta každou chvíli říkal naší mamince ...Jindřiško, půjdeme ho vykropit... ještě, že tě holka mám, což otce, nevím proč moc bavilo, a nám dětem připadalo, že to zpočátku baví i mamku, ale jen asi do polovina ledna toho roku, už nevím kterého, co byly třesutý mrazy, že praskaly i tabulky z jednoduchého skla na oknech v chalupách, takže táta zase musel jít s mamkou kropit na dvorek, protože náš táta chodíval močit na dvůr ke hnojišti jako správnej hospodář, ale on nebyl opravdovej hospodář, on byl účetní v místní továrně, ale chodil na ten hnojník stejně, jako jeho táta, náš děda, kterého jsme ale my děti nepamatovaly, protože umřel dřív, než jsme se narodily a tak tam tehdy v tom mraze táta stál a díval se na věž kostela, ruce měl zafačovaný a mamka mu lovila v kalhotách a vyndala mu ho, aby si ho vykropil, ale naneštěstí v tu chvíli moje ségra, která byla ještě o rok mladší než já, tak spadla v chodbičce a začala strašně řvát, protože se hlavou bacila do dubový lavičky, co tam vždycky stála a kde jsme si se ségrou nazouvaly boty, ale to máma neviděla, jen slyšela ten žalostnej křik svýho mláďátka a nenapadlo ji nic lepšího, než že jsme na sebe svrhly kastról s polívkou, co byl kuchyni na kachlovejch kamnech, a tak tam tátu nechala, obrátila se na válenkách a běžela do světnice, do naší chalupy, aby zjistila, co se stalo, ale náš táta to už začal, to svoje kropení, už to nemohl zastavit, stál tam a močil na tom kamenným obrubníku u hnojiště, ale protože mu ho máma nedržela, tak si močil pod sebe, na kalhoty a na kožený boty, který měl na nohou a jak byly toho roku ty třesutý mrazy, tak mu ta moč hned stydla, hnedka mrzla a táta měl tou močí přimrznutý ty svoje boty k tomu hnojniku, ale co bylo horší, když už končil a tekl mu jen takovej malej čůrek, tak mu prej hned přimrznul, visel mu z něj žlutej rampouch, a táta tam stál, na tom našem dvorku a myslel, že to bude jeho konec, že přijde doktor a ulomí mu ho, i s tím rampouchem, ale nemyslete si, že jsem to tehdy viděla, to ne, o tom jsem se dozvěděla až mnohem později, když už jsem byla dospělá, tak mi to vyprávěla mamka, protože ona tenkrát na tátu úplně zapoměla, konejšila v kuchyni naši Jarunku a nestarala se, co je s tátou venku na zápraží v tom mraze, až když zazvonila sousedka, aby si došla pro svého muže, že ona nemůže pustit svy děti na sáňkování, protože by viděly na ten dvorek, co tam stojí náš táta a dělá vostudu, a co prej si o tom mají lidi myslet, ale stejně to muselo být strašný v tý zimě, protože tehdy u nás v Prachaticích v tom třašedesátým přimrznul cestář k lopatě tak, že ho museli polejvat horkou vodou, což sice bylo dobrý, že se tý lopaty pustil, ale zase to nebylo dobrý, protože měl vopařený obě ruce, takže stejně nemohl až do jara nic dělat, ani sypat šterk na silnicích našeho okresu, takže ten rok je zapsanej do Prachatický kroniky černým písmem, protože bylo nejvíc smrťáků od Nového roku až do 1. máje, a bylo by jich ještě víc, kdyby tenkrát počítali i ten převrácenej nákladák z Laktosu, co se udělal v serpentínách Na Homoli právě to ráno prvního května na bolševickej Svátek práce, to byl strašnej malér, ale v novinách o tom nebyla ani zmínka, i když tam prej tahali nohy a ruce ze škarpy snad z padesáti metrů kolem, a to pouze proto, že ten automobil, ta stará větřieska vezla chlapy z hospody U Jednoty i s třepetalkami a českejma a ruskejma praporama a chlapi, jak měli ještě v hlavě, tak si mysleli, že jsou alegorickej vůz, mávali těma fanglemi a provolávali slávu straně a dojnicím z Laktosu, no nesmějte se, ony ty dojnice totiž dostaly Řád práce, že mají nejvíc tuku v mlíce z vokresu, a jak byli ti chlapi v ráži, tak těma praporama mávali řidiči před kabinou tak nešťastně, že to chudák vzal přes pangejt mimo silnici, což by možná někde u Benešova nebylo nic vážnýho, ale tady na Prachaticku, kde je to samej kopec to byl docela pěkněj padák, protože se ten auťák překlopil a řítil se do strže z Homole dobrejch patnáct metrů, a ti chlapi celou tu dobu ječeli "Bravó Pepo", ale jen do chvíle, co dopadli, protože pak křičeli už úplně něco jiného, ale říkalo se, že asi né moc dlouho, protože vlastně měli ti manifestanti štěstí, jelikož ta větřieska spadla do rokle, kam léta vyvážela sirkárna SOLO Sušice, národní podnik odpad z výroby, všechno to, co se nepovede, nebo pokazí a upatlá, tu hlavičkovou směs, což možná zní docela legračně, ale když do toho vlítne z patnácti metrů auto s plnou nádrží benzínu Normal, tak to moc legrační není, protože to může zafungovat jako výbušná směs, což se taky stalo, a proto vojáci později sbírali ty ruce a nohy rozházený po škarpách a po lese, ale abych furt nemluvila o něčem jiným, ale abych se vrátila zpět k našemu tatínkovi a těm povedenejm prskavkám, které náš děda, co jsme ho jako děti nepamatovaly, nakoupil ve velkoobchodu u drogisty Kalouszka někdy v lednu 1948 za velmi příznivou cenu, protože ten starej obchodník dědovi slíbil velkou slevu, když vezme všechno,

co měl na skladě a to bylo asi 300 kilo v šedesáti bedničkách, a ten náš děda to koupil, protože mu Kalouszek taky prozradil, že sem mají vyltnout Američané a udělat tomu pořádek a on jako starej legionář a pamětník první světový řekl, že to bude sláva jak v pětačtyřicátým v Sušici, a že na to obětuje všechny ty prskavky, ať to stojí za to, a zaplatil to tomu drogistovi na ruku, a až do 24. února toho roku, se prej jen usmíval kudy chodil, říkal známým na potkání "to uvidíte, to bude bengál", ale ti známí tomu nějak nerozuměli, ale možná jim to docvaklo po tom 25. únoru, ale to se našeho dědečka zase začali stranit, což on těžce nesl a začal chřadnout, takhle klempíroval ještě řadu let, ale byl myslím nemocnej hlavně z toho, že si lidi který znal, mysleli, že měl něco společného s Vítězným únorem, že tím bengálem vlastně myslel to velký shromáždění dělníků s kvérama na Staroměstském náměstí v Praze a tak nějak zahořkl a sedával prý ve sklepech, kde měl schovaný ty bedničky s prskavkami, povídal si tam s nimi a těšil se, že je jednou použije na oslavu toho dne, kdy to komunisti zabalej a půjdou vod válu a kdy mu taky vrátějí tu kravku, co mu odvedli chlapi z JZD, který tady zakládali ti největší lemplové z okresu, co přišli za ním, protože si mysleli, že je děda pokrokovej, protože věděl o tom Vítězným únoru už dopředu, ale děda po nich hodil podávky, jak se u nás říkalo vidlím a vyhnal je a tak druhý den přišli pro Stračenu, co měl děda jen kvůli mlíku a odvedli ji, jak říkali přímo do kraviny, ale děda se tam šel večer podívat a zjistil, že s ní nešli do družstva, ale k řezníkovi, kterej jí hnedka klepnul palicí a naporcoval ji pro městského tajemníka, takovýho trotha, na guláš a tak děda šel domů a zalezl do toho sklepa, ale ten sklep nebyl právě suchej a tak vám musí bejt jasný, jak to dopadlo, protože za ty léta ty prskavky zvlhly a stalo se to, co asi z chemického hlediska bylo nevyhnutelný, a za což asi ani ten drogista Kalouszek, kterej zdrhnul ještě před únorem 1948 i s dědovejma posledníma úsporama za kopečky, za to nemohl, ale to jsem se zase zapovídala, protože jsem vám chtěla říct, že to celá naše rodina neměla snadný, že celej ten život mejch předků byly jen takový pospojovaný průsery a neštěstíčka šňůrkou let a právě tady v tý jámě, v tom bahně mě napadlo, že se to vlastně všechno uzavírá, jako ten náhrdelník z kočičího zlata, s kterým jsem se jako holka parádila a nosila ho na krku, že ten můj život, těch pětapadesát let byly jen takový lesklý, bezcenný cetky, protože jsem vždycky myslela na jiný a neměla jsem vlastní děti a teď jsem neměla ani toho chlapa, co před lety vzal kramle za mladší, toho chlapa, kterej, když byl se mnou, tak nebyl žádný šmé, žádná bižuterie, ale valoun ryzího zlata, pořádněj nugget, co do mne zasunoval, až jsem lapala po dechu, až mi konečně v hlavě vybuchovaly všechny ty tátovy a dědovy prskavky a světlice a cítila jsem, jak mne zaplavuje ta slast, ta horkost mého mužskýho a já dostala takovej ten mileneckej třas, co se s vámi chvěje celý svět, ale tak nějak krásně a teple a podobnej třes jsem dostala i teď, ale s milováním to nemělo nic společného, byl to zimničnej třes, protože jsem byla v tý jámě a v tom bahně, co mi zničilo sukni i ty nedělní kalhotky, ale i ten svetr, který mě připomněl toho mého bejvalýho, co mu od prstů lítaly ty jiskřičky, když ho hladil, ale v tý jámě mě nikdo nehladil a ani nemohl, protože jsem tam bulila celá vod bahna, v tý tmě a v tý noci, kdy jsem byla sama a kolem nikdo, jen propršela tma a já jsem neměla ani provaz, abych vylezla a nebo ty skončila, jen ty zablácený kalhotky, co mi už nikdo nechtěl sundávat, protože jsem byla stará a opuštěná a na vodpis, s vrásčitou kůží na krku, poslední léta bez orgasmu, toho zaklínadla mých myšlenek, mého nočního blouznění, docela na dně, opravdicky i obrazně, a tak jsem tam seděla, propadala se do tý bahnitý vody možná až po prsa, po bradavky, které už nikoho nevzrušovaly, které byly scvrklý, jak sušený borůvky, na který už nikdo neměl chuť, aby je vzal opatrně mezi jazyk a zuby, aby je promnul mezi palcem a ukazováčkem, aby se jich dotkl a pohladil mě až nahoru po hrdlo, teď s náhrdelníkem bahnité močůvky, ve které jsem seděla a brečela nad sebou a nad svým životem, co mi utekl skrz prsty a já ho nedokázala ani na chvilku zastavit, vychutnat si ho, vzít ho zase do úst a sát tu jeho horkost, a tak jsem brečela, brečela nad sebou i tou zničenou sukni, nad svou samotou a dětstvím, do kterého se už nemůžu vrátit, nad vzpomínkou na naši rodinu, o který se vlastně nedá říci nic, než to, že byla celkem normální, celkem průměrně rodina s dvouma fakanama, průměrně pracovitá a průměrně česká, rodinka, která v ničem nevybočovala z šedivýho, socialistickýho průměru, která se nikdy nepodívala o prázdních k moři, i když jsme v dobách normalizace každoročně vypisovali žádost o výjezd do Jugoslávie a k Jadranu, ale s železnou pravidelností se žádost o devizový příslib vracela s razítkem ZAMÍTNUTO a tak jsem moře nikdy neviděla, jen na pohlednicích, u svého bratrance, kterej sbíral známky, a tak mu tetá nosila pohledy, co jim na dílnu posílali šťastnější soudruzi a soudružky od Baltu, ale ty pohlednice byli většinou černobílé a tak to moře tam vypadalo, jako kaluž rozlitého inkoustu a když si na to vzpomenu s odstupem, tak ta kaluž byla možná podobná té bahnité louži, ve které jsem teď seděla, zimomřivě se klepala a brečela pod tím zataženým nebem, ale neměla jsem už slz ani vzlyků, jen jsem pošukávala rameny, co se léty zakulatila, v té jámě bez kyvadla, v díře stoky života, kam jsem dospěla, protože mě nikdo nechtěl, kde jsem si připadala tak zbytečná a vyprázdněná, pod černou oblohou, ze které náhle přestalo pršet, když jsem uslyšela ten hlas z jiného světa, starostlivý a nevěřící, ten hlas shůry, hlas anděla, hlas: SLYŠÍTE MĚ? ...hlas SPASENÍ a lidské blízkosti...hlas Nanebevzetí a hlas čísi ruky, která vás konejší, která vás může konejšit, která vás

může zachránit, dát směr vašim příštím dnům, přeorat a převrátit ve vás všechno, v co jsem už nevěřila, nahoře blesklo nějaký světýlko a pak se ten hlas ozval znovu... Slyšíte mě?...ach bože, ach bože, kterež neexistuješ, ale o jehož existenci jsem v tu chvíli byla bytostně přesvědčena, byla to nebeská mana, byla to nejkrásnější slova, která jsem kdy ve svém podělaném životě slyšela, byl to ohňostroj jisker z tátovy provlhlé prskavky, kterých jsem se v dětství nedočkala, bylo to jako když do mne vstoupí muž, byl to výstup na Mount Everest, byl to otisk Armstrongovy boty v měsíčním prachu, byla to mužská ruka, která mne tahala z té jámy pod černou oblohou, zabahněnou starou ženskou, která by z vděčnosti udělala kdovíco, a možná i to, co by jí ve snu ani nenapadlo, a tak jsem vypnula srdce i mozek a jen ten obraz nasávala, chtěla ho zachytit do své hlavy na věčný čas, jako myšlenku se kterou jsem vlastně šla ven, do té noci, předtím než jsem slítila do té jámy, myšlenku, jak by bylo zase hezký, kdybych s někým vypadla do přírody a držela bych ho za ruku, protože ve svejch letech příroda, kterou se nevedu s nikým ruku v ruce, mne mučí stejně, jako hudba, které musím naslouchat někde o samotě, jako dobrá kniha, o jejíž myšlenku se nemám s kým podělit, jako verš, který není pro koho sepsat a tak je zbytečné ho v hlavě vymýšlet...

Proč ten noční zachránce nemohl být nějaký zarostlej chlapák, kterež by mě tam zablácenou a bezvládnou stiskl v náručí? Někdo, kdo i v té tmě toho večera by ve mně zahlédl vzácnou perlu třpytivý krystal, ukrytý hluboko v duši ženy. Ženy, která už ví, která umí ocenit, která chápe. Tak, jak to bývá v těch hloupoučkých telenovelách, ze kterých odkapává med, jak slzy do vašeho mokrého šnuptychlu.

To jsem prostě celá já, pomyslela jsem si nešťastně. Kdyby jednou v roce z nebes přšla hovna, tak to budu já, která tutově zmokne!
Můj zachránce!
Mladej kluk.
Skautík.

Ležela ve vaně s horkou vodou až po okraj, která pozvolna prohřívala její zkrěhlé tělo. Měla zavřené oči a vdechovala vůni Ylang-ylang, co jemně vytékávala z olejové kapsle v teplé lázni s antidepresivními účinky, co zklidňují tenze a léčí jizvy.
Ale rány v její duši byly nejspíš z jiného světa...

Ráno se probudila zachumlaná do deky. Ani si nepamatovala, kdy vylezla z vany. V lázni ještě stála studená voda ze včerejška, s krajkou zbytků špinavé pěny po celém obvodu. Pustila vodu a vzala do rukou houbu. Za okny už zase plulo slunce. Případlo jí to jako výzva, kterou měla pochopit. Stála tam před oknem do prosvětlené ulice, ruce v bok a dívala se tím zašlým, týdný nemytým sklem. Musím něco změnit, řekla si sama pro sebe potichu.

Něco změnit, nebo to skončit.

Ještě nevěděla, jak a co, ale rozhodnutí v ní pomalu zrálo. Byla nazrálá, jak meruňka v červenci.

Druhý den cestou do práce si málem zvrtila kotník. Šlápla nějak blbě. Zahlédla cosi třpytivého na chodníku. V zaschlém blátě ležel něčí ztracený přívěsek na klíče. Malá kovová Eiffelovka. Opatrně jí zvedla. Bylo tohle to znamení?

A Alena pochopila. Splní si svoje sny. Nic jiného už přece neměla. Pojede do Paříže, koupí si zájezd a uvidí všechno to, o čem snila. A příští rok pojede k moři. Někam do Chorvatska. K Jadranu, jak si vždycky přála.

Postávala se svou objemnou taškou na vyznačeném místě na Chodově už třetí hodinu. Do Prahy dorazila brzy ráno. Nechtěla riskovat, že by autobus snad mohl odjet bez ní. Kolem postávali lidé, dvojice, sem tam nějaký osamělec. Jako ona. Od metra přicházel muž v plátěné čapce s logem cestovky. Jak originální. Táhl za sebou kufr na kolečkách. Postavil se doprostřed skupiny, přísně si je obkroužil pohledem a zvedl nějaké papíry nad hlavu. Alenu napadlo, že vypadá jako agitující V.I. Lenin, co ho mívali na nástěnce ve třídě. Snad nezačne mluvit rusky, proboha!

"Dobrý den, jmenuji se Vlastimil Bílek a jsem vaším průvodcem. Tímto vás vítám jménem cestovní kanceláře *Parisien Tour!*" nechal poklesnout ruku s glejty a jeho oči lovily mezi stojícími někoho, kdo jako první položí nějakou stupidní otázku.

"Ptejte se." vyhrknul úsečně.

Alena nevěděla, jestli je to vybídnutí k otázce nebo příkaz. Tak tenhle na odchyt asi nebude, pomyslela si trochu zklamaně. Co vlastně čekala. Jela si do Paříže splnit svůj sen a ne cestou hledat nějakého partnera. Jakéhokoliv partnera. Povzdechla si.

No jo, chlapi nejsou. Je to nedostatkový zboží! Ale možná, že si tohle samý myslí i většina chlapáků, který taky někoho hledají! Ale ty se nejspíš na lov nevypravili do Francie, pomyslela si s hořkou ironií.

Muže a zvěř hledej nejlépe tam, kam chodí pít. Vtipné.

Na chlapech jí připadal nejhezčí zadek a předloktí. A pak samozřejmě tamto. Zato chlap v bermudách a s ponožkami v sandálech byl pro ni asexuální mamlas. Opatrně se rozhlédla kolem. Asi čtyři chlapi splňovali toto označení záporného indexu. Zajímavé, že "*ponožkouni*" stáli vedle spokojeně se tvářících manželek. Tady žádná výměna nehrozila.

Jestli ten problém opravdu není nakonec v ní samotné, napadlo ji.

"A ještě mám pro vás jedno důležité upozornění," průvodce opět zdvihl ruku a pohledem si sjednal klid.

Rozený revolucionář, napadlo Alenu. Ale zpozorněla.

"Kvůli včerejší uzavírce na rozvadovské D5 jedeme přes Dvořiště a u Mnichova se napojíme na naši původní trasu. Jsme v časovém limitu, tak nic nepoznáte. Vivat France!" zamrkal spiklenecky a nechal poklesnout pravici.

"A teď si uděláme prezentaci. Koho vyjmenuji, dostane informační leták s číslem sedadla a může si nastoupit." Muž si přerovnal papíry a začal vyvolávat jména.

Lidé plnili útroby modrého autobusu Neoplan svými zavazadly a spořádaně nastupovali dveřmi vedle řidiče. Skupinka postávajících turistů do Paříže řídla.

Nakonec se Alena usadila hned za řidičem. Sedadla byla příjemně pohodlná a široké přední sklo jí nabízelo skoro panoramatický výhled. Po několikáté se ubezpečila, že má všechny potřebné doklady. Přemýšlela, kam má dát ten malý, kovový přívěsek Eiffelovky, který převracela v prstech jako věřící svůj růženec. Nakonec ho ledabyle spustila do kapsy cestovní bundy. Snažila se vybavit katedrálu Notre-Dame z toho starého francouzského filmu s Ginou Lollobrigidou a Anthony Quinnem.

Jela si splnit svůj životní sen.

TEHDY A TAM

To sobotní, orosené ráno se tvářilo ospale a to i přesto, že se blížila desátá hodina. Rozvlněné kopce a táhlá pole jižních Čech nedaleko Kaplice působily klidným, mírumilovným dojmem. Úzká okreska s minimálním provozem. Stromořadí rozjímající v tichu.

Ve vrásčitých strouhách se povalovaly chomáče mlhy. Krajina bez lidí byla tichá a přívětivá, jako v okamžiku před počátkem zrození světa.

V té chvíli před velkým třeskem.

ČAS: 9.48 SEČ

Vladimír se chtěl otočit. Ve zpětném zrcátku totiž zahlédl místo dcery jejich dalmatinku. Katka si na okamžik rozeplula pás, aby dosáhla na vitamínové tyčinky v postranní kapse dveří, které Betyně vzala na cestu.

Tomas sundal ruku z řadící páky a položil ji Tereze na otevřenou dlaň. Lehký stisk. Dívka se mu s plachým úsměvem zpod tmavých brýlí Ray-Ban zadívala do očí.

"Těšil jsem se na tebe," řekl.

Soňa sklapla knížku a přemýšlela, jestli má teď vstát, a z tašky v autobusové přihrádce nad hlavou si vzít láhev s ochucenou minerálkou. Vyschlo jí v krku a potřebovala se napít.

Alena rozevřela svoji peněženku. Z levé přihrádky vytáhla čtvereček malé, vybledlé fotky. Byla na ní ONA s opáleným, nakrátko ostříhaným mužem. Zavřela oči a ten malý obrázek obrátila v prstech rubem vzhůru. Nemusela se dívat. Věděla, že je tam drobným písmem napsáno: *Karel a já*.

Karel se podíval stranou na syna, který se v digitálním fotoaparátu pokoušel nastavit menší rozlišení pro formát JPEG. Heda seděla vedle něj. Dotýkala se ho kolenem.

Vilma zůstala překvapeně stát uprostřed kuchyně před starými nástěnnými hodinami, které se právě s cvaknutím zastavily. Uvnitř letitého přístroje náhle prasklo ocelové pero.

Krajina ponořená do ticha. Ale jen do chvíle, kdy se na horizontu silnice vyhoupl modrý stín cestovního autobusu. Nic nenasvědčovalo tomu, že se jedná o nějaký zvláště nepřehledný úsek. Pozvolná, trojstranná křižovatka s neprůhledným oparem mlhy. Nad blízkými remízky poletovaly jiříčky.

Ticho v krajině zůstalo jen do okamžiku, kdy si Tereza sundala brýle a Tomas k ní otočil hlavu. Jeden druhému se zadívali do očí. A oba mladí lidé ucítili to jemné zachvění.

A přání, aby to tak už zůstalo navždy.

Ale to ještě nebyl ten moment, který spustil následující události velkého třesku. Tím bylo krátké, bolestivé vyštěknutí Betyny, které Katka nechťic skřípla packu svojí sedačkou.

Vladimír prudce obrátil hlavu dozadu. A právě svým otočením hlavy přestal kontrolovat úsek cesty před svým autem.

Dál sice držel rukama volant, ale přehlédl výstražné dopravní značení STOP, dej přednost v jízdě a ze své vedlejší silnice čelně vrazil do boku z mlhy se právě vynořeného, bílého automobilu. Zasažené auto udělalo na ranní, ojiňené asfaltce hodiny a přední nápravou sjelo z krajnice.

Náraz Vladimírova stříbrného Fordu byl tak silný, že vozidlo bylo vymršťeno vstříc právě přijíždějícímu autobusu. Airbagy ho po první kolizi zatlačily do sedačky, ale na další ránu už jeho auto připraveno nebylo. Natočilo se předkem a kapotou se vpassovalo pod levé přední kolo autokaru a jako železný klín jej vychýlilo na bok.

Z dálky to mohlo vypadat, že někdo obrovským heverem pomalu zvedá nákladák. Řidič autobusu ani nestačil strhnout volant. Na úzké silnici stejně nebylo kam. Dupnul na brzdu a uslyšel ohlušující ránu a řinčení skla. Ochromen překvapením ucítil, jak se několikátunový kolos pomalu

naklání na stranu, a jako v nějakém akčním filmu pokračuje nezpomaleně ve svém směru dál na zablokovaných kolech.

V plné rychlosti ještě stačil smést z okraje silnice malého bílého Peugeotu, napůl ponořeného deformovaným předkem do škarpy. Nárazem do druhého vozidla se řídící autobus dostal mimo osu své rovnováhy a převrátil se přes bok. Hrnul před sebou jako nějaký zběsilý buldozer zbytky plechů, nápravy aut, vyrvané křoviny a stromky s provlhlou půdou.

Havarovaný Neoplan se po několika přetočení nakonec svezl ze srázu dolů a zůstal ležet na střeše pět, šest metrů pod úrovní okresní silnice jako nepohyblivý, modrý chrobák.

V tom zlomku necelé půl vteřiny se rozhostilo v krajině střetu kraťoučkové, mrazivé ticho.

TICHO.

Jako když skočíte do vody, jako když vám někdo zezadu zakryje uši.

Ta chvíle, kde se potřebujete zhluboka nadechnout.

Ten okamžik před výkřikem hrůzy.

ČAS: 9.54 SEČ

Vladimír byl mrtev ihned, když se jeho sešrotovaný Ford bočně vklínil pod předek Neoplanu. Svoji dceru ve zpětném zrcátku již nezahlédl. Silně zhmožděnou Katku odveze záchranka do nemocnice v kómatu. Dalmatinku Betynu najdou cizí lidé po několika dnech v blízkém lese. Na obojku měla známku a plechové srdíčko s adresou majitelů.

Tomas stále držel Terezu za ruku i ve chvíli, kdy modrý autobus začal drtit jejich těla na krvavou hmotu. Vteřinu předtím chtěl ještě něco důležitého říci, ale s leknutím zjistil, že mu z paměti zcela vymizelo její jméno.

Soňa se postavila do uličky autobusu a rukama hledala v horní přihrádce plastovou láhev minerálky. Náraz byl tak silný, že ji srazil na podlahu hlavou k předním dveřím. Při následném dopadu autobusu na střechu ji deformované plechy nejdříve amputovaly levou nohu a poté dveře vytržené z pantů oddělily její světlovlasou hlavu od zbytku těla.

Alena měla zavřené oči a myslela na Paříž. I ve chvíli, kde se z bortila část přepážky mezi jejím sedadlem a řidičem. Kovová tyč upevněná v podlaze se následkem havárie ohnula a ostrý, roztržený konec projel jako hlavice vrtné soupravy jejím tělem a utrhnul ženě ledvinu a část jater. Vykrvácí ještě v bezvědomí. Fotografie ani kovový přívěsek Eiffelovky se nikdy nenajdou.

Karel se podíval stranou na syna, který se v digitálním fotoaparátu pokoušel nastavit menší rozlišení pro formát JPEG. Heda seděla vedle něj. Dotýkala se ho kolenem.

Realisticky si uvědomil, že v tom není nic eroticky úmyslného, jen stísněný nedostatek místa. Seděli všichni tři vedle sebe na sedadlech 32 D, E, F Boeingu 737, který stále ještě stoupal do plné letové hladiny.

"Kolik je prosím tě hodin?" zeptal se Hedy.

"Za deset deset." odpověděla.

"Tak to už bychom byli s autobusem na cestě. Možná někde na hranicích," zapřemýšlel nahlas Karel. "A o čtyři dny v Paříži déle."

"A tři dny na cestách," neodpustila si Heda.

Vybavila si v paměti, jak šla zaplatit tenhle jejich zájezd. Čekala, až na ni přijde řada. A všimla si nabídky: PAŘÍŽ LETECKY. Nemohla od toho xeroxového plakátu odtrhnout oči. To je ONO! Žádný autobus! Poletí. Prostě poletí. Karel sice bude brblat, ale vysvětlí mu to! Něco si připlatí, ale nebudou se kodrcat přes půlku kontinentu.

Tehdy se Heda rozhodla pro změnu na poslední chvíli. Last Moment.

Usmála se.

Snad to byla dobrá volba.

Snad to byla dobrá volba, opakovala si v duchu, když příjemný hlas letušky z reproduktorů informoval pasažéry o venkovní teplotě a době, která ještě zbývala do jejich cíle. Čekala je Paříž, město zamilovaných.

ČAS: Neděle - pozdě odpoledne.

Rena nejdřív sežrala granule, co jí Tomas nasypal do misky. Posedávala po dvorku a koukala na vchodová vrátka. Ale klika se ani nepohnula. Tak to šlo celý den až do večera. Přes noc ležela s hlavou na tlapách. Občas pootevřela jedno oko, aby se přesvědčila, že se kolem nic nehýbe.

V neděli už měla hlad. Byla zmatená, pobíhala kolem, kňučela a nevěděla, co se děje. Několikrát se postavila na zadní nohy ke stolu a očichala vadnoucí meruňky v ošatce. Pak se vrátila opět na své místo.

Lehla si a úpěnlivě pozorovala zavřené dveře.

NÁVRAT

Venku křížují blesky oblohu ze všech stran. Tam a sem. Přesto dusno nepolevuje. Stála u stolu a bezmyšlenkovitě vzala do ruky tu Vladimírovu zkamenělou ulitu. Jeho dárek. Obracela jí v ruce, jako by ji viděla dnes poprvé. Pravěká *fossilie*. Připadala si podobně. Stejně stará, opuštěná, s kamenem místo srdce.

Nechtělo se jí do rozpálené postele, byla příliš velká pro jednoho. Pálí. Cítila se tak strašně opuštěná, tak k uzoufání sama. Ale potřebovala zavřít oči a spát, spát alespoň nějakou tu hodinku. Beze snů, nemyslet, nevzpomínat.

V prázdném bytě bylo ticho.

Připadalo jí, že v tomhle bytě je ticho už celé věky, nejenom ty poslední tři roky.

Přerývaně dýchala. Odstrčila lehkou pokrývku stranou. Za dveřmi v předsiňce uslyšela Bětynu, jako se točí do klubíčka, upravuje si pelíšek.

Vilma ležela ve tmě, v horku té noci na široké posteli. Jejich posteli. Osamělá žena si opatrně přetáhla noční košili přes hlavu. Byla z růžového brokátu a chladila. Ale dnes? Dnes jí spalovala. Kus nočního oděvu sklouzl stranou. Ležela ve tmě, v horku červenové tmy. Samota tížila, svazovala a ochromovala. Měla pocit, že už nemůže dál.

Udělala to, co ještě nikdy ve svém životě. Z čeho měla skoro *panenskou hrůzu*. Udělala to, co vždy dělal jen její Vladimír. Nejdřív si rukama pomalu setřela slzy. Bylo to jako svátost, svěcená voda. Pak prsty poznamenanými jejich vlhkostí se pomalu začala dotýkat svých prsů.

Ležela ve tmě a zrychleně oddechovala.

Pomaloučku rukama po svých řadrech, po výstupcích bradavek. Cítila, jak se ve tmě nalévají krví, jak bytní, jak se topoří směrem vzhůru. Malé ženské prsní penisy. Zaplavil jí vlastní stud. Byla tma a Vilma pocítila blížící se slaboučký třes. Bylo to jako předzvěst smrti, předehra ohňostroje osvobození.

A velkého konce OSAMĚNÍ.

Vilma se té horké noci dotýkala sama sebe, drkotala zuby v tiché hrůze seberozkoše. Dělal to, co bylo vždy jen výsadou jejího muže. Dotýkala se svého těla a prožívala po letech nečekaně osvobozující slast doteků.

A Vilma uprostřed té horké noci pomalu rozevřela kolena. Ponořila do klína svoje ruce, svoje prsty. I když měla zavřené oči, v tom horečnatém třesu náhle uviděla vybuchovat všechny hvězdy. Vesmír se řítí ve spirále do jejího lůna, do rozevřené vaginy a ona ucítila ten nádherně uvolňující pocit.

Rozkoš, která odplavovala její běsy, alespoň nakrátko všechny přízraky minulých let. Její bolesti, její utrpení a její osamění.

Vilma se na posteli prohnula v bocích. Té horké noci, tři roky poté, co skončil její život, se to stalo. Vilma prožila opět svůj orgasmus. Byl krátký. Byl spalující a životodárný.

A Vilma vykřikla do té noci.

V tom výkřiku byla všechna bolest a trýzeň, ale i naděje a nesouhlas ženy, která nevěděla, proč se jí to všechno přihodilo.

Bylo to osvobozující. Byl to návrat ztracené dcery, byl to výkřik rozkoše a znovu nalezené svobody. Bylo to zadostiučinění, byla to pokora lidské bytosti, která si přeje být zase milována, být naplněním něčí touhy.

Bylo to jako spasení, vystoupení na Erotova nebesa. Bylo to vykoupení.

Pro Vilmu a pro všechny ostatní zoufalé ženy.

ANO... Ano... ano!

A BŮH se sklonil a ponořil jazyk do jejího zlatého rouna.